

KISKUNFÉLEGYHÁZI SZAKKÉPZŐ INTÉZMÉNY ÉS KOLLÉGIUM
KOSSUTH LAJOS KÖZÉPISKOLÁJA ÉS SZAKISKOLÁJA

E M L É K K Ö N Y V

125 év
(1885–2010)

Kiskunfélegyháza, 2010

A kötet szerkesztői:

MAKRA FLÓRA

PIROSKA ISTVÁN

PIROSKA KATALIN

Munkatársak:

BESZE BARBARA

DORA IMRÉNÉ

HIDEG JÁNOS

TÓTH E. KATALIN

ZOLNAI FERENC

A könyvborító RETKES SÁNDOR alkotása

Kiadta:

Kiskunfélegyházi Szakképző Intézmény és Kollégium

Kossuth Lajos Középiskolája és Szakiskolája

Felelős kiadó: ÁGOSTON TIBOR

Előszó

„Egy lángot adok, ápolod, add tovább...”
(Reményik Sándor)

Múltunk ismerete mindig az önismeret szerves része volt. Mivel pedig múlt nélkül nincs jövő, s nem lehet teljes a fejlődés, az önismeretre minden korábnál nagyobb szükségünk van. Nemcsak az egyes ember, hanem minden közösség erőt meríthet feladatai, gondjai megoldásához, ha ősei múltjához, példájához fordul, felidézve, hogyan álltak helyt ők hasonló helyzetekben.

Jogos büszkeséggel töltheti el az olvasót, a hajdani és jelenlegi dolgozót, diákot, félegyházit a tudat, hogy 125 éves fennállása során a társadalmi, oktatási, szakképzési haladás megbízható bázisa volt a 608. számú Ipari Szakmunkásképző Intézet, illetve később a Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola. Felvetődik a kérdés, tudunk-e építeni arra, amit elődeink létrehoztak?

Ez az iskola mindig is a dél-alföldi régió és a megye meghatározó szakképző intézménye volt, bizonyítják ezt a versenyeredmények, elismerő nyilatkozatok, kitüntetések. Pedig „csak” tettük a dolgunkat, neveltünk és tanítottunk, adtunk hitet és hűséget a szakmához, a munka becsületéhez, Petőfi és Móra városához.

Az itt tanító tanárok elkötelezettsége, szaktudása, embersége biztosította, hogy a végzett tanulóink megállják helyüket az élet bármely területén. Büszkék vagyunk azokra az egykori diákokra is, akik úgy gondolnak hajdani iskolájukra, mint életük olyan állomására, amely elindította őket azon az úton, ami visszavezetett hozzánk, és így kollégák lettünk. Bármerre járunk a térségben, volt tanítványokkal találkozunk, akik családi hagyományt teremtve régi iskolájukba íratják gyerekeiket, unokáikat.

Az 1969-ben átadott iskolaépület 2007-es rekonstrukciója megérdemelt külső-belső megújulást eredményezett, így intézményünk a Kossuth utca díszeként továbbra is felhívja a figyelmet helyére, szerepére városunkban.

A 2007-es év további változásokat is jegyzett. Az iskolaösszevonások után a Kiskunfélegyházi Középiskola, Szakiskola, Speciális Szakiskola és Kollégium tagintézményeként iskolánk az újabb átalakulásoknak is elkötelezettje, és méltán a 125 év eredményeihez, 2009-ben a Bács-Kiskun Megyei Kereskedelmi és Iparkamara intézményünknek adományozta Az Év Szakképző Iskolája-díjat. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy részese vagyok 2007 óta az itt folyó munkának, az elért szép sikereknek.

Minden iskola addig él, amíg vállalható értékekkel tudja felvértezni a majdani visszaemlékezőket, amíg az anyagi szegénységgel szembe tudja állítani az együvé tartozás gazdagságát.

Iskolánk eredményeiből, a legkiválóbbak dicsőségéből, a múlt tanulságaiból merítünk hitet, erőt, hogy a bicentenáriumi s tovább meg tudjuk őrizni e sokat megélt és bizonyított intézmény hírnevét, hitelét, vezető szerepét.

Tisztelt olvasó, ezen gondolatokkal ajánlom figyelmébe múltunk előtti tisztelgés jegyében íródott emlékkönyvünket!

Ágoston Tibor igazgató

Iskolánk jelképei

Címerünk

Amikor felmerült az iskola nevének megváltoztatása, újra megerősödött a törekvés, hogy ez jó alkalom lenne saját címer megalkotására is. Több terv és ötlet után így született meg a mostani alkotás Retkes Sándor "tollából". A heraldika (címertan) klasszikus követelménye szerint az alapforma négyes osztású pajzs, amelyet a Kossuth család hajdani címerének kék-vörös színei urálnak.

A címert körbefogó szalag a görög ABC "kszi" betűjét adja ki, utalva az iskola nevének rövidítésére (Középiskola és Szakiskola).

A címer jelképrendszerének kialakításakor az volt a cél, hogy mindezek együtt fejezzék ki az intézmény jellegét és Kossuthoz való kötődésünket.

Így került az egyik vörös mezőbe a tudás, a tanulás, a szellem emberének örök jelképeként a toll, míg a három domb az iskolában folyó alapképzésekre, a szakképzésre, a szakközépiskolára és a felnőttoktatásra utal. Ezek jelentik a fundamentumát a rájuk épülő három épületnek, az iskolának, a kollégiumnak és a tanműhelyeknek.

Kossuth-kép

Az iskolába érkezőt az első emeleti lépcsőfordulóban hazánk egyik legjelentősebb történelmi alakja, intézményünk névadója, Kossuth Lajos "fogadja". A nagyméretű, tiszteletet parancsoló festmény 2002. május 10-én került felavatásra, iskolánk volt tanára, Retkes Sándor készítette.

Kiindulási alapul August Prinzhofer osztrák művész litográfiáját (könyvomat) használta, amely a karrierje, népszerűsége zenitjén álló politikust az 1840-es években ábrázolta.

A festmény történelmi hitelességének megőrzéséhez az alkotó, Retkes Sándor különböző kutatásokat végzett a reformkori magyar férfiviselettel, frizura- és szakálldivattal, a korszakot meghatározó színvilággal kapcsolatban.

Az alak elhelyezkedése, testtartása, a háttér sötét tónusa, az arckifejezés mind követi a XIX. század portréfestészetének jellegzetességeit. A romantika hatása érződik a ruha, a kard aprólékos, az arc patetikus ábrázolásában, érzékeltetve ezzel a gondolkodó elme, az ország vezetésére hivatott egyéniség nagyságát.

Minden nemzetet, kisebb-nagyobb közösséget múltja, hagyományai különböztetnek meg másoktól, és kovácsolnak egységbe. A nálunk tanulóknban, a kép előtt naponta többször elvonuló, elrohanó diákokban is akarva-akaratlanul az összetartozást erősíti a festmény esztétikai nevelő hatása és az antik keret vele harmonizáló egysége.

Makra Flóra tanár

AJÁNLÓ

„Csak a derű óráit számolom”

(Szabó Lőrinc)

Százhuszonöt év..... Ennyi idő telt el, amíg a Kis-Kun-Félegyházi Városi Alsófokú Ipariskolából a legnagyobb létszámú helyi oktatási intézmény lett. Ezalatt két világháború, többszöri rendszerváltás viharzott el az intézmény felett, helyváltoztatások, névváltoztatások, átszervezések követték egymást, és annyi minden történt: építkezések, költözködés,megfordult itt több ezer diák, nevelte őket áldozatos és néha kevésbé áldozatos munkával sok-sok pedagógus. Örömiük és bánatuk, sikereik és kudarcaik, vajon elférhet egy kis kötetben?! 125 év 100 oldalban?! Nyilvánvalóan nem. De mi nem is akarunk a megvalósíthatatlan teljesség merev, ünnepélyes pózában tetszelegni. Kiadványunkban csak a „szemezgetésre” vállalkoztunk iskolánk múltjából és jelenéből. Munkánkban a fent idézett Szabó Lőrinc-i sor volt az irányadó. Szeretnénk, ha az utóbbi évek, évtizedek történéseit átélők, de a fiatalabbak is ezt gondolnák emlékkönyvünket lapozva: *„Csak a derű óráit számolom.”*

a kötet szerkesztői

A Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola történetéből

(Részletek a tanulmányból, amely az iskola Évkönyveiben jelent meg
2004 és 2007 között)

Az útkeresés évei (1845–1883)

Az I. és a II. RATIO EDUCATIONIS (1777 és 1806) meghatározta az oktatás módjait, de a szakmák tanítására csak általános irányvonalat adott:

„a népből származókkal kezdve, oktatásuk során figyelembe kell venni, hogy számukra egyrészt azokat az ismereteket tanítsák, amelyek emberi, alattvalói és derék keresztényi kötelességeik teljesítéséhez szükségesek; másrészt azokat, amelyek a különféle élethivatásokra készítik elő az ifjakat, akik később érettkorukban földművesek, iparosok, családfők...lesznek”

Az 1783-ban és 1795-ben kiadott rendeletek kötelezővé tették a „mesterinasok” számára a vasárnapi iskolák látogatását, ide a 12. életévüket betöltött inasok jártak, és nekik csak a legszükségesebb ismereteket tanították (vallás és erkölcsstan, írás és olvasás anyanyelven, a számvetés szabályai, természettan). A felügyeletet a helybéli iskolák igazgatói látták el, az órákat az ottani tanárok, hitoktatók tartották.

Kiskunfélegyházán a tanoncok (inasok) oktatása 1845-ig a céhek feladata volt, a mesterekre hárult a szakma elsajátításának felelőssége, elméleti oktatásban nem részesültek.

1845-ben Müller Mihály prépost javasolta a Helytartótanácsnak a vasárnapi iskola felállítását a következő indoklással:

...”üdvös volna a mesterinasok számára egy tanító-széket, a céhek által aránylag fizetendő összegből állítani fel, melly tanító-székrül , az inas gyermekek, a hittudományt, földleírást, hazai történeteket, számtant, írást, számveteli könyvek rendezését, számveteli kivonatokat, és magány iratok szerkesztését vasárnaponként 9 órától 11-ig hallgatnákaz 1815.évi januárus 9-én a 290 sz. alatt költ kir. Intézmény szerint kötelesek a mesterinasok a vasárnapi oskolákat gyakorolni. Továbbá az 1818. évi júl. 30-án a 17666. sz. alatt költ királyi intézvény értelmében, az inas mind addig fel nem szabadulhat, míglen bizonyítványt nem mutat, hogy oskoláit elvégezte. Ugy az 1821. évi jan.26-án a 16007szám alatti királyi intézvény értelmében a kötelezettenek ezekre. Ez utóbbiakból látható tehát, hogy az indítványozott oskola, nem csupán szabad kényüktől alapítást várható dolog, hanem parancsolt teendőink egyike...”

Az 1845. október 22-i ülésén a tanács jóváhagyta az iskola felállítását, és Huszka Jenő tanítót bízta meg a vasárnapi oktatással. A 7 cég, inasaik számával arányosan járult hozzá a tanító fizetéséhez (100 forint/év). A költségek szétosztásából tudjuk, hogy az 1846/47-es tanévben az iskolába járó tanoncok száma, mesterségbeli eloszlása a következő volt:

Szakma	I. félév	II. félév
asztalos	7	5
bodnár	4	5
csizmadia	33	29
faragó, kőműves, molnár	21	23
köteles	2	1
kovács	14	14
lakatos	5	4
szabó	17	14
szíjgyártó	3	4
szűcs	24	25
takács	26	22
Összesen	156	146

Az 1880-as évektől országszerte politikusok és a tanoncoktatást szívükön viselő nem politikusok hallatják szavukat, hogy az inasok oktatását újra kellene szervezni. Kiskunfélegyháza sem kivétel ez alól, 1883. szeptember 16-án a Félegyházi Hírlap vezércikkben fejtette ki e gondolatot:

...”. szükséges olyan eszközökről gondoskodnunk, melyeknek igénybevétele után a népiskolát vagy pedig egy-két gimnáziumi osztályt végzett iparostanulók is értelmes jó iparosokká képezhetnek. Ilyen eszközök egyike az iparostanoncoknak a rajzolásban való rendszeres oktatása. Az ősi lénia, függőön, vízimérték s az elavult formulák már nem elegendők arra, hogy a mai igények kielégíttessenek. Alkotó tehetséget, kombinációt várunk a mai iparostól. ...”

A Félegyházi Hírlap 1883. november 25-i számában már arról értesülünk, hogy megkezdődött a tanoncok összeírása az alsó fokú ipariskola megalapításának érdekében.

A kibontakozás (1884–1913)

Az ipariskolai miniszteri biztos, **Jagocsy Péterffy József** közbenjárására Kiskunfélegyháza város képviselői 1884-ben döntöttek az alsófokú tanonciskola létrehozásáról, és hozzáálltak ennek megszervezéséhez:

“Olvastatott a f. évi 191 sz. közgyűlési végzésről az iparos tanoncok oktatásáról illetőleg véleményes javaslatételre kiküldött bizottság jelentése. A bizottság az iparos tanoncz iskolának az új ismétlőiskolával leendő egyesítését elejtendőnek véleményezi, mert különben a kívánt célok egyikét sem érnék el. A vallástanító díjazását 50 Ft-ban kívánja a bizottság megállapítani. Az igazgatói teendőik végzésére a helybeli esperes-plébános urat ajánlja a bizottság felkéréndőnek, kiről hiszi, hogy a nevelés szent ügye iránt tanúsított odaadó buzgalmát az oktatás ezen ágától sem fogja megvonni, s az igazgatói teendőik díjtalan vitelére vállalkozni fog. E szerint a kiadások következők volnának: egy néptanító 100 Ft, két gimnazi-

umi tanár 200 Ft, vallástanító 50 Ft, rajztanító 500 Ft, s a törvény rendelkezéséhez képest szegény sorsú tanulók taneszközökkel és rajzszerekkel való ellátására 50 Ft, összesen 900 Ft. Erre fedezetül szolgálna a rajztanítónak eddig fizetett 263 Ft, az iparos tanoncz oktatóinak fizetett 100 Ft, iparoktatás-ügyi célokra eddig befolyt, még befolyandó 400 forintok, összesen 763 forintok. Így tehát a városi közpénztárra évi 137 forint teher nehezőlné. Miután azonban az ország összes iparos tanoncz iskoláinak főfelügyeletével megbízott Jagócsi Péterffy József miniszteri biztos f. évi 528 sz. leiratában kilátásba helyezte az államsegélyt is, ha iskolánk a kor követelményeinek megfelelőleg rendeztetnék be, ezen összeg is alig figyelembe vehető csekélységre olvadna le. Végül kéri a bizottság a közgyűlést, hogy az iparos tanoncz iskola felett közvetlen felügyeletet gyakorló ipariskolai bizottságot alapítsa meg. A bizottság tagjainak számát 10 tagban ajánlja megállapítandónak, s javaslatra hozza a következőket: Szabó János tanácsnokot, Gál Károly csizmadiat, Szegi Imre kovácsot, Bánhidy István ügyvédet, Bálint Flórián csizmadiat, Szarvas Károly szabót, Mihalovics Jenő mérnököt, Tóth Imre úrnokot, ifj. Rékási László szabót és Radácsi Béla asztalost.

A Közgyűlés a bizottság előterjesztését és javaslatait egész terjedelmében egyhangúlag elfogadja, a tanácsot az ipariskolai bizottság elnökének kinevezése iránt megkeresni rendeli, annak kijelentésével, hasson oda, hogy a tanítás mielőbb megkezdhető legyen. Jagócsi Péterffy József miniszteri biztosnak is tudomására hozandók, ki a kilátásba helyezett Kormány segély kieszközölésére is felkéretni határoztatik.

Jelen végzés jegyzőkönyvi kivonatban Molnár István polgármesterrel, mint a tanács elnökével s a megválasztott ipariskolai bizottság tagjainak jegyzőkönyvi kivonaton leszen közlendő.

Ezzel a döntéssel az akkori városvezetők évtizedekre megalapozták a tanoncok szervezett keretek közötti oktatását. Az iskola **KIS-KUN-FÉLEGYHÁZI VÁROSI ALSÓFOKÚ IPARISKOLA** nevet kapta.

1885. február elsején megkezdődött az oktatás az úgynevezett Fehér iskolában. Az ünnepélyes megnyitóra február 8-án került sor. Erről a Félegyházi Hírlap február 14-én tájékoztatta olvasóit: "Az iparos tanoncz iskola, mint múlt számunkban is jeleztük, vasárnap, vagyis folyó hó 8-án délelőtt 10 óraker nyitott meg ünnepélyesen. A megnyitási ünnepélyen jelen volt Agócs János, az ipariskola igazgatója, ifj. Ulrich István városi főjegyző, mint az ipartanügyi bizottság elnöke, a bizottság tagjai és a tanító testület.(...)"

Egyre fontosabbá vált a kereskedőtanoncok elméleti képzése, a helyi lap 1885. augusztus 2-án és 9-én vezércikkben foglalkozott a kérdéssel "Magyar fiúk és a magyar kereskedelem" cím alatt. Az újságíró igyekezett meggyőzni a szülőket, hogy nem szégyen a magyar embernek kereskedni.

1886-ban a városi képviselőtestület az alsó fokú kereskedelmi iskola felállításáról hozott határozatot:

„Olvastatott az ipariskolák felügyeletére kiküldött bizottság jelentése a n. méltóságú Vallás- és Közoktatásügyi magyar Kir. miniszter úr 28093/884 sz. rendelete alapján egy alsóbb fokú kereskedelmi iskola felállítására vonatkozólag. A bi-

zottság azzal a javaslattal lép a közgyűlés elé, hogy a felállítással járó költségek fedezésére köteleztessék minden kereskedő minden tanulója után évi 6 ft. tandíj-fizetésére, mely a beíratás alkalmával lenne fizetendő. Tekintve a helyi viszonyokat a bizottság ezen iskolát 2 évi tanfolyammal ajánlja rendszeresíteni, a tanítási órák számát pedig hetenként 4 órában javasolja megállapítani. Az 1886/87 tanévre egy osztály állíttatnék fel egy tanárral, kinek évi díjazása 150 Ft lenne. Az 1887/8 tanévben szerveztetnék azután a II. osztályt, ismét egy tanárral s akkor lépne életbe a szaktanítás. A kereskedelmi iskola az ipariskolai bizottság felügyelete alá volna helyezendő akként, hogy ezen bizottság 5 kereskedő taggal kiegészítették. Az igazgatói teendők az ipariskola igazgatójára bíztnék. Tanárokl pedig gymnáziumi tanárok volnának alkalmazandók.

Az előterjesztett javaslat egész terjedelmében elfogadtatván, egy két-osztályú alsóbb fokú kereskedelmi iskola szervezése elrendeltek. Minden kereskedő minden tanulója után évi 6 frt. beíratási díj fizetésére köteleztetik. Az iskola feletti felügyelet az ipariskolai bizottságra bízatik, mely Molnár Alajos, Frank Ignác, Vargha István, Feuer Lőrincz és Nagy Gyula kereskedőkkel kiegészítették. Az igazgatói teendők vezetése minden díjazás nélkül Agócs János ipariskolai igazgatóra ruháztatik. A következő 1886/87 iskolai évre az első osztályba tanárnak Mihálovics Alajos gymn. tanár évi 150 Ft fizetéssel megválasztatik azon kötelezettség mellett, hogy az előírt tantárgyakat heti 4 órán át tanítani köteles leend.

Miről az ipariskolai bizottság elnöksége, ifj. Ring Sándor pénztárnok és Mihálovics Alajos jegyzőkönyvi kivonaton értesítendők.”

A kereskedőtanoncok tanítása 1886. október 6-án kezdődött egy osztállyal. (az 1925/26-os tanévig csak fiúkat tanítottak.) A két iskola **KIS-KUN-FÉLEGYHÁZI ALSÓFOKÚ KERESKEDELMI- ÉS IPARISKOLA** néven működött, az oktatási intézmény igazgatója Agócs János plébános-esperes maradt. (Az 1888/89-es tanévtől **KIS-KUN-FÉLEGYHÁZA VÁROSI ALSÓFOKÚ IPAR- ÉS KERESKEDELMI ISKOLA** nevet viselte).

Az elkövetkező években, mint az alábbi statisztika is bizonyítja, sok száz tanuló részesült elméleti képzésben. (Ebben nem szerepelnek a kereskedő tanulók, ők 1891-ben önállósultak Eysrich György igazgatása alatt.)

Tanév	Tanulók száma	Tanév	Tanulók száma
1885/86	164	1897/98	272
1886/87	151	1898/99	?
1887/88	137	1899/1900	263
1888/89	154	1900/1901	232
1889/90	160	1901/1902	231
1890/91	170	1902/1903	?
1891/92	194	1903/1904	?
1892/93	216	1904/1905	?
1893/94	246	1905/1906	234
1894/95	245	1906/1907	?
1895/96	242	1907/1908	249
1896/97	266	1908/1909	?

Az ebben az időszakban a tanított szakmák a következők voltak: ács, asztalos, borbély, bádogos, cipész, csizmadia, esztergályos, fésűs, hentes, kádár, kalapos, kárpitos, kerégyártó, kéményseprő, késes, kosárkötő, kovács, kőműves, könyvkötő, kerégyártó, kötélgyártó, lakatos, molnár, nyomdász, órás, pék, papucskészítő, szabó, szobafestő, sütő, szíjgyártó, szűcs, szövő, rostás, takács, talyigás, üvegező.

Az iskolában a rajzoktatás magas szinten folyhatott, hiszen 1901. augusztus 11-25. között a „Kecskeméti Iparkiállításán” az iskola tanoncai 200 ipari szakrajzzal, és 58 ipari tárgyjal vettek részt. Az iskolák rajzkiállítását bíráló bizottság **aranyéremmel** tüntette ki a rajzokat, az ipari tárgyakat pedig elismerő oklevéllel jutalmazta.

Az iskola még 1908-ban is szegényes körülmények között működött, még mindig az elemi népiskola termeiben folyt a tanítás. A 14-21 éves tanulók, a 6-12 évesek számára készült padokban ültek, kicsi volt a hely, a szemléltető eszközök, rajzminták tárolására sem volt lehetőség. Egyre égetőbb szükség volt egy új oktatási épületre. A félegyháziak Mártonffy Márton országos ipariskolai főigazgatóhoz fordultak azzal a kéréssel, hogy segítse az ipariskolai bizottságot egy különálló épület megvásárlásában. 1909. február 4-én Dobák Ferenc bizottsági elnök a főigazgatónak írt levelében a Fazekas-féle ház megvételét szorgalmazta: „...az épületben nyerne elhelyezést az iparostanoncok 6 közismereti és 5 rajzosztálya, 3 kereskedőtanonc osztálya, iroda, tanszerterem, és még midig volna érintetlen lakrész úgy, hogy az épület legmesszebbmenő időnkig elegendő férőhelységet foglal magába. Az osztályok 10-11 m hosszúak, 4 m magasak, 6-7 m szélesek. ...Az iparosképzés

magasabb szempontjából a bizottság ezen épületben helyezné el a továbbképző tanfolyamot, a munkás gymnásiumot (...)"

Az épület vételárának és átalakításának költségeire a közoktatási minisztérium a 29013/1908 számú átirat alapján 2000 korona többletsegélyt biztosított. A Félégyházi Közlöny 1909. szeptember 26-i számában így ír: „...A városi hatóság szintén az ügy iránt való nagy szeretettel és lelkesedéssel fogta fel iparoktatásunknak nagy előrehaladását biztosító mozgalmat, és elhatározta, hogy 50000 koronás kölcsönt vesz fel e célra. (...) A Fazekas Kálmán-féle házra megkötötték az adásvételi szerződést 34000 korona vételárban. A kölcsönösszeg többi része a ház átalakítására és a szükséges tanszerek és bútorok beszerzésére lett előirányozva... Két hónapi nehéz munka után, íme készen van az iparoktatás új otthona... Az 1909. év szeptember 26-án mai vasárnapon fogja megáldani az immár készen álló épületet főtisztelendő Kolozsváry Mihály ótemplomi plébános, és ekkor adatik át ünnepélyesen hivatásának.”

Az épülethez hat tanterem, igazgatói iroda, tanszerterem (szertár), iskolaszolgálatlakás tartozott, és még egy lakás, amely 3 szobából, kamrából, pincéből állt. A világítás az egész épületben acetilén lámpákkal történt, ezt 1911-ben a villanyvilágítás váltotta fel.

Az iparos tanonciskolák főigazgatója tizenhét éven át **Mártonffy Márton** (1848 – 1917) volt, aki a korabeli jegyzőkönyvek tanúsága szerint nagy jóindulattal tanúsított a félégyházi tanonciskola iránt. Évről évre aprólékos utasításokkal látta el az ott tanítókat, neki köszönhető az állami segély is, amely segítségével a tanonciskola saját épületbe költözhetett 1909-ben. Erről a Félégyházi Hírlap egyesült Félégyházi Híradó 1909. szeptember 26-án így ír: „...illesse meg a hála és az elismerés koronája azt a férfit is, ki Magyarország iparos és kereskedő tanonciskoláinak oktatását lankadatlan buzgalommal és magával ragadó meleg szeretettel vezérli, kinek mélyérezésű szíve és lelke össze van forrva ezen iskolatípus megreemtésével, emelésével és felvirágoztatásával. Neki köszönhető a mi iskolánk első sorban. Ő volt az, ki áldó kezével nyúlt iskolánk felé s ez áldást osztó kéz gazdag adománya eredményezte, hogy egy 50 ezer koronás iparos és kereskedő tanonciskolával lett gazdagabb városunk”.

Az új iskolaépületről a Magyarország Vármegyéi és Városai II. kötetének a 397. oldalán a következőket olvashatjuk: “Az Egyháztérnek a templommal szembenező oldalán van az iparos- és kereskedőinasok iskolája, melyet 55.000 korona költséggel épített meg a város a Fazekas-féle házból, melyben az öreg Fazekas Gergely lakott, ki Petőfi Sándornak gyártotta a fűzfa sípot, melyről édes emerekéssel éneklí a Félégyházán írt Szülőföldem című költeményében: „Ivagogolok, fűzfa-sípot fűjva.”

Az épület felavatásának ünnepi programja a következő volt:

- Szentmise az Ótemplomban
- Kivonulás az iskola elé
- Himnusz, éneklí a Kiskunfélegyházi Dalkör
- Dr. Molnár Béla polgármester üdvözlő beszéde
- Kolozsváry Mihály plébános ünnepi beszéde és az épület egyházi megáldása

- Mártonffy Márton királyi udvari tanácsos ipariskolai főigazgató beszéde
- Dobák Ferenc ipariskolai tanbizottsági elnök beszéde
- Ünnepi óda, írta Honthy István, szavalta Dobák István, ipariskolai rajztanító

Az átadást követő időszakról csak összevont statisztikai adatok állnak rendelkezésünkre, mert az első világháborúban megsemmisült az iskola levéltárának nagy része. Szerencsére megmaradt Sente József volt igazgató tanulmánya, A Kiskunfélegyházi Alsófokú Iparostanonciskola 50 éves fennállásának vázlatos története. De ebből és a korabeli sajtó szűkös ismertetőiből is csak felszínes tájékoztatást kapunk ezekről az évekről:

Naptári év	Szerződött tanoncok	Naptári év	Szerződött tanoncok
1909	133	1916	46
1910	138	1917	52
1911	162	1918	70
1912	146	1919	120
1913	157	1920	189
1914	96	1921	247
1915	51	1922	289

Oktatás az első világháború időszakában (1914–1920)

A háborús készülődés és a háború nagymértékben visszavetette az oktatást. A tanoncok létszáma csökkent az iparosok hadba vonulása, illetve a kispar pangása miatt.

Az iskolaépület Félegyházán is a katonaság használatába került. Sente József igazgató arra kényszerült, hogy az Iskolaszéktől kérelmezze a régi tantermek igénybevételét, így a tanórákat újra a hajdani székhelyükön, az Ótemplom téri elemi iskolában tartották.

A háborús tanévek rendjét a királyi tanfelügyelőség körrendeletben határozta meg. Minden szerződött tanoncot be kellett írni, függetlenül attól, hogy van felmentése vagy sem. Felmentést az a tanonc kaphatott, kinek mestere hadbavonult vagy katonai beszállító volt. Továbbá azoknak a tanoncoknak, akik katonai szolgálatra vannak beosztva, vagy a háború idejére felmentést nyertek, a tanév végén az első félévi jegyek alapján kell záró osztályzatot adni. Beiskolázási állami segély abban az esetben járt, ha a fel nem mentett tanoncok száma 25 vagy annál több volt. Az osztálylétszámot 40 főben határozták meg, csak negyven fölött volt jogukban két osztályt indítani, hármat hatvanon felüli létszám esetén engedélyeztek.

1918 és 21 között a kiskunfélegyházi tanoncocktatás elérte a mélypontot, a háborús körülmények nem tették lehetővé a rendes oktatást, ugyanakkor ebben szerepe volt a kommunálatti határozatoknak is..

A Tanácsköztársaság idején a tanoncocktatás külön téma volt, a szakképzés gyökeres reformját tervezték azzal az indoklással, hogy a munkások körében a tanoncokat sújtották a legkirívóbb szociális igazságtalanságok. Ezek orvoslására jelent meg Lukács György közoktatásügyi népbiztos aláírásával a 16. számú rendelet:

„1. A tanoncok munkaideje e rendelet megjelenésétől kezdve heti 36 óra, melybe az elméleti oktatás ideje is beszámíttatik. Az elméleti oktatás csak hétköznapokon, a nappali órákban történhetik. 2. Senki tanoncát el nem bocsáthatja, ha elbocsátotta, minden eddigi illetményét (ellátás, lakás, fizetés) fizetni tartozik. 3. Aki tanoncát tettelesen bántalmazza, forradalmi törvényszék elé állítandó.”

Mártonffy Ernő tanár, közoktatásügyi biztos parancsára szünetelt a rendes tanítás, az iparostanoncoknak ő tartott előadást. (A kommunista párt intencióinak megfelelően elrendelte a hitoktatás megszüntetését az iskolákban).

A bukás után 1919. augusztus 16-án a kormány a Tanácsköztársaság iskolai rendeleteit hatályon kívül helyezte, a kommunálatti tanügyi kinevezések, megbízások, alkalmazások érvényüket veszítették. A forradalmi idők alatti magatartást is megvizsgálták, az iskolafenntartók feladata lett, hogy számbavegyék a tanítók viselkedését az elmúlt hónapokban. A vizsgálat az ipariskolában működő tanítók, tanárok esetében nem talált kifogást.

Oktatás a két világháború között (1921–1938)

A békeidő beköszöntésével 1921-ben a helybeli iparosság és a királyi tanfelügyelőség erélyesen sürgette a két éve szünetelő rendszeres oktatás megkezdését, erre 1922-ben került sor, bár az iskola bútoraiiban, tanszereiben és az egész épületben nagy volt a kár, irattárában pótolhatatlan iratok semmisültek meg.

Országos szinten is 1921-22-re kezd az iparoktatás magához térni, bár az ország megcsonkítása ezt alapjaiban rendítette meg, felborult a magyar állam által 1890-től kiépített széleskörű alsó, középső és felsőszintű iparos oktatási rendszer.

Ebben az időszakban a tanoncképzésben is lényeges változások történtek. Az 1893. évi tanonciskolai szervezet átdolgozását a Tanács 1908-ban kezdte el, de a háborús körülmények miatt csak 1922-ben vált törvénnyé (XII.t.c) és 1924-ben lépett életbe. (1924. 60000. VK.M). Eszerint a tanonciskolák a vallás- és közoktatásügyi miniszter fennhatósága alá kerültek, aki a felügyeletet az iparoktatási ki-

rályi főigazgató és tanfelügyelők útján gyakorolta. Az oktatással kapcsolatos törvényekben például a következők szerepeltek:

– A munkaadó köteles a tanoncot a megállapított időben beírni, és pontosan iskolába járni. Ha a munkaadó ezt nem teljesíti, a IX. fejezetben foglaltak alapján büntetésben részesül.

– A 112-es paragrafus előírta, hogy ha ugyanazon iparcsoportba tartozó tanoncok száma eléri a 40 főt, szakirányú oktatásról kell számukra gondoskodni.

– A 117-es paragrafus a közismereti tárgyak tanítását az eddigi 4 óra helyett heti 9 órában határozta meg, ebből egy órát a hit- és erkölcsstanra kell fordítani.

– Tanítani csak hétköznapokon lehet este 6-ig. Az iskola látogatására fordított időt a gyermek és fiatalkorú tanoncok napi munkaidejébe be kell számítani. A tanítási órák száma egy napon öt óránál több és két óránál kevesebb nem lehet.

– Az állam és a községek által fenntartott tanonciskolákban sem beíratási díj, sem tandíj nem szedhető.

– A tanoncok tanszereiről a munkaadó köteles gondoskodni.

Az 1924-ben megjelent 60000 számú rendelet a tanonciskolák szervezeti felépítését, és tanterveit is meghatározta.

Az iparos tanonciskolák három tanterv szerint szerveződhetnek: általános ipariskolák (ezekben a tanulók alacsony létszáma vagy szétágazó ipari foglalkozása miatt a tanulók rokonipari szakok szerint nem csoportosíthatók); általános iparos tanonciskolák szakoktatással (szakirányú oktatással és külön szakmánként szakrajzi osztály alkotható); szakirányú tanonciskolák (a II. osztálytól kezdve, rokonipari szakcsoportok szerint beosztható). A tantárgyak két csoportra tagolódtak: az **általános műveltség** tantárgyai (hit- és erkölcsstan, magyar nyelv és üzleti levelezés, földrajz és történelem, számtan-mértan, természettan-vegytan, polgári és közgazdasági ismeretek, szabadkézi és mértani rajz); **ipari hivatásra előkészítő** tantárgyak (ipari könyvvitel és költségvetés, szakrajz és szerkezet, technológia).

Sente József igazgató

Tantárgyak	Előkészítő	I. o	II.o	III. o	Továbbképző (IV. o)
heti órák száma					
Hit- és erkölcsstan	1	1 (1)	1 (1)	1 (1)	1 (1)
Magyar nyelv és üzleti levelezés	3	2 (2)	1 (1)	1 (1)	-
Földrajz, Történelem		-	1 (1)	-	-
Számтан	3	2 (2)	1 (1)	-	-
Mértan	2	-	-	-	-
Természettan, vegytan	-	-	2 (1)	2 (1)	-
Polgári és közgazdasági ismeretek	-	-	-	1 (1)	-
Ipari könyvvitel és költségvetés	-	-	1 (1)	1 (1)	2 (2)
Szabadkézi és mértani rajz	-	3 (3)	3	-	-
Alkalmazott szabadkézi és mértani rajz	-	-	-	3	4
Szakrajz és szerkezet	-	-	- (3)	- (3)	-(4)
Technológia	-	-	-	-	2
Összesen	9	9 (9)	9 (9)	9 (9)	9 (9)

A zárójelben foglalt számok a szakirányú tanításra berendezett iparos tanonciskolák tantárgyaira vonatkoznak.

Az 1922-23-as tanév a félegyházi ipariskolában is lényeges változást hozott. A tanév végén az iskola igazgatója és a nevelőtestület tanítói anyagi okokból lemondtak. Olyan oktatók váltak meg az ipariskolától, akik hosszú évekig szolgálták hasznosan a tanoncoktatás ügyét (óraadó tanítók voltak, más iskoláknál működtek főállásban) A Felügyelőbizottság 1923-ban Stoiber Ottó gimnáziumi tanárt bízta meg az iskola vezetésével.

Az elkövetkező időben az 1925/26. tanévnek van különösebb jelentősége, mert akkor veszi kezdetét Félegyházán a leányok szakoktatása. Az 1922. évi XII.tc. 56. szakasza kötelezte a várost leánytanonc osztály létrehozására, de csak az 1925/26-os statisztikai jelentésben találkozunk először leányosztállyal. A tanulható szakmák a következők voltak: cipész, fényképész, férfi és női szabó, fehérnemű varró, kalapos, kötő-szövő.

Problémák a testnevelés oktatásával kapcsolatban merültek fel, Kiskunfélegyháza város vezetősége indítványozta, hogy a testnevelési órák a tanítás előtt legyenek megtartva (2-től 4-ig).

Ezzel kapcsolatban Pest vármegye testnevelési felügyelője értesítette az iskolát, hogy a levಂತeöktelesek számára (330 tanonc) hétfőn és csütörtökön este 6-tól 8-ig kell tartani a foglalkozást, ezt az őszi időtől vagy az elméleti órák elé kell hozni, vagy egy napot kell kijelölni ezeknek a tevékenységeknek (heti 4 óra). A levanteoktatás szigorúsága sok gondot okozott, még az ipartestület is kifogásolta az 1931. április 31-i megbeszélésen: az iparostanonc levಂತéket az elmaradásért túl szigorúan büntetik; a fejletlenebb gyermekek egészségére károsak a foglalkozások, és ez alól az ipariskola nem adhat felmentést. A kifogások ellenére az országos kiképzési program szerint folyt a levಂತeképzés továbbra is.

Az 4504/1936-os vallás-és közoktatásügyi minisztériumi rendelet szerint a tanonciskola szakirányú ipariskolává minősülhetett, ez bizonyos mértékben előrelépést jelenthetett egy iskola életében. Háromféle iskolatípus alakult ki:

1. Általános tanonciskola, ha kicsi a létszám, vagy a nem csoportosítható rokonszakmák szerint. 2. Általános tanonciskola szakoktatással: ha a II-IV. osztályokban tartozó rokonipari tanoncok száma lehetővé teszi külön rajzosztály létesítését. 3. Szakirányú tanonciskola: a tanoncok a II. osztálytól kezdve rokon ipari szakcsoportok szerint vannak beosztva.

A Kiskunfélegyházi Tanonciskola a második lehetőséget választotta, ipari szakcsoportok a következők voltak: cipészipar, építőipar, szabóipar, faipar, fémipar.

1936 júliusában lépett életbe az 1922-es ipartörvény módosítása, a 93-as paragrafus szerint a tanoncoknak 14 nap szabadság is járt a kikötött bér vagy természetbeni juttatás mellett. A 82. paragrafus a tanoncidőt határozta meg. Eszerint azok számára, akik elvégezték az elemi népiskola hatodik osztályát, a tanoncidő 3 évnél kevesebb és 4 évnél több nem lehetett. Azoknak pedig, akik elvégezték a közép- vagy polgári iskola 4 osztályát, vagy betöltötték a 16. életévüket, 2 évnél kevesebbet és 3 évnél többet nem kellett tanonckodniuk.

A Csonka Magyarország 1936. október 18-i száma foglalkozik az iparosok gondjával: „...*válsággal küzd az iparos, önmaga próbálja, erőszakolja megkeresni a kenyerét, s a bekopogó új nemzedék errefelé is tilosba jutott. (...) Hol vannak azok a mesterek, akik eltartják és felruhazzák a tanoncot? Csak oda kell tapasztani fülünket a műhelyajtóra... A kispolgár ember gyereke már lassan tanonc sem lehet. Ruhája nincs annyi sem talán, hogy emberek közé mehessen, s a szülők sem bírják még azt a kevés költséget sem vállalni, mely ilyenkor szükséges (...)*”

A tanulók létszáma ezekben az időkben a következőképpen alakult:

Tanév	Tanulók száma	Tanév	Tanulók száma
1923/24	469	1930/31	324
1926/27	577	1931/32	226
1927/28	747	1932/33	174
1928/29	550	1933/34	221
1929/30	412	1934/35	221

Az 1928-29-es tanévtől a kisiparban foglalkoztatottak száma csökkent, s ezzel fogyott a tanoncok létszáma is, a mélypontot az 1932-33-as tanév jelentette, pedig

a régi szakmák mellett újakat is tanítottak, például címfestő, kocsifényező, rézműves, fogtechnikus.

Az 1936-37-es tanévben igazgatóváltás történt, Stoiber Ottó, 14 év után lemondott, helyére Zsadányi Nagy Árpádot nevezte ki a Felügyelőbizottság.

1937-ben az igazgató kezdeményezésére megszervezték az első ipari továbbképző tanfolyamot a „lábbeli készítő” számára (az ingyenes rendezvényen január 26 – március 2. között 54 iparos vett részt). A programban közgazdasági és jogi ismeretek szerzése, könyvvitel, polgári iratok kezelése, postai ügykezelés, kalkulációk oktatása szerepelt.

Oktatás a második világháború alatt (1938–1945)

Közben már a világ az újabb háborúra készülődik, ennek a szele az 1938/39-es tanévben már konkrétan érezhetővé vált az iskolában is, besorozták Sáfrán István és Szendrői Mallár József tanítókat. Szendrői Mallár József a 16. lövészszázalój 32. századában volt karpaszományos őrmester, Lyutkánál (Bereg megye) a csehekkel vívott küzdelemben halt hősi halált. Emlékére a cserkészcsapat az ő nevét vette fel, valamint ösztöndíjat alapítottak, ezt minden tanév végén a legjobb magatartású, legjobb tanulmányi eredményt nyújtó cserkész kapta 25 pengő értékben.

Az épületből a tanév végén kiköltözött a polgári fiúiskola, így nyáron elvégezték az épületet tatarozását, többek között két tantermet egybenyitottak a rajzterem számára. Megkezdődött a bútorzat felújítása, a hiányzó darabok pótlása.

Az 1939. szeptember elsején kihirdetett rendkívüli állapot miatt megszűnt a munkaidő-korlátozás, ez súlyosan érintette a tanoncokat, hiszen így napi munkaidejük meghosszabbodott, a mester addig dolgoztathatta őket az iskolai órák és a leveteképzés idejének kivételével, ameddig akarta. A rendkívüli állapot a kisiparosok tevékenységét is hátráltatta az elkövetkező években, mivel csökkent a felhasználható nyersanyag mennyisége.

Tanév	Tanulók száma	Tanév	Tanulók száma
1935/36	281	1938/39	402
1936/37	323	1939/40	402
1937/38	363	1940/41	387

Az 1940-es év egyik érdekessége, hogy az újonnan alkalmazott tanerők egy évig „próbaszolgálatban” tevékenykedtek, csak ezután lehetett őket kinevezni határozott vagy határozatlan időre, a próbaidőszakban a havi fizetésük 100-120 P volt.

A másik érdekesség a Főigazgatói Utasítás a tanár-tanár, diák-tanár kapcsolatáról. Mai szemmel nézve megdöbbentő benne a katonai szellemű kínos precizitás, (ami egyébként jellemző a korra), és az is, hogy ezekben a nehéz időkben volt energia ilyen kevésbé fontos rendeletek aprólékos kidolgozására és számonkérésére.

Részletek a Rendeletből:

- Helyi szokás szerint megengedett köszöntés „Szebb jövőt”, a válasz „Adjon Isten”.

- Az igazgató vagy a tanító által megszólított tanuló egyenes állásban „tessék parancsolni” szóval jelentkezik. A tanuló mindaddig egyenes állásban marad, míg a tanító azt nem mondja, „tessék kényelmesen állni”.
- Az osztálytanító a tábla, tinta, kréta, szivacs rendben tartásával, az óráközi felügyelettel, a kulcsok gondozásával megbízhat egy tanulót, ennek neve: **hetes**. A hetes teendői: a) a naptári és trianoni keltezésnek 7 óra 50'-kor a tábla bal sarkába való felírása (pld. 1940. január 20. Trianon XX. éve), b) az osztály létszámának a tábla jobb sarkába való felírása, c) a létszámot az első tanítási órán a belépő tanítónak jelenti. Később csak a beállott változást kell jelenteni.
- Hasonlóan megbíz egy tanulót az ajtó nyitásával és betevésével, ennek neve: **ajtónyitó**.
- Az osztály sorakoztatásával, a ki- vagy bevonulásra való vezénlyéssel megbízott tanuló neve: **osztályos**.
- A Himnusz, a Szózat, a Magyar Hiszekegy hangzása alatt a tanuló vigyázz-állásban áll.
- A tanuló „igazgató úr”, „tanító úr” megszólítással él.
- Ami a tanári magatartást illeti, azt a 170/1940 leirat szabályozta:
- A tanárok, tanítók egymás között ne tegeződjenek a diákok előtt.
- Öltözködésük legyen egyszerű, mellőzni kell a sportos ruhát, valamint a „szépítőszerekkel való cicomázást.”
- Dohányozni diákok jelenlétében nem szabad.
- Női tanerők az iskolában egyáltalán nem dohányozhatnak.
- A nagyobb leánytanulókat nem szabad tegezni.

(Ezen szabályok egy részét még ma is alkalmazzuk, pld: hetes, dohányzás tilalma, megszólítás, vigyázzban állás a Himnusz és a Szózat alatt.)

A bécsi döntés után Zsadányi Nagy Árpádot 1940-ben Beszterce–Naszód megyei királyi tanügyi titkárrá nevezték ki, ezt követően a Felügyelőbizottság Ónodi Pált bízta meg az intézmény vezetésével.

Ónodi keménykezű ember volt, a fellazult fegyelmet katonásan megszigorította, s az iskolában keletkezett károkért minden anyagi felelősséget az osztálytanítóra illetve a szolgálatos tanítóra hárított. A tanulók csak nevelői felügyelettel léphettek be a tanterembe, a hetesnek jelteni kellett az ott található vagyontárgyak számát és állapotát.

Az iskola szakirányú átalakulása tovább folytatódott, az osztályokat úgy szervezték meg, hogy nagyjából a rokonszakták tanulói azonos osztályba kerüljenek. A osztály: szabók, szücsök, bőriparosok; B osztály: cipészek, csizmadíák, szíjgyártók; C osztály: fém és vegyesipari tanoncok. A szakrajz osztályok kialakítása hasonló megfontolás alapján történt.

Ónodi Pál igazgató egy jelentésében a kiskunfélegyházi új iparoktatás képét így rajzolta meg: „*Ezt az iskolát valószínűleg körzeti iskolává fejlesztik, ami azt jelentené, hogy új modern épületet kapna internátussal és így a környező falvak tanoncai is itt nyernének kiképzést a felállítandó tanműhelyekben.*” (Az akkor még álomnak tűnő elképzelés 1969-1975 között valósult meg).

A háborús viszonyok miatt az oktató-nevelő munka egyre nehezebbé válik. Ónodi Pál igazgatót Somkúti Ignácné Gaál Erzsébet helyettesítette, majd 1943 áprilistól Sáfrán István lesz a megbízott igazgató. Márciusban a termek egy részét újra lefoglalta a honvédség. Mivel a környező iskolák zsúfoltak, a délutáni tanítást a maradék két teremben próbálták megoldani. A munkaerőhiány egyre nagyobb, nagy szükség van a munkáskézre, így a tanoncok már csak két délután jártak iskolába este 7-ig. A VKM rendelete alapján a tanévet lerövidítették, az év végi összefoglalókat június 4-én tartották meg, ünnepélyes tanévzáró nem volt.

A tanulólétszám a következőképpen alakult:

Tanév	Tanulók száma	Tanév	Tanulók száma
1941/42	355	1943/44	369
1942/43	360	1944/45	206

Sáfrán István 1944 februárjában lemondott igazgatói tisztjéről, a Felügyelőbizottság Szabó Istvánt bízta meg az iskola vezetésével. Az augusztusi igazgató-választáson is neki jutott a bizalom, így őt tekinthetjük az első megválasztott igazgatónak.

Oktatás a második világháború után (1945–1950)

A háborút követően a főlegyházi oktatás nehezen tért vissza a megszokott medrébe, hiszen az 1944-es harcok a városban jelentős károkat okoztak. 1945 nyarán megkezdődött az oktatási rendszer átszervezése, s ez természetesen érintette a szakoktatást is. Fontos lépés volt, hogy az általános iskolai képzés időtartama hat osztályról hétre emelkedett, az iparostanonc iskolák pedig az Ideiglenes Nemzeti Kormány határozata értelmében 1945. szeptember 10-től átkerültek az Iparügyi Minisztérium, illetve az Országos Iparoktatási Tanács hatáskörébe.

A tanítás az 1945/46-os tanévben azonban még úgy kezdődött az ipariskolában, mint az előző években, és ugyanazokkal a szakmákkal: bőripar, szabóipar, fémipar, faipar, vegyesipar. Az iskola épületében egyébként már régóta nem zajlott folyamatosan a tanítás, hiszen a Vöröskereszt, a Honvédség, a Vörös Hadsereg foglalta le hosszabb-rövidebb időre a termeket.

Az 1946/47-es tanév újdonsága, hogy az iskolákat törzsszámmal látták el, a Kiskunfőlegyházi Általános Irányú Községi Iparostanonciskola a 283 Tá számot kapta.

A politikai átalakulást jelző folyamatok is megindultak. Új tantárgy is megjelent Mindennapi kérdések néven (ez talán megfelelné a jelen osztályfőnöki órájának). Az ebben előírt 12 témakör nagy része már a szemléletváltást tükrözi. Ilyenek szerepeltek például:

- a tanulók által felvetett mindennapi kérdések megbeszélése
- a demokratikus nevelés az iskolában, iskolán kívül, és ennek eszközei
- a fasizmus lényege
- a demokrácia meghatározása, a népi demokrácia szervei
- a nemzet, nép, haza, hazaszeretet, sovinizmus fogalma

– a magyarság szerepe az új világ kialakulásában

Az elkövetkező időszakban a nevelési értekezletek egyik fő témája volt ennek a tantárgynak tanítása.

Ebben az időben egy érdekes és emberséges országos felhívás is született: kapjanak szakmai kiképzést a háborús hadirokkantak, akik mint iparosok talán megtalálnák helyüket a mindennapi életben, s így részben kárpótlást nyernének az elszenvedett veszteségek miatt. A félegyházi ipartestület csatlakozott e felhíváshoz, cipészeket, szabókat képeztek ki. Sajnos az ipartestület hiányos dokumentációjában nem találtam statisztikai adatot az átképzett személyek számáról.

Szintén ebben a tanévben vezették be az ének tanítását iskolai szinten, heti két órában. Ennek szellemében alapította meg Kossey Géza tanító azt a kórust, amely hosszú időn keresztül az iskola büszkesége volt.

Újabb kisebb módosítást jelentett az iparügyi miniszter határozata, amely szerint az iskolák az Értesítő helyett Évkönyvet adhatnak ki. Ennek szerkezetében a következő változások léptek életbe: kötelezően fel kell tüntetni az épület, a tanulóotthon és az igazgatói lakás méreteit, a könyvtár és a szertárak gyarapodását, az ifjúsági egyesületek működését. Kimaradtak belőle a személyes természetű megemlékezések, a tudományos értekezések, a tanári testület iskolán kívüli munkásságát tárgyaló cikkek, a tanulmányi kirándulások bemutatása. A kiadvány méretét is kötelező módon meghatározták: ez 24-szer 17 centiméter kellett, hogy legyen.

1947 júliusában a képviselőtestület a Bartha-féle házat jelölte ki a tanoncok bennlakásaként. Noszlopi Antal miniszteri osztálytanácsos pedig ígéretet tett, hogy segítséget nyújtanak egy 20 ágyas tanoncotthon létesítésére. Ez gyorsan megvalósult, a következő tanév statisztikájában már szerepel a létesítmény Tanonc-és Ifjúmunkás Otthonok Országos Szövetsége Petőfi Sándor Tanoncotthon névvel, 20 ágygal, 1 betegszobával, 1 fürdőszobával és napi háromszori ingyenes étkezéssel. (Ez talán a mi kollégiumunk elődjének is felfogható). A Félegyházi Élet 1947. augusztus 30-i számában a megnyitásáról olvashatunk: *„Vasárnap délután 6 órakor tartotta a Petőfi Sándor Tanonc- és Ifjúmunkásotthon felavatását. Szépszámu közönség előtt főtisztelendő Nikits Lajos hittantanár megszentelte az iparos és kereskedő ifjúság otthonát, majd Házi Árpád mondott nagyhatású beszédet.”* Az otthon igazgatójává Grecsuha Mihályt nevezték ki. Az intézmény „min-taszterű” működéséről a Félegyházi Élet később így tudósít: *„Lelkes nótaszó hal-latsziki ki a Jókai u. 4. számú házból, a kaputábla jelzi, hogy itt van a Petőfi Sándor tanonc- és ifjúmunkás otthon.Otthonunkban lelkes munka folyik, a fiúknak első kötelessége, hogy szakmájukat elsőrendűen megtanulják... Szakmai előadások vannak, tudományos és szépirodalmi könyvek állnak a rendelkezésükre. Faliújságjuk arra való, hogy megbarátkozzanak az írás művészetével is. Testük edzéséről sem feledkeznek meg, erre szolgál a reggeli torna is.”* (1948. március 6.)

Érdeemes megemlíteni, hogy a kovács-, a bognár-, és a lakatosmesterek közösen zászlót csináltak „Isten dicsőségére” 1948 januárjában. Ezt mutattuk be az iskola alapításának 120. évfordulóján. (A zászló a Kiskun Múzeumban található.)

Az 1948-as esztendő az államosítások éve, az 1948/6500 sz. kormányrendelet értelmében megkezdődött az iskola állami tulajdonba vétele is, ezt megelőzően az

iskola leltározását és „zár alá vételét” végezték el. A korabeli állapotokat, az iskola akkori felszereltségét egy nagyon aprólékos jegyzőkönyv hűen tükrözi.

A Magyar Iparoktatási Igazgatóság az intézmény vezetőjévé továbbra is Szabó Istvánt nevezte ki, az iskola neve **Kiskunfélegyházi Állami Iparostanonciskola** lett.

Az 1948-49-es tanévről pontos képet ad a ránk maradt Évkönyv. Ez tájékoztat arról, hogy a tantermek külső képe is átpolitizálódott: „*nagyjaink képei, időszerű feliratok, dekorációk, plakátok figyelmeztették, nevelték a tanulókat a ma, a jövő feladataira, a 3 és az 5 éves tervek, a választások, a béke nagy kérdéseire.*”

Jól működött az énekkar, a sportkör és a kultúrscsoport, ez utóbbi agitációt is folytatott a környező településeken.

A 3902/1949-es rendelet az iskolai oktatás időtartamát 4 évről 3 évre csökkentette, ennek alapján az I. és a II. osztályba beírt tanulók alkották az új első osztályt, a III.-ba beírtak az új második osztályt, az új harmadik osztály negyedikesekből alakult. A heti 11 elméleti óra három tantárgyblokk köré csoportosult az alábbi táblázat szerint:

	I. o.	II. o.	III. o.
Közműveltségi tárgyak			
Magyar	2	2	1
Egészségtan	1	-	-
Politikai művelődési tárgyak			
Társadalmi ismeretek	1	-	-
Politikai gazdaságtan	-	1	2
Szakmai műveltségi tárgyak			
Számтан és mértan	2	1	1
Természettan	-	1	1
Szakmai ismeretek	2	2	2
Szakrajz	3	4	4
Összesen	11	11	11

A történelem mint külön tantárgy nem szerepelt, a magyart kellett történelmi alapon oktatni. Eszerint megengedhető volt, hogy például Petőfivel akár három hónapig is foglalkozzanak, de az 1848-as évek hazai és világtörténelmi eseményeit és ezek értelmezését is tanítani kellett, természetesen az aktuális politikai szemlélet tükrében. A földrajz ugyanakkor kimaradt a közismereti tárgyak sorából. A szakmai műveltséget biztosító órakeret szükség szerint változtatható volt a szakrajzi órák rovására. A tanulók létszáma a következő volt:

Tanév	Tanulók száma	Tanév	Tanulók száma
1945/46	277	1947/48	311
1946/47	282	1948/49	335

A tanoncoktatást gyökereiben változtatta meg az 1949-es IV. törvény (ez lépett az 1922-es XII., és az 1936-os VII. törvény helyére). Ettől az évtől az iparos-tanonc, kereskedő-tanonc kifejezés megszűnt, helyette az „iparostanuló”, „kereskedőtanuló” elnevezést használták. Pontosan meghatározta a tanuló-szerződés feltételeit, a tanulóviszony tartalmát, megnehezítette a tanulóviszony megszüntetését. Kötelezővé vált az orvosi alkalmassági vizsgálat. A törvény értelmében a tanulási idő a következőképpen módosult: a könnyebben elsajátítható szakmákat két évig tanulták, a többit háromig. A tanulók szempontjából fontos a 21. paragrafus, amely leszögezi, hogy csak a szakmájukhoz kapcsolódó munkákban vehetnek részt, háztartási, mezei vagy más hasonló tevékenységben nem szabad foglalkoztatni őket.

Továbbá a munkáltató köteles volt a tanulót iskolába járattatni, és nem részesíthette testi fenyítésben. Minden tanuló kiképzési naplót kellett, hogy vezessen, amelyben szerepelnie kellett azoknak a munkálatoknak, amelyekből oktatást kapott, a dokumentumot az iskolában is be kellett mutatnia.

Az 1949-es törvény megnövelte az iskola szerepét: kötelezővé tette az iskolalátogatást, a szakmunkásvizsga feltétele lett a sikeres tanulmányi eredmény. Megszüntette az ipartestületek vizsgáztatási jogát és a segédvizsga-bizottságokat, a szakmunkásvizsgát ezután az iskolaigazgató elnökletével az oktatási intézményben tartották.

Lényegében ez a törvény indította el a szakembergárda képzését a nagyipar számára.

1950-ben a szakoktatás egységesítésének érdekében létrehozták a Munkaerő Tartalékok Hivatalát, amely 46 mesterség – többek között – valamennyi kereskedelmi és szolgáltatászakma képzését megszüntette. A szakiskolákat sorszámossal látták el, ekkor kapta iskolánk a 608-as számot. (Sajnos hiába telt el több mint egy fél évszázad, nagyon sokszor az iskolát még mindig hatszáznyolcasként emlegetik).

Az oktatás színvonala egyre csökkent, mivel lerövidítették a szakma tanulásához szükséges időt (szakmától függően ez egy, másfél vagy két év volt).

Az 1951-es 7. számú törvényerejű rendelet bevezette a kötelező szakmai gyakorlatot. E szerint a tanuló a szakmunkás-bizonyítvány megszerzése után egy esztendőig annál a vállalatnál volt köteles a „gyakorlati ismereteket szerezni, illetőleg ismeretei kiegészítése céljából szakmai gyakorlatot folytatni”, amelyet az illetékes szakminiszter kijelölt. A Félégyházán végzett szakmunkások, az ország különböző pontjain, de főleg Kecskeméten és Szegeden töltötték le az egyéves szakmai gyakorlatukat.

Az elkövetkező évtizedek a sikerek és kudarcok sorozata, s a szakmunkásképzés szigorúan a szocialista iparosítás célját szolgálta.

Intézményünk az egy és egy negyed század alatt különböző neveket viselt:

KIS-KUN-FÉLEGYHÁZI VÁROSI ALSÓFOKÚ IPARISKOLA; KIS-KUN-FÉLEGYHÁZI ALSÓFOKÚ KERESKEDELMI- ÉS IPARISKOLA; KISKUN-FÉLEGYHÁZI ÁLLAMI IPAROSTANONCISKOLA; 608. sz. IPARITANULÓ INTÉZET; 608. sz. SZÁNTÓ KOVÁCS JÁNOS IPARI SZAKMUNKÁSKÉPZŐ INTÉZET; KOSSUTH LAJOS KÖZÉPISKOLA ÉS SZAKISKOLA, KISKUN-FÉLEGYHÁZI KÖZÉPISKOLA, SZAKISKOLA, SPECIÁLIS SZAKISKOLA ÉS KOLLÉGIUM, de a névtől függetlenül igyekezett az adott kor szakmunkás-képzését az igényeknek megfelelően megvalósítani.

1845–1950 között tanító pedagógusok névsora

Agócs János plébános-esperes, első igazgató (1885-1891)

Bajáki János (1885 – 1891); Ballónyi Rezső (? – 1922); Boleszny Antal (1922 – 1925); Borda László (1940 – 1943); Dobák István (? – 1922); Dobos György (1940 – ?); dr. Szirák Ferenc (1922 – 1941); Falu Imre (1937 – 1940); Fazekas Károly (? – 1922); Fehér Antal (1885 – 1891) ; Gulyás Ferenc (1939 – 1940); Hollósy János (1940 – 1945); Hornyik János (1940 – ?); Horváth Gyula (1944 –?); Horváth Károly (1922 – 1927); Horváth Sándor (1942– 1943); Huszka Jenő első tanító (1845 – ?); ifj. Zsadányi Nagy Árpád (1936 – 1940); Iványi Antal (1922 – 1927); Iványi Antal (1935 – 1936); Iványi Mária (1940 – 1941); Kalmárné Mendel Piroska (1940 – 1941); Keserű Imre (? – 1922); Kossey Géza (1940 – ?); Kovács Antal (1938 – 1940); Köllér Imre (1938 – 1939); Kristóf Ferenc (1885 – 1886); Kuncz Béla (1885 – 1891); Májer Lajos (1935 – 1939); Makra Jenő (1939 – 1940); Mendel Jenő (1922 – 1925); Mendel Jenóné (1926 – 1943); Ónodi Pál (1926 – 1943); Öveges István (1922 – 1943); Poór István (1944 –?); Puskás Tibor (1940 – 1945); Putnoki Jenő (1922 – 1927); Sáfrán István (? – 1944); Sallai István (? – 1922); Selb Antal (1944 –?); Seres Kálmán (? – 1922); Somkúti Ignácné (1926 – ?); Stoiber Ottó (1922 – 1935); Strohmayer Antal (1922 – 1927); Szabó István (1940 – ?); Szabó Mihály (1885 – 1904); Szendrői József (1935 – 1938); Szente János (1888 – 1904); Szőke Antal (1889 – 1890); Tarjányi József (? – 1922); Varga József (? – 1922); Zsadányi Nagy Árpád (1922 – 1940)

Piroska István tanár

A 608-as ipariskola

(Rövid történeti áttekintés a teljesség igénye nélkül)

1951-1970

Az ötvenes évek tervszerű iparosítási programja Félegyházán is ipari létesítmények sorát hozta létre. Például a KUNÉP, később a Bányászati Berendezések gyára, de könnyűipari üzemek is létesültek (Villamos- szigetelő- és Műanyaggyár, Habselyem és Kötőtáru gyár, Cipőgyár, Rézműves, Fémipari és Fodrászati KTSZ). Szakképzett munkásokra van szükség. A lakosság száma is gyarapodik, mindez országosan és helyileg is a szakmunkásképzés fejlesztését igényli. A „felvirágzást” azonban a helyi lehetőségek és az egymásnak ellentmondó kormányrendeletek nehezítik. A szakoktatás ekkor az 1950-ben létesült MTH (Munkaerő Tartalékok Hivatal) felügyelete alá tartozott Szeged területi központtal (Három megye Bács-Kiskun, Szolnok és Békés tartozott ide, az országos területtagolás alapján ez a terület kapta a 600-700-as számot, így lett az iskola száma is 608-as). Az általuk hozott határozat értelmében 1952-ben a szakmák tanítását területileg „összevonják”, a félegyházi iskolának mindössze három szakma jut: esztergályos, lakatos és vasszerkezet-lakatos. Ugyanakkor a tanulóiód is megrovidült. Ez nagy hátrányt jelentett főleg ebben az időben, amikor a nagyléptékű iparosodás sok jól képzett munkaerőt igényelt. Az 1953-as viszonylagos fellendülés után újabb nehézségek következtek: az iskola terméinek egy részét át kell adni a katonaságnak.

Az iskolához tartozó részintézmények (tanműhely, kollégium) az 1952-es törvényrendelet alapján kerülnek közös irányítás alá az iskolaigazgató kezébe.

A mi iskolánk kezdetben 260 tanulóval, 4 főállású pedagógussal, megbízott igazgatóval indul a Főtéren álló igen siralmas állapotú, 5 tantermes épületben, amelyből mindössze 3 használható, de a tanulható szakmák számának fogyása, meg az 1954-ben elvett Tanulóotthon miatt is csökken a létszám, mindössze száz és egynéhány tanuló marad. Lényeges előrelépést az 1955-ös esztendő hoz, mikor a képzést 3 évre növelik, majd újabb előny, mikor a szakképzés irányítását a MŰM (Munkaügyi Minisztérium) veszi át.

A fellendülés egyik helyi mozgatója az 1953-ban kinevezett Serege Gábor, aki 1953-tól 1982-ig, nyugdíjazásáig vezeti az intézményt. Erőskezű, határozott és hozzáértő főnök, jól szervezi az intézményben folyó szakmai és elméleti munkát, jó tanerőgárdát épít ki maga köré (akinek nincs meg a kellő végzettsége, azt abban is segíti, hogy megfelelő szakképesítést szerezzen). 1956/57-ben a tanulók száma már 335, 1960/61-ben 551-en tanulnak itt, 1965/66-ban pedig a tanulólétszám meghaladja az ezer főt, az intézet kihelyezett „fiókiskolájában”, Csongrádon pedig 256 fiatal tanul. Bővül a szakmák „palettája” is: „...*Megtudtuk, hogy az ősszel kezdődő tanévben kovács, marós, vasesztergályos, kőműves, ács, hegesztő, építőgépész, lakatos, villanszerelő, műanyag-feldolgozó szakmákban vesznek fel ipari tanulókat nagyobb számmal... A középiskolát végzettek esztergályos, villanszerelő, szerszámkészítő, tv-műszerész, autószerelő, nyomdász és bognár szakmák között válogathatnak...*” - írja a Félegyházi Közlöny 1965. január 22-én.

A szakmunkásképzők súlyát törvényileg is erősítik: 1961-től csak általános iskolát végzett tanulókat vesznek fel, 1965-től pedig csak a szakmunkás-bizonyítvánnyal rendelkezők minősülnek szakmunkásnak. A helyi oktatást azonban nagyon nehezíti a teremhiány.

„Harminchárom szakmában 1429 fiú és lány tanul városunkban, a csongrádi kihelyezett osztályban pedig 350 – nyilatkozta a sajtónak Serege Gábor iskolaigazgató 1968. november 5-én. Huszonöt mérnök- és technikustanár, valamint negyvenkét főhivatású szakoktató foglalkozik a fiatalokkal. Sajnos a zsúfoltság eddig nagyon sok gondot okozott. A négy rendes és öt szükségstanteremben reggel héttől este nyolcig ötperces megszakításokkal folyik a tanítás. Nincs megfelelő szakköri helyiségünk, tornatermiünk, mindössze negyvenkét vidéki tanuló kollégiumi elhelyezését tudtuk biztosítani. Szóval sok volt eddig a bajunk...”

Az új iskola építéséről már 1963-ban születik határozat, de az építkezéshez a helyi források kevésnek bizonyultak. Végül a Munkaügyi Minisztérium támogatásával a III. ötéves terv keretében került sor a megvalósításra. A korszerű iskola és tornaterem Fekete Rezsőné az IPARTERV tervező mérnökének tervei szerint közel 18 millió forint beruházással 1969-re készült el. Átadására 1969. március 24-én került sor.

„A város dísze és büszkesége lett a félegyházi vasútállomás mellett felépült csupa beton, csupa üveg palota: a szakmunkásképző intézet–írta a Félegyházi Közölny 1969. szeptember elsején–. Az elmúlt tanév végén történt a honfoglalás, és máris szűknek bizonyult a hatalmas épület: a régi iskola négy tantermét is igénybe kell venni a tanításhoz.

Nálunk soha nem tapasztalt nagy létszámot értek el az ipari tanulók, mégis kétszázal kevesebb, mint amennyit az ipar igényelne. S ha nem tudja az intézet az igényeket kielégíteni, nem fejlődhet olyan ütemben a város, a járás ipara, mint ahogy azt az országos tervek előírják, s a környék iparosítása megkívánná....A modern épület felépítésével a fejlesztés nem áll meg. Most folynak a tárgyalások egy 200 fős új kollégium, és egy alapképzést biztosító új tanműhely építéséről..... A tanárok munkáját a tantermekhez kapcsolódó szertárak, tágas tanári szoba és egyre gyarapodó szemléltető eszközök segítették.

(Forrás: Serege Gábor Szakmunkásképzés 1950-1975 című munkája, illetve írások a helyi sajtóból.)

P. K.

1970-1989

Az 1969-ben átadott épületben tizenhárom alapszakmában folyt a képzés. Megkülönböztetve a kevésbé elméletigényes (A tagozatos) és az emelt szintű képzést igénylő szakmákat (B tagozatos). A kétszintű oktatás számára a közismereti tárgyakból külön tankönyvek készültek. 1973-ban az iskola csatlakozott ahhoz a programhoz, amelynek keretében a szakmunkásbizonyítvánnyal rendelkezők, akár több évvel korábban végzett diákok is érettségi bizonyítványt szerezhettek. (Ezt nevezték /nevezzük/ a köznapi szóhasználatban esti oktatásnak) Ehhez az országos kezdeményezéshez később más szakmunkásképzők is csatlakoztak, de a

608-as, azaz az mi iskolánk az első között. Nemcsak a városban, de az iskola vonzáskörzetében sem volt konkurencia, igény azonban annál nagyobb. (Akkor nagyobb rangja volt az érettséginek, és ha ennek lehetősége elérhető közelségbe jutott egy szakmunkáshoz, annak óriási jelentősége volt).

A létszám évről évre emelkedett, az első évben egy, a későbbiekben 2-3 osztályt kellett indítani.

Az oktatási forma sikerességét, az érettségire való eredményes felkészítést az a körülmény is segítette, jobban mondva lehetővé tette, hogy 1969-től a közismerteti tárgyakat, amelyek a középiskolákban akkor is kötelező érettségi tárgyak voltak, egyetemi végzettséggel rendelkező tanároknak kellett tanítani.

Az iskola tantestületében voltak olyan tanárok, akiknek végzettségük és affinitásuk is volt ehhez a feladathoz. Kialakult egy elkötelezett, a felnőttoktatás módszertanával is felvértezett munkaközösség, amely az oktatási rendszernek ezt a sajátos szegmensét az iskola profiljának egyik markánsan meghatározó elemévé tette.

A mindenkori iskolavezetés támogatta, erősítette a felnőttoktatást, hiszen az iskolaválasztásnál is döntő szempont lehetett, hogy nyitott, továbbhaladást biztosító iskolába iratkozik egy tanuló.

A szakmunkásképzés az 1970-es években továbbra is az iskola fő feladata maradt. A változásokat, az új szakmák bevezetését mindig az országosan preferált területek, illetve a helyi igények határozták meg. Így vált szükségessé a cipőipari szakmák indítása, hiszen a városban működő üzemek igényelték a képzett munkaerőt. A hatvanas évek végén, a hetvenes évek elején gépipari szakközépiszkola is működik.

1976-ban 216 fős kollégium, 120 munkafős tanműhely, ebédlő és konyha épül, amely 1000 adag elkészítésére alkalmas.

1977-ben az építőipari tanulók számára tanudvart létesítettek annak a törekvésnek a részeként, hogy a gyakorlati képzést a nagyüzemekből egyre inkább az iskolához kapcsolható oktatási helyekre lehessen hozni.

Az iskolában sok volt a fiatal tanár, sok műszaki végzettségű szakember, mérnök-üzemmérnök választotta a tanári pályát, s a közös munka, közös cél jó közösséggé kovácsolta a tantestület egy-egy munkacsoportját. Néhány fajsúlyos egyéniség, jó szervezőkészséggel, humorral rendelkező kollégának nagy szerepe volt ebben a közösségépítésben.

Az évek során a társadalom gazdasági életének függvényében változott, többnyire bővült az iskolában folyó képzések sora. 1984-ben cipőipari és ruhaipari technikus képzés kezdődött. (A Móra Ferenc Gimnázium működő felnőttoktatás felsőbb évfolyamait is átvette az iskola). A tanulók létszáma egyre gyarapodik, az intézmény újra arra kényszerül, hogy két műszakban, délelőtt-délután tanítson. 1987-re megvalósul az iskolabővítés (5 terem, 4 csoportszoba), az új épületszárny stílusában, jellegében a régihez illeszkedve egységes komplexum hatását kelti. Ez év szeptemberétől az oktatás – Nemcsok Antal irányításával – elsőként a városban és elsőként az országban zártláncú TV rendszerrel, videótechnikával, a gyakorlati oktatás és CNC szerszámgépekkel korszerűsödik.

Az iskola fejlődése során egyre bővült az oktatott szakmák száma, a 80-as évek közepétől mintegy 30 szakma számára képez szakembereket, ezek között. a könyvípar területeit is felölelő szakmák, ruhaipar, fodrászat, kereskedelem szerepelnek a képzési listán.

Dr. Kis Katalin tanár

A KÖZELMÚLT

A Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola (1998-ig Szakmunkásképző és Szakközépiskola) (1990–2007)

Iskolánk 1990. okt 23-án vette fel Kossuth Lajos nevét, nem véletlenül. A nagy politikusnak döntő szerepe volt a szakoktatás intézményes megszervezésében. 1841-ben az előkészítő bizottság őt bízta meg az Országos Ipartestület tervezetének kidolgozásával, ő lett az intézmény aligazgatója is. Ez a szervezet hozta létre a mesterinas iskolákat, melyek a mai szakmunkásképzők elődei (Évkönyv, 1993). Ez a kötődés, illetve a Félélyházán honos Kossuth-kultusz indított bennünket a névválasztásra.

A rendszerváltást követő politikai és gazdasági változásokra – helyi vonatkozásban –, a szocialista nagyipar megszűnésére az iskola a szakközépiskolai képzés felvállalásával, új szakmák indításával (mezőgazdasági gépszerelő, dieselmotordony-szerelő) és a gyakorlati képzési helyek számának növelésével válaszolt.

Az időszak fontosabb történései

(a teljesség igénye nélkül)

1990 szeptemberében cipőipari szakközépiskolai osztály kezdi meg az érettségire való felkészülést, ez a következő évre integrált képzési formává alakult. (Ami azt jelentette, hogy az első évfolyamon közös tanterv szerint folyt a képzés mind a szakmunkás, mind a szakközépiskolai tanulók számára, majd az év végi felmérések után a következő tanévtől kerültek szakmunkás illetve szakközép osztályokba.)

- Ugyanebben az évben Tanépitésvezetőség alakul. (Az új forma munkahelyet és gyakorlati képzést biztosított az építőipari szakma tanulóinak)
- A molnártelpi KUNÉP tanműhely az iskola kezelésébe került a város Önkormányzatának segítségével, hogy a megszűnő nagyipar helyett gyakorlati képzési lehetőséget biztosítson a tanulóknak.

1991-ben IPOSZ-képzés indul a gyakorló szakemberek bevonásával autószerező majd a következő évtől fodrász és karosszerialakatos szakmákban (speciális programú, 3,5 éves a képzés az Ipartestületek Országos Szövetségének kezdeményezésére és annak támogatásával). Az oktatás célja a tanulók felkészítése vállalkozásorientált szakmaismeretre. (A képzésforma 2001-től megszűnt).

– Ugyanebben az évben az Önkormányzati törvény szellemében újra tanulnak kereskedők az iskolában,vegyesbolti eladókat képeztek.

1992-től a modern nyelvoktatást elősegítő szaktermekkel gyarapodik az intézet.

1993-ban a Szakmunkások Szakközépiskolájának nappali tagozata is indul két-éves, „intenzív” képzési idővel. Ez speciális program szerint a szakmunkás-bizonyítvánnyal rendelkező tanulók számára teszi lehetővé az érettségire való felkészülést. Nyáron az iskola tanulói először vesznek részt az erdélyi Korond Hazanéző táborában.

1994 őszétől az iskolában a nappali tagozat csak délelőtt jár iskolába, kivéve a „turnusos”, építőipari tanulókat, akik a szakmai gyakorlatuk miatt csak a téli hónapokban vesznek részt elméleti oktatásban. Ugyanakkor megszűnik – az eddig kötelező – iskolai köpeny viselete a tanulók számára (a váltócipő még marad).

– A tanév folyamán cipőipari technikusképzés indul a szakközépiskolát végzettek számára.

1995 tavaszán: az első Lisap-fodrászverseny az iskolában.

– Márciustól: iskolaujság indul Kossuthos-sokk névvel (1997-ig jelenik meg).

1996. április: országos SzKT (a Szakma kiváló Tanulója) verseny az iskolában

1997 szeptemberétől szakközépiskolai képzés indul világbanki program szerint kereskedelmi és ruhaipari, 1998-tól közlekedési és humán szakmacsoporttal.

– Az év folyamán a Sulinet oktatási minisztériumi program keretében számítástechnikai kabinet, szerverszoba létesül.

1998 őszétől a NAT szellemében kezdetét veszi a 9-10. osztályos alapképzés (az első szakiskolai osztályok). Ettől az évtől a felnőttoktatás is átszerveződik: magasabb óraszámban folyik a tanítás, és készségfejlesztő modulok épültek be az oktatás folyamatába pl. a kommunikáció és a tanulásmódszertan

1999-től

– OKJ-s szoftverkezelő képzés kezdődik

– Létrejön az iskolát támogató Alapítvány

– Az iskolában rendezik a szakmunkástanulók közismereti versenyének megyei döntőjét magyarból

– Átadják a negyedik informatikatermet.

2000-től a Budapesti Gazdasági Főiskola Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Főiskola Karával az iskola felsőfokú szakképzést indít nappali és levelező munkarend szerint, 2001 februárjától felsőfokú keresztféléves idegenforgalmi szakmenedzserképzés kezdődik levelező tagozaton.

– Ruhaipari, cipőipari, közlekedési technikus osztályok indulnak

- A 9-10. osztályos alapképzés folytatásaként a szakmai bizonyítványt adó kétéves szakképzés első osztályai (11. évfolyam) kezdik meg a tanulást
- Kereskedelmi szakkabinet létesül
- A Millenium alkalmából kiállítássorozat indul „Egy hónap egy évszázad” címmel.

2001-től

- A Felnőttképzési Törvény szellemében létrejön a Felnőttek Középiskolája, amely az összes ilyen jellegű képzést egyesíti. Iskolánkban kilencedik „estis” osztály indul, a szakiskolát végzettek a tizedik osztályba iratkozhatnak be
- Teremhiány miatt az intenzív osztályok a Bajcsy Általános Iskola szabaddá vált helyiségeikben folytatják a tanulást egy évig, majd **2005-től** a megürült és osztályokká alakított Honvédlaktanya termeiben tanulnak az érettségire épülő képzés tanulóival együtt
- Decemberben: újabb iskolaújság létesül Sulitrend néven (néhány szám után megszűnik).

2002. március 15-én kezdődnek a Kossuth-év rendezvényei (2002. szeptember 19-ig tart).

2002 tavaszán átadják a Multimédia termet.

Ugyanettől az évtől érettségire épülő felsőfokú szakképzés indul szociális, gyermek- és ifjúságvédelmi ügyintéző néven.

- Egyéves ECDL, OKJ-s képzés kezdődik
- OKJ-s végzettségen alapuló hároméves középiskolai osztály indul (Az „intenzív” új formája).

2003-tól megkezdődik a tanműhely tetőterének beépítése saját kivitelezésben (szükség van rá, mert a megnövekedett képzési idő miatt az iskola terem- és gyakorlóhely hiánnyal küszködik, a tanulók 30%-a délután jár iskolába).

- Csatlakozunk a Második esély iskoláihoz (Az OKI /Országos Közoktatási Intézmény/ Felnőttoktatási és Kisebbségi Központja által felügyelt Projekt, amely 2006 áprilisában zárult).

2004-2005: 120 éves az iskolánk (emlékező ünnepségsorozat).

2005: német és angol nyelvi előkészítő évfolyam indul (ők az ötödik tanév végén érettségiznek).

2006. március: az SzFP II (Szaiskolai Fejlesztési Program) projekt indulása (A megnyert pályázat alapján iskolánk csatlakozott a hat évig, 2011-ig tartó országos fejlesztési programhoz.)

2006. április: kezdetét veszi a rekunstrukció és iskolabővítés (**2007** nyaráig tart).

2006. május-június : az első kétszintű érettségi

2006/2007 az önálló Kosuth Lajos Középiskola és Szakiskola utolsó tanéve. A nyár folyamán városunk szakközépiskolái (Közgazdasági Szakközépiskola, Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Középiskola és Szakiskola és a mi intézményünk), valamint a speciális iskola szakképző részlege új oktatási intézménnyé egyesült .

(Az összeállítás az iskolai Évkönyvek valamint az intézmény volt és jelenlegi tanárainak és vezetőinek kiegészítései alapján készült.)

Tanévzáró, 2006

Az önálló Kossuth Középiskola és Szakiskola utolsó igazgatója

Reicher József

(Részletek a Pedagógus Szolgálati Emlékérem-átadás laudációjából)

Egyetemi végzettségű műszaki tanár, szakképesítései: gépgyártás technológiai üzemmérnök, gépész műszaki tanár, pedagógia szakos előadó, közoktatási vezető.

1975-től mint műszaki tanár kezdi meg a „szolgálatot” az akkor közel 2000 szakmunkás tanulót számláló kiskunfélegyházi 608. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézetben. 1976-tól műszaki vezető, feladata a 120 munkahelyes új tanműhely gazdálkodásának, ügyvitelének kialakítása, az alkalmazottak betanítása, 1982-ig tanműhelyvezetői feladatkörben a munka megszervezésével, ellenőrzésével, járult hozzá az is-

kola népszerűsítéséhez. 1978-tól az iskola ODK szakosztályát vezette.

1982-ben a nyugdíjazott Serege Gábortól átveszi a szakmunkásképző intézet igazgatását, 2007-ig tölti be ezt a munkakört, ezt követően nyugdíjazásáig iskolánkban tagintézményvezető. 2008 nyarán az intézményben végzett 33 évi pedagógiai munka, ezen belül 25 év igazgatói és egy év tagintézményvezetői tevékenység után nyugdíjba vonult.

Vezetői munkásságának maradandó értékei tartották életben, és tették versenyképes szakképző bázissá az intézményt. A rendszerváltás után is eredményesen tudta kezelni a helyzetet, mikor a privatizáció következtében az iskolában több szakterület gyakorlati képzése veszélybe került. Fejlesztések sora segítette az intézmény talpon maradását:

iskolai tanműhelyek létesítése, bővítése; iskolabővítés, rekonstrukció;

a szakmastruktúra folyamatos fejlesztése a munkaerő-piaci elvárások szerint; iskolai kísérletek felvállalása, tananyagfejlesztések (integrált képzés, IPOSZ, „második esély”); a szakközépiskolai képzés meghonosítása; fejlesztési programok indítása (világbanki, SZFP II.); a felsőfokú szakképzés megindítása.

Az intézmény átszervezését követően tagintézmény-vezetőként részt vett a TISZK-modell típusú konzorcium kiépítésében.

Az igazgató úr korrekt, humánus egyéniségével, tiszteletet követelő elkötelezettségével tekintélyt, elismertséget szerzett a diákok, szülők, munkatársak, vezetőtársak és az országos szakmai szervezetek körében.

A jelen

2007. augusztus elseje után az iskolaösszevonások eredményeként iskolánk neve: **Kiskunfélegyházi Szakképző Intézmény és Kollégium Kossuth Lajos Középiskolája és Szakiskolája**, az egyesített intézmény igazgatója Ágoston Tibor lett.

Néhány mozzanat az utóbbi három tanév történéseiből:

2007/2008

- Ez a tanév a másik két tagintézménnyel való „ismerkedés”, összecsiszolódás jegyében telt, az iskolai alapdokumentumokat kellett újrafogalmazni, a közös munkát úgy kialakítani, hogy az egyesítés mellett megmaradjanak a tagintézmény sajátosságai.

- Visszaköltözik az iskolai könyvtár a kollégium épületébe az Arad utcából.
- Megkezdődik az áttérés a modulrendszerű szakképzésre.

2008/2009

- A nyertes pályázat eredményeként megindult a Halmozottan Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Kollégiumi Szakiskolai Programja.

- Az SZFP II. program folytatódik, a szakképző évfolyamok is bekapcsolódnak.
- A Bács-Szakma Non-profit Kiemelkedően Közhasznú Zrt. 2008. szeptember 3-i megalakulását követően sor kerül a Térségi Integrált Szakképző Központ (TISZK) regisztrációjára, amelynek intézményünk is tagja. Ennek feladata a szakképzés szervezése, fejlesztése, koordinálása a munkaerő-piaci igényeinek megfelelően.

- Reintegrációs osztályok indítása a szakképzés előkészítésére azon fiataloknak, akik betöltötték a 15. életévüket, de nem rendelkeznek 8 osztályos végzettséggel.

- Az Országos SZKT versenyen elért eredményeink alapján az intézmény harmadik helyezést ért el.

2009/2010

- *A Fogyatékos Személyek Közalapítványa által kiírt nyertes pályázat után Dobbantó programot indítottunk a sajátos nevelési igényű tanulóknak.

- TÁMOP 3.1.4. kompetenciaalapú oktatás, egyenlő hozzáférés Innovatív intézményekben. A pályázat megvalósítása a szakközépiskolai osztályokban.

- Fokozatos áttérés a modulrendszerű szakképzésre és vizsgáztatásra.

- Az Öreglaktanya ismételt birtokbavétele, az épület felújítása folyamatban van.

- Gépészeti decentrum kialakítása.
- Ünnepsorozat szervezése az iskola alapításának 125 éves évfordulójára.
- Munkánk legnagyobb elismerése: 2009 decemberében a Bács-Kiskun Megyei Kereskedelmi és Iparkamara iskolánknak AZ ÉV SZAKKÉPZŐ ISKOLÁJA-díjat adományozza.

Makra Flóra tanár

Visszatekintés a tanulólétszámok alakulására

tanév	Tanulólétszám
1981/1982	1144
1983/1984	1266
1984/1985	1250
1985/1986	1214
1986/1987	1261
1987/1988	1327
1988/1989	1426
1989/1990	1512
1990/1991	1602
1991/1992	1579
1992/1993	1726
1993/1994	1726
1994/1995	1793
1995/1996	1758
1996/1997	1638
1997/1998	1568
1998/1999	1502
1999/2000	1514
2000/2001	1492
2001/2002	1419
2002/2003	1313
2003/2004	1351
2004/2005	1418
2005/2006	1350
2006/2007	1349
2007/2008	1354
2008/2009	1487
2009/2010	1515

Szemelvények az iskola Évkönyveiből és a sajtóból

Szakmák

A szakképzés régi és új formái iskolánkban

(Évkönyv, 2002)

A hagyományos forma három éves időtartamú oktatást jelentett, 1955-től tanul-tak szakmát ebben a formában, és 2000-ben szakmunkásvizsgázott az utolsó évfolyam.

A mi iskolánkban a szakmunkástanulók nagy részét heti váltásban oktatták, va-gyis egy hétig az iskolában elméleti, egy hétig pedig gyakorlati oktatásban vettek részt. Az elméleti képzés keretében közismereti és szakmai tantárgyakat tanultak, a következő óraszámokban (ezek minden második hétre vonatkoznak):

Tantárgyak	I. év	II. év	III. év
Magyar nyelv és irodalom	2	4	4
Történelem, társadalmi ismeretek	2	2	4
Matematika	4	5	4
Fizika	4	3	-
Testnevelés	5	5	4
Osztályfőnöki óra	2	1	2
Közismereti tárgyak összesen	19	20	18
Szakmai tantárgyak (szakmánként változva)	13 - 16	12 - 15	10 - 16

Történelemből 1996-ig szakmunkásvizsgázniuk kellett.

A gyakorlati oktatás egyrészt az iskola jól felszerelt tanműhelyeiben, másrészt a különböző külső munkahelyeken zajlott heti 35 - 40 órában (ez is kéthetenként). Nálunk 33 szakma közül választhattak az ide jelentkezők, ezek a következők: autószerelő, autóvillamossági szerelő, központifűtés- és csőhálózat-szerelő, gáz-vezeték- és készülékszerelő, vízvezeték- és készülékszerelő, géplakatos, mezőgaz-dasági gépszerelő, hegesztő, kovács, esztergályos, marós, karosszerialakatos, szer-zámkészítő, dieselmotordony-szerelő, háztartásigépj-szerelő, épületvillamossági

szerező, mechanikai műszerész, gumiipari feldolgozó, műanyagipari feldolgozó, bútorasztalos, épületasztalos, cipőfelsőrész-készítő, cipész, férfiruha-készítő, fényező és mázoló, fodrász, ács-állványozó, szobafestő és mázoló (tapétázó), épületburkoló, kőműves, műkőkészítő, élelmiszer- és vegyiáru kereskedő.

1998-tól kezdetét veszi az oktatás átalakulása a NAT és az Oktatási Törvény szellemében, szeptemberben elkezdődik a 9 - 10. osztályos alapképzés, nálunk hét 9. osztály indul fa- és fémipari, ruhaipari, építőipari, kereskedelmi és szolgáltatási orientációval.

A diákok a 10. osztály elvégzése után tanulnak szakmát, az elméleti ismereteket heti 2 - 3 napon 16-18 órászámban sajátítják el. Gyakorlati képzés a tanműhelyekben illetve a különböző külső munkahelyeken történik ugyanúgy, mint a hagyományos képzésben.

Jelenleg nálunk 18 szakmát oktatnak, ezek a következők: géplakatos, hegesztő, karosszerialakatos, gázvezeték-és készülék-szerelő, asztalos, nőiruha-készítő, kőműves, épületburkoló, szobafestő, mázoló és tapétázó, ács-állványozó, fodrász, élelmiszer- és vegyiáru-kereskedő, villanyszerelő, cipőfelsőrész-készítő, autószerelő, autóelektronikai műszerész

Az első évfolyamok 2002 júniusában szerzik meg a szakképesítést, jelenleg 11 osztályunk van, 194 tanuló végez. Nekik is lehetőségük van arra, hogy az iskolában a felnőttoktatás keretében 3 év alatt érettségi bizonyítványt szerezzenek, vagy második szakmát tanuljanak.

Horváth Gyula igazgatóhelyettes

Az idei tanévben (2009/2010) 28 szakképző osztály indult, 24 szakmát oktatnak, és 13 osztály végez.

Kereskedők régen és ma

15 éves az „új” kereskedelmi szakmunkásképzés Kiskunfélegyházán
(Részletek, Évkönyv, 2006)

(120 éve, 1886 őszén kezdtek először kereskedőtanoncokat tanítani városunk ipariskolájában. A folyamat az ötvenes évek elején szakadt meg, amikor a kereskedelmi szakképzés szakosítása után az oktatást Kecskemétre helyezték át.

Félegyházán több mint 40 évnyi megszakítás után, 1991 szeptemberében a mi iskolánkban indult meg újra a szakma tanítása az Integrál ÁFÉSZ és a Konzum Kereskedelmi RT közreműködésével. Akkor 37 jövendőbeli vegyesbolti eladó kezdte meg itt a tanulást. Köztük volt Takácsné Veres Katalin, iskolánk kereskedelmi szakoktatója, aki személyes élményei alapján mutatja be a kereskedőoktatás 15 éves történetét.)

...Még pontosan emlékszem 1991 nyarára, hiszen olyan mintha tegnap történt volna. Akkor végeztem a nyolcadik osztályt, s a pályaválasztási „listán” a kereskedő szakmát jelöltem meg első helyen, hiszen kicsi korom óta arról álmodtam, hogy „boltos leszek”. (...).

Gondolkodtuk erősen, hogy „merre van az előre”, amikor érkezett egy levél az akkor még Kossuth Lajos Szakmunkásképzőből, melyben ez állt: „Örömmel értesítjük, hogy iskolánk az 1991-es tanévtől megkezdi az élelmiszer - és vegyiáru szakma tanítását, így amennyiben érdekli, akkor az adott időpontban keresse fel iskolánkat”.

Sietve jelentkeztem, fel is vettek. Nagyon boldog voltam, hogy mégis teljesül az álmom, és még utazgatnom sem kell, saját városomban tanulhatok.

A szakképzés hároméves volt abban az időben, egy hét elmélet, egy hét gyakorlat tagolásban. Érdekesség, hogy az iskolában a közismereti tárgyak keretén belül mi, más szakmásokkal ellentétben, idegen nyelvet is tanultunk, ami érthető, hiszen egy kereskedőnek a külföldiekkel is beszélnie kell. A szakelméleti tantárgyak nagy részét az akkori osztályfőnököm és példaképem, Kisné Hunyadi Katalin tanította (az ő biztatására döntöttem a továbbtanulás mellett is).

A tanulók összevont gyakorlati képzését, a szakoktatást a Konzum 1.számú üzlete vállalta fel (a mai Viola ABC). Ez a bolt a privatizáció során több tulajdonosváltást is megért, de ettől függetlenül folyamatosan vállalta a kereskedőtanulók gyakorlati képzését.

Az ABC akkori és jelenlegi vezetője, Tarjányi Dezső vezette a szakoktatást, és Karsainé Kiss Erzsébettel együtt, aki az ÁFÉSZ tanulóit oktatta, kéthetente, hét órában foglalkozott a tanulókkal. (...) Az eltérő tárgyi feltételek, a nem egyformán felszerelt élelmiszerboltok tették szükségessé, hogy a tanulók heti egy alkalommal 10-12 fős csoportokban egységes feltételekkel készüljenek a gyakorlati szakmunkásvizsgára.

Mi 1991-ben egy osztállyal kezdtük, de a tanulók száma –amint a táblázat is mutatja – évről évre gyarapodott:

Tanév	Végzett tanulók száma	Első évesek száma
1993-94	32 (egy osztály)	76 (két osztály)
1994-95	76 (két osztály)	70 (két osztály)
1995-96	68 (két osztály)	90 (három osztály)
1996-97	69 (két osztály)	70 (két osztály)
1997-98	85 (három osztály)	65 (két osztály)

Az utolsó évfolyam 52 tanulója (két osztály) 2000-ben végzett.

Az oktatásban döntő változást a 9-10. osztályos alapfokú képzés bevezetése hozott, ezen osztályok között kereskedelmi orientációjú is van, ők a sikeres felvételi után kereskedelmi szakiskolában folytathatják tanulmányaikat tovább, itt két évig tanulják a szakmát, a tevékenységet heti két nap iskola, három nap gyakorlatra bontva.

Az induló szakiskolások létszáma a következőképpen alakult:

1998/99: 30; 1999/2000: 30; 2000/2001: 20; 2001/2002: 32; 2002/2003::31; 2003/2004: 27 a végzősök száma 2002-től 2004-ig: 32, 22, 23.

A tanulók kéthetente hét órában az iskola kereskedelmi kabinetjében vesznek részt szakoktatásban, ahol alaposabban elmerülhetnek a kereskedelem rejtelmeiben. (...) Itt az oktatás a 2000/2001-es tanévtől kezdődött, s ez nagyban hozzájárult a kereskedelmi oktatásban elért sikerekhez is, gondolok elsősorban a SZKT-versenyeken elért kiemelkedő eredményekre. Megemlíteném az utóbbi időben felszabadult tanulóink nevét: Kapus Anita, Herédi Erzsébet, Fodor Katalin, Lajos Andrea.

Az idők folyamán a gyakorlati képzésbe az Integrál ÁFÉSZ üzlete, a Kossuth ABC is bekapcsolódott, minden szintvizsga és szakmunkásvizsga gyakorlati /eladás/ része itt kezdődik, és a kabinetben fejeződik be.

Az évek során az oktatás profilja is bővült. 1997-ben a szülők, tanulók igénye alapján a világbanki projekt támogatásával szakközépszakiskolai kereskedő osztály is indult, s ez a mai napig működik. Az induló osztályok létszáma a következőképpen alakult:

1997: 29; 1998: 32; 1999: 28; 2000: 33; 2001: 24; 2002: 31; 2003: 34;

2000-től az iskolában felsőfokú akkreditált képzés is folyik a Budapesti Gazdasági Főiskola kihelyezésében, itt a sikeres vizsga után kereskedelmi szakmendezser képesítést kapnak a tanulók. Az induló évfolyamok létszámai a következők: 2000: 15; 2001: 13; 2002: 18; 2003: 19.

Büszke vagyok rá, hogy ezt a 15 évnyi „történelmet” személyesen éltem át. Itt vagyok oktató, ahol az induláskor magam is tanuló voltam. Jó érzés, hogy valamikor ott ültem én is, ahol most az én tanulóim, ez is motivál abban, hogy a tudást, amit szereztem, igyekezzem legjobban átadni nekik, talán ezért is jelentkeztem ösztől a két éves egyetemi kiegészítő képzésre.

Takácsné Veres Katalin szakoktató

Az ácsok „magas beosztásban” dolgoznak

(Évkönyv, 2007)

Valamikor régen történt, hogy az ácsmester megkérdezte az inasokat:

- Tudjátok-e, miért a legrangosabb az ácsmesterség a szakmák között?
- Nem tudjuk! – válaszolták kórusban a kisinások.
- Hát ezért, mert a mi Urunk, Jézus is ács volt.

Az ácsszakma rangidős a szakmák között. Amióta házat épít az ember, azóta vannak ácsok, akik felteszik a házra a tetőt, „a ház kalapját”. És milyen formásak, szépek ezek a „kalapok”! Koronként, országonként mások és mások. Ezek a „kalapok” vittek engem is az ácsmesterséghez. 1963-ban Budapesten tettem szakmunkásvizsgát, és ezután 25 évig dolgoztam a szakmában Kiskunfélegyházán. Mindig előttem volt a mesterem tanácsa, amivel az életbe bocsátott: „Csenj el minden fortélyt az öreg szakiktól!” Nem is mulasztottam el soha, hogy tanuljak tapasztalt szaktársaimtól.

Később elvégeztem az építőipari technikumot, majd a Műszaki Szakoktatói Főiskolán szakoktatót képesítést szereztem. 1993 óta vagyok a Kossuth iskola szakoktatója.

A közel fél évszázad alatt, mióta a szakmában dolgozom, az ácsmesterség is sok változáson ment át. Új szerszámok, új anyagok jelentek meg, fémek és műanyagok társultak a fa mellé. A hagyományos tetőszerkezet azonban alapvetően nem változott meg az évtizedek során. A szelemenek és a szarufák továbbra is alapelemei a tetőszerkezetnek. Az úgynevezett „viharléc” is teszi a dolgát: stabilá teszi a tetőszerkezetet a viharokkal szemben.(..)

Az ácsmunkának van jelene, és van jövője. A régi, olykor közel évszázados tetőszerkezeteket újjal kell kicserélni, és új házak is épülnek, reméljük, hogy egyre több.

A jó illatú, engedelmes fával dolgozni valóságos öröm. Az ács munkája nemcsak látványos, hanem az eredménye látható is. Ez a munka szép, de veszélyes is, hisz az ácsok „magas beosztásban” dolgoznak fenn a tetőn. Az ácsszakma odafigyelést, pontosságot, türelmet igényel. Az ács nem csaphatja össze a munkáját, mert a természeti erők (szelek, havak, viharok) könyörtelen kritikuskok. Ő nem néhány évre, hanem több emberöltőnyi időre hozza létre az alkotását.

Bízom benne, hogy utánpótlás is lesz ebben a szakmában, nálunk évente 6-8 tanuló szerez szakmunkás bizonyítványt, és a végzettek többsége a szakmában is marad, mert ha jól dolgozik, megtalálja a számítását. Mindig arra törekszem, hogy a legjobb szakmai tudást adjam tanítványaimnak. Ebben nagy segítséget ad az iskola jól felszerelt tanműhelye(...) A felelős, pontos munkára nevelem őket.

Eddig még minden évben jó kis csapat került a kezem alá, velük a szakma gyakorlati ismereteinek megszerzése érdekében külső megrendelésre is végzünk munkákat. Tanítványaim közül többen szerepeltek kiválóan a szakmunkásversenyeken, és szakmai bizonyítványt kapott az utóbbi években például Czimmer Tibor (1994), Gábris Árpád (1998), Kacziba János (2001), Fekete József (2003), Marton Gábor (2004), Molnár József (2005). Van tanulóm (Sinkó János), aki már egész fiatalon ismertté tette nevét szép munkájával az ácsszakmában.

Minden remény megvan arra, hogy jó ácsok lesznek azok a tanulók, akiket az ácsmunka iránti érdeklődés hozott intézményünkbe.

Csenki Sándor szakoktató

A hegesztéshez „jó kéz” kell

(Évkönyv, 2005)

(.....) Iskolánkban évtizedek óta folyik a hegesztő-szakoktatás. Az átlagosan 10-15 főből álló hegesztő szakképző osztályok arról nevezetesen, hogy lelkes és sikeres résztvevői a Szakma Kiváló Tanulója (SZKT) versenyeknek, amelyeken nemcsak 1-2 versenyzővel képviseltetik magukat, hanem akár 4 fővel is (Az elmúlt húsz évben 18 tanuló ért el helyezéseket köztük sok lett második, harmadik). 2003-ban például a 11-es létszámú osztályból négyen jelentkeztek területi ver-

senyre, és mindannyian tovább is jutottak az országos megméretetésre. Ebben az évben lett országos harmadik helyezett Türi József, aki annak idején az Évkönyvben így vallott szakmai felkészüléséről:

„Osztályfőnökünk már az első évben beszélt a megméretetés lehetőségéről, én magam már akkor kedvet kaptam hozzá, és szinte azóta készülök rá. A legtöbbet ebben – saját munkánk mellett – az osztályfőnök segítsége jelentett, aki szakkönyvekkel látott el bennünket, és sokat biztatott...”

(...) *Az emlegetett osztályfőnök, Reicher Józsefné, az egyik legilletékesebb így beszél a képzésformáról:*

A hegesztőképzés lényegében az 1980-as évek elején kezdődött iskolánkban. Annak idején az akkori képzési formának megfelelően a diákok a nyolc osztály elvégzése után jöttek hozzánk tanulni, és három év után jutottak szakmunkás-bizonyítványhoz, ezalatt jól meg lehetett tanulni a mesterséget.(...)

A jól bevált oktatási rendszer a 9-10. osztályos képzésre való áttéréssel szűnt meg. Az átalakítást a tanulók sem fogadták „kitörő örömmel”, hiszen számukra két évvel később kezdődhetett meg a szakképzés. Az új rendszert a szakma is erősen kifogásolta, a gyakorlati oktatás ideje tudniillik kb. 30-35%-kal csökkent, márpedig jó hegesztővé csak gyakorlás útján válik az ember. A „jóság” attól függ, hogy a munkafolyamatot mennyire tudja készségszinten végezni. Ehhez a szakmához „jó kéz” kell, ami állandó koncentrációt és szakmai tudást igényel! Gondoljunk csak például a Világkereskedelmi Központra, a hatalmas hidakra, vagy a ma már nem „kattogó” vonatközlekedésre! (...) Iskolánkban a hegesztőoktatás gyakorlati helye a TE GANZ RÖCK RT. hegesztő műhelye. Oktatójuk Merschdorf Ferenc (európai hegesztő mester), aki szintén a 80-as évektől kezdte a szakoktatást. Az ő irányításával a hegesztőtanulók napjainkban az ország egyik legjobban felszerelt és legigényesebb műhelyében folytatják a gyakorlati munkát. A félegyházi hegesztőoktatást a szakmai versenyeken is figyelemmel kísérik. Oktatójuk elismert az ország szakoktatói, szaktanácsadói között, gyakran egyeztetnek vele szakmai kérdésekben.

A szerkesztőbizottság

Az életre neveltem a lakatostanulókat

(Évkönyv, 2007)

A nyolc általános elvégzése után a szüleim azt mondták: „fiam, olyan foglalkozást válasszál, ami nem olyan nehéz” (...). Így jelölték ki 14 éves koromra, egy 150 cm magas és 45 kilós fiatal legénynek egy, úgymond, könnyű és tiszta szakmát, a szerszámkészítő műszerészt, és az akkori 608-as Szakmunkásképző Intézetbe iratkoztam be. A későbbiekben aztán rájöttem, hogy ez nem tiszta és nem is könnyű munka, mivel egy-egy szerszámlap oly nehéz volt, hogy targoncával lehetett leemelni, de ma is örülök, hogy ezt választottam (...). Igazat adok szakmaiismeret- tanáromnak, aki azt vallotta, hogy „ez a vasas szakma király”.

Akkor összesen négyen tanultuk ezt a mesterséget, a géplakatosokkal közösen voltunk egy csoportban, hét szakma tanulói alkották az osztályt. Beszámoló jelleggel feleltünk a szakmai órán, a többi tantárgyat a lakatosokkal közösen tanultuk. Az első évben Szász Sándor oktatóhoz kerültem. Igen nagy gondban volt, mikor meglátott, mivel ilyen „nagy szál legénnyel” ritkán találkozott. Több satupadot is kipróbáltatott velem, míg megtapasztalta, hogy vagy el kell vágni a satupad lábából, vagy a lábam alá kell tenni valamit. Végül aztán ez utóbbit választotta.

Alacsony termetem azonban nem gátolt abban, hogy már az első évben kézilabdázni kezdjek iskolai szinten Polner Tibor testnevelő tanár úr segítségével, aki nagyon megszerettette velem ezt a sportágat. (..)

A szakmunkásvizsgát követően beiratkoztam az esti tagozatra, és érettségi bizonyítványt szereztem, miközben a Műanyaggyár szerszámkészítő műhelyében dolgoztam, és tovább folytattam a tanulást is. (....)

1987-re a tanulólétszám igen megnőtt az iskolában, így új szakoktatókra volt szükség: jelentkeztem és felvettek. Kis helyiséget kaptam, amiből kialakítottam a tanműhelyt. Fémipari alapképzést oktattam villanyszerelő szakmásoknak. 1989-től a 21. számú műhelyben délelőtt-délutáni munkarendben dolgoztunk Dencs József oktatóval. Újabb két év elteltével egy másik tanműhelybe kerültem, a négyes számúba, jelenleg is itt dolgozom, a géplakatosok szakmai alapozó képzését végzem.

2002-ben azonban, sajnos, nem jelentkezett senki erre a szakmára, viszont volt technikai képzés 9. és 10. évfolyamon, így velük foglalkoztam. Igyekeztem úgy szervezni meg ezeket a tevékenységeket, hogy ők is élvezzék a munkát, és a tanulóknak valóban tetszett, amit csináltak. Több olyan terméket, tárgyat készíttettem velük, amelyeket haza is vihetek.

A következő tanévben már 10 fővel újból indult a lakatosképzés. Azóta évente 14-16 fős csoportokkal ténykedünk.(..)

Az évek hosszú során több különböző terméket gyártunk belső és külső megrendelésre. Az iskolának a számítástechnikai tantermekbe készítettünk asztalokat, székeket, a kollégium részére ágyakat, asztalokat. Az iskola rekonstrukciója során a fő- és melléklépcső korlátrendszerét is a lakatostanulók készítették. A külső megrendelőknak bádogos munkákat, szeméttároló konténereket, ajtó- és ablakrácsokat, aknatehetőket gyártottunk, valamint különböző típusú kapukat. Mindezek bizonyítják, hogy igen sokrétű tevékenységgel ismerkednek meg a tanulóim. Az ilyen és ehhez hasonló munkákat nemcsak én, hanem a tanulók is élvezettel készítik. Megpróbálom őket az életre nevelni, de sajnos nem mindig hisznek nekem. Engem igazol azonban, hogy a végzetek, ha találkozom velük, elismerik, nekem volt igazam.

Jelenleg a lakatoscsoport létszáma 11 fő. Velük kapcsolatban büszkén ki merem jelenteni, hogy egy részük precíz és pontos munkát végez, s ez a többit is ösztönzi a fejlődésre.

Kátai Attila szakoktató

Új szakma az autószerelés

(Évkönyv, 2003)

Az OKJ szakképzés keretében a 13. évfolyamon kétéves autószerelő képzés indult (17 tanulóval). A jelentkezők a szakközépiskola közlekedési szakcsoportjában tanulói közül kerülnek ki. 2002-ben érettségizett az első ilyen jellegű évfolyam. Csak szakmai jellegű képzés folyik, három nap gyakorlat, két nap elmélet az iskolában. A szaktantárgyak a középiskolában szerzett ismereteken alapulnak. (Ilyenek például a közlekedési földrajz, közúti, légi, vízi közlekedés, fizikai alapfogalmak ismerete). A kimondottan autószereléshez kapcsolódó tantárgyak mellett munkavédelmet, műszaki rajzot is tanulnak. Két év után vizsgázva szakmunkás-bizonyítványt kapnak, még egy év tanulással technikus végzettséget szerezhetnek.

Bajáki Imre szaktanár

LISAP fodrászversenyek

(Évkönyv, 2002)

A LISAP HUNGARIA cég 1994-től áll közelebbi kapcsolatban az iskolával, azóta biztosítja folyamatosan a fodrásztanulók és oktatók elméleti és gyakorlati továbbképzését, ezt szolgálta a milanoi gyárlátogatás és technikai továbbképzés is. Itt a tanulók és oktatók a legújabb és egyben legkorszerűbb technológiákkal ismerkedtek meg.

Fodrászversenyeket Presztóczy Ferenc kezdeményezésére 1995 óta rendeznek. A megkötött szerződés tartalmának megfelelően a Kossuth Lajos Szakközépiskola és Szakiskola tornacsarnokában évente 20-30 dél-magyarországi szakiskolai fodrásztanuló méri össze elméleti és gyakorlati tudását. A vetélkedők megszervezésében fontos szerepet vállal minden esztendőben az iskola két szaktanára, Fliszár Károlyné és Retkes Antalné.

Ezeket a versenyeket az iskola diákjai rendszerint jól szerepelnek. Az elmúlt években az utóbbi tanulók értek el kiemelkedő eredményeket: Pomázi András, Nagy Anikó, Pöszmet Katalin, Köhler Helga, Antal Zsófia, Bencsik Tibor, Csáki Tímea, Pethő Katalin, Keresztesi Nóra, Medgyesi Judit és Kovács Anita.

Az elmúlt nyolc év tapasztalatai alapján megállapíthatjuk, hogy együttműködésünk eredményesen szolgálta a fodrásztanulók szakmai előmenetelét és az iskolának a szakmaképzésben elfoglalt jó eredményeit.

Korom Gyula, a LISAP HUNGARIA ügyvezető igazgatója

Érettségire felkészítő évfolyamok

Volt egyszer egy cipőipari szakközép

(Évkönyv, 2002)

(...) 1990-ben mi voltunk az első nappali érettségizős osztály a cipőipari szakon. A tanévkezdés előtti beszélgetésen a szüleinkkel együtt hallgattuk Farkas Józsefné köszöntő beszédét, valamint Kertész tanár úr lelkes előadását az iskolában bevezetendő új képzési formáról. Először láttam a leendő osztálytársaimat, legtöbbjük lány volt, csak négyen voltunk fiúk (...).

A gyakorlati hely a mostani Kiskun R.T. helyén álló Kiskun Cipógyár volt, és egyben az egész udvar, beleértve az EVA területét is. Mi délután jártunk gyakorlati oktatásra, mivel két műszakban dolgozott a gyár (most jó, ha van egyáltalán egy műszak).

Mikor a mi csoportunk (élen a három fiúval) először jelentkezett a tűzödében, a szánkat is eltátottuk a csodálkozástól, mert olyan varrógépeket, és akkora termetű asszonyt, mint Eta néni (Nánási Lajosné), aki a szakma fortélyait tanította, még sohase láttunk. A nagyasszony nagyon szigorú volt, de a kemény tekintet mögött vajszív rejtőzködött, erre később jöttem rá. Szeretettel gondolok rá ma is, és örülök, ha látom kerékpározni Félegyházán. Tűzödésként nem nagyon sikerült marandót alkotnom, jó volt, ha egyáltalán sikerült 10 centit egyenesen varrni, és a tűt egyben tartani. A következő félév az aljaműhelyben kezdődött, ez már igazán tetszett, szépen tanulgattuk a szakmát (...).

A sulis szigorú volt a kötelező váltócipővel és a köpennyel, az se volt mindegy, hogy melyik lépcsőn megyünk fel vagy le. Ha nem tartottuk magunkat a szabályokhoz, az órára sem engedtek be, ami nem lett volna olyan nagy baj, ha nem járt volna a kicsapás veszélyével.

A tanulással nem voltak különösebb gondjaim, mert a tanárim rendesen leadták az anyagot, alig kellett otthon tanulnom, maximum egyszer olvastam át a leckét. A matek tételeket kellett volna többet magolni, de azt gyakran elhanyagoltam (...).

Az évek nagyon gyorsan teltek, és egyszerre azon kaptam magam, hogy csak az emlékeim maradtak. Most, ahogy gépelek, egyre több és több emlék elevenedik meg előttem: a feledhetlen osztálykirándulás Sopronba, a karácsonyi betlehemes játékok, a bajai matektábor.... Fel sem tudom sorolni a rengeteg élményt, amit a sulitól kaptam, és a rengeteg csínytevést, ami nem mindig került felszínre (...).

Köszönök mindent hajdani kedves tanárimnak, és főleg osztályfőnökömnek, Farkas Józsefnének. Neki is köszönhető, hogy ez a négy év ilyen szép emléket hagyott.

Kővágó István könnyűipari üzemmérnök

Az intenzívesek

Beszélgetés Wieder Judit igazgatóhelyetttel az intenzív képzésről
(Évkönyv, 2002)

Pontosítsunk! Konkrétan mit jelent az intenzív képzés?

Szakmunkások Szakközépszakiskolájának nappali, felgyorsított (intenzív) változata. Az első ilyen évfolyam 1993 szeptemberében indult egy osztállyal, de a létszám folytonosan növekedett, az idén érettségiző utolsó intenzívesek öt osztályában 179-en vannak. A szakmunkás-bizonyítvánnyal rendelkező tanulók ebben a képzési formában kétévi tanulás után szerezhettek (szerezhettek) érettségi bizonyítványt. Közismereti tárgyakat tanulnak (magyart, történelmet, matematikát, biológiát, kémiát, földrajzot és fizikát), illetve van még testnevelés, idegen nyelv, vállalkozási ismeret, számítástechnika és művészettörténeti órájuk. Írásbeli érettségi vizsgát tesznek magyar nyelv és irodalomból, matematikából (az esti tagozattal egyidőben), szóbeliznek magyarból, történelemből és a szabadon választott tárgyak valamelyikéből (biológia, fizika, földrajz, kémia).

(...).Következnék a típuskérdés: mi volt a legjobb, és mi a legrosszabb ebben az oktatási formában?

A legjobb az, hogy nagyrésztük "partner" volt. Háromévi szakmunkásképzéssel a hátuk mögött szinte felnőttként álltak hozzá a rájuk bízott feladatokhoz. Az iskolai rendtartásban, a különböző rendezvények megszervezésében biztosan lehetett rájuk számítani, ritkán hagytak cserben. Egy példa a stabilitásukra, egyikük, ha nem jön közbe semmi, idén viszi majd negyedszerre a zászlót a ballagáson. Az Irodalmi Színpad alaptagjai is rendszerint közülük kerültek ki. Lehet, hogy elkéstek, lehet, hogy hiányoztak a próbákról, de az előadásokon mindenikük a tudása legjavát adta. Élveztem a humorukat, jópofa tréfálkozásukat a banketten, és azt hiszem, sok tanártársam számára is felejthetetlen például Seres Zoliék "Rómeó és Júliája" az egyik szalagozón. Sokan kerültek közülük főiskolára, egyetemre (például Szunyi Anikó, Móczár Tamás, Szász Anikó, Horváth Ferenc, Nagy László és még sorolhatnám). Sokan évek múlva is visszajárnak hozzánk egy kis beszélgetésre. Ők mondták, hogy azt becsülték a mi iskolánkban, hogy "emberszabású" tanítás folyt, segítettünk nekik, volt türelem és magyarázat, ha valamit nem értek.

Évek múlva, ha találkozom velük, és rám köszönnek, alig ismerem meg az érett felnőttekben az egykori diákokat, de ez őket nem zavarja, akkor is szívesen megállnak egy kis eszmecsere. Legutóbb egy öt évvel ezelőtt végzett osztálytól kaptam egy gyönyörű meghívót az érettségi találkozójukra. A rosszról nem szívesen beszélek, "csak a derű óráit számolom". Talán annyit mégis mondanék, hogy természetesen közülük sem mindenki tökéletes. Amikor felvettük őket, az volt az elv, hogy minden jelentkezőnek meg kell adni a lehetőséget, így bekerültek olyanok is, akik nem voltak feltétlenül idevalók. Egy-egy osztályba nem egyforma képességű, tudású diákok kerültek, így egyszerre, egy időben nehéz volt velük foglalkozni.(...)

Tudjuk, hogy az ideiek az utolsó évfolyam ebben az oktatási formában. Lesz-e lehetőség a jövőben, hogy a szakiskolát végzettek nappali tagozaton szerezhessenek érettségi bizonyítványt?

A legutolsó Felnőttoktatási Törvény szellemében van mód a hagyomány fenntartására. Már a jövő tanévtől újra indul egy ehhez hasonló képzési típus.

A képzésforma folytatása: az „intenzív” 10/c

(Évkönyv, 2007)

Az érettségire felkészítő két éves nappali képzésforma annak idején nagy népszerűségnek örvendett, aztán változtak az idők, a 9-10. osztályos alapképzés bevezetése után a szakmai bizonyítvány megszerzésének ideje egy évvel meghosszabbodott, jelenleg pedig a 4 vagy 5 évig tartó középszintű oktatás után (2 év alapképzés, két vagy három év szakmatanulás), gyakorlatilag – nagy többségben 18 évesen iratkoznak ide a tanulók három évre, hogy érettségi bizonyítványt szerezzenek (...). de ma is szívesen jönnek ide a szakmával rendelkezők, hiszen ha érettségiük is van, több lehetőségük lesz az elhelyezkedésre vagy a felsőfokú továbbtanulásra.

Az ebben a tanévben induló intenzív 10/c osztály kezdő létszáma (44 fő) is bizonyítja, hogy még mindig sokan kedvelik ezt az oktatási formát. A tanulók többsége nálunk szerezte a szakmai végzettséget, kereskedők, ruhakészítők, gázszelők, asztalosok, fodrászok járnak ide, de többen érkeztek a MEZGÉ-ből is.

Igaz, hogy az intenzív osztályokból jó néhányan le szoktak morzsolódnia a három év során, főleg az első évben, és valószínű, hogy nem lesz ez másként az ő esetükben sem, de reméljük, hogy a kitartóbbak sikeres érettségivel zárják majd életüknek ezt a- remélhetőleg- élményekben is gazdag szakaszát.

Jaksa Imre tanár osztályfőnök

Világbanki képzés

- kereskedelmi szakcsoport –

(Évkönyv, 2002)

Az oktatás és a gazdasági élet megváltozott szerkezete, igényei intézményünk életében is jelentős újításokat követeltek. A munkaerőpiac elvárásait és a város lehetőségeit mérlegelve az iskola kapcsolódott a világbanki képzéshez és az Ifjúsági szakképzés korszerűsítése pályázathoz. A világbanki programba bekapcsolódó intézmények nem szabadon felhasználható anyagi forráshoz jutnak, hanem a Munkaügyi Minisztérium irányításával, külföldi szakértők közreműködésével segítséget kapnak a képzési program kifejlesztéséhez, biztosítják a berendezéseket, az oktató kollegák továbbképzését stb.

Iskolánk benyújtott pályázata megmérettetett, és megfelelőnek találtatott, így 1997 szeptemberében - úttörőként- kereskedelmi szakmacsoportban megszerveztük a 9/a szakközépiskolai osztályt.

Ez a képzésforma szakmai alapozást és orientációt jelent az ide jelentkezőknek, s ez lesz a kiindulópont az érettségi utáni igazi szakmai felkészüléshez.

A kereskedelmi szakmacsoporton kívül 1998 őszétől ez a képzésforma további osztályokkal bővült, a közlekedési és humán szakmacsoporttal. A törvényerejű rendelkezések alapján ezek az osztályok idegen nyelvből is érettségi vizsgát tesznek (tettek).

Csoportbontásban tanulják mind a négy év alatt a magyar nyelvtant, matematikát, idegen nyelvet, informatikát, s emellett a szakmai tantárgyakat (például: gépírás, marketing, jogi alapismeretek stb.).

Ez már szinte "történelem," ugyanis 2001 júniusában az osztály elsőként sikeres érettségi vizsgát tett. Mint igazi szakközépiskolások, a gimnáziumokhoz hasonlóan május közepén, a ballagás után írták meg az érettségi dolgozatokat, s a kötelező tárgyak sorába lépett az idegen nyelv is. Szóbeli érettségi keretében adtak számot szakmai ismereteikről marketing, számvitel és közgazdasági témában.

Hozzám annyiban állt közel ez a közösség, hogy tanárként, később osztályfőnökként is végigkísérhettem a folyamatot, amely során a megszeppent kilencedikesekből komoly és kevésbé komoly ifjú emberekké váltak. Velük együtt mi, tanárok is tanultunk és vizsgáztunk, ugyanis közismereti és főleg szakmai szempontból is voltak kihívások, megoldásra váró problémák. Ezekből a későbbre levonható tapasztalatokból az alsóbb évfolyamok profitáltak, hiszen azóta minden évben folyamatosan indult kereskedelmi osztály.

Mégis, talán legemlékezetesebb ez az első 12/a osztály marad minden nehézségével és "kísérleti" jellegével együtt is.

Makra Flóra tanár

Ötéves a humánképzés iskolánkban

(Évkönyv, 2003)

Az őszi kéthónapos rendezvénysorozat terelte a figyelmet a humán munkaközösség irányába. Az itt zajló tevékenység néhány sajátos vonását a következőkben foglalnánk össze.

Öt éve, 1998-ban indult az első szakközépiskolai humán osztály iskolánkban világbanki projektkövető jelleggel. (Az elnevezés a latin homo-ember szóból ered.) A humán pályához szükséges alapismeretek elsajátítása mellett az oktatás célja a személyiségfejlesztés, a társadalmi szocializálódás segítése.

A különböző évfolyamok tantárgyai egymásra épülnek, ettől az évtől már érettségiznek is a diákok a tantárgyak meghatározott témaköreiből. Néhány a tantárgyak közül: 9/c kommunikáció, a tanulás tanítása; 10/c egészségtan, ön- és társismeret; 11/c szociálpszichológia, gondozástan, életmód, környezettan; 12/c emberi test, fejlődéslélektan, mentálhigiéné (...).

Mivel a gyerekek személyiségformálódása tapasztalati úton többet fejlődhet, szükség van a tanórán kívüli tevékenységekre. Ilyen például a színhátság. Szinte

hagyománnyá vált, hogy a humán szakcsoport bemutat egy-egy színdarabot. Ebben az évben két bemutatóra is sor került (Rudolf, A kis herceg).

Ugyancsak fontos szerepet töltenek be a játékos vetélkedők, ezekre is szinte minden évben van példa.

Humán munkaközösség

A humán munkaközösség által szervezett rendezvénysorozat:

2002. november 7.: Hogyan szeressük serdülőkorú gyermekeinket (előadás és szülői értekezlet a 9. osztályos tanulók szülei részére) előadó: János Ferenc és János Ferencné, az országos Fiatalok az Élet Küszöbén program munkatársai

november 15.: "A teljesség te magad légy" (előadás: A serdülőkorú identitástudat megerősítésére) előadó: dr. Köves Zsuzsa kineziológus

november 26.: Ép testben ép lélek (előadás: Erőss Zsolt hegymászó beszámolója a Himaláján tett expedícióról)

december 7.: A kulturált érintkezés lehetőségei (felvilágosító előadás a serdülőkori szexuális problémákról, előadó: dr. Rigó Imre szülész-nőgyógyász, az "Intim Zóna" országos középiskolás felvilágosító program területi vezetője)

december 12.: Kommunikációs játékdélután (vetélkedő a humán szakközepesek számára)

december 19.: Sportdélután (karate bemutató a Sportcsarnokban).

Felsőfokú akkreditált képzés

(Évkönyv, 2002)

2000 szeptemberében felsőfokú oktatás indult iskolánkban. A Budapesti Gazdasági Főiskola Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Főiskolai Karával együttműködve indult a szakmenedzser képzés. A kereskedelmi szakmenedzser képzés nappali és levelező, míg az idegenforgalmi -keresztféléves indítással levelező tagozaton működik.

A képzés keretében oktatott tantárgyak óraszámja és tanmenete a főiskola által szabályozott. A felsőfokú oklevél megszerzésének feltétele a szakdolgozat megírása és a záróvizsga letétele mellett egy szakmai (üzleti illetve idegenforgalmi) ismeretekkel bővített középfokú nyelvvizsga megszerzése. Amennyiben ez utóbbi feltétel nem valósulna meg, lehetőségük van a tanulóknak középfokú menedzseri oklevél szerzésére. Azok a tanulók, akik tanulmányaikat a főiskolán szeretnék folytatni, a záróvizsga illetve meghatározott kredit tantárgyak figyelembevételével felvételt nyerhetnek.

A képzés négy félévből áll, ahol az alapozó tárgyakat veszik a tanulók. Ezeket a tantárgyakat elsősorban helybeli szakemberek oktatják a város középiskolaiból, míg a második év szakmai tantárgyait elsősorban a főiskoláról jött előadó tanárok oktatják.

A képzés nehézségét mutatja, hogy az első évben nappali képzésre felvételt nyert 26 tanulóból a második évre 12-en maradtak. Az első évfolyamon jelenleg 13 tanuló tanul.

A képzésre való bejutás feltétele az érettségi bizonyítvány megléte, illetve a felvételi vizsga megfelelő szintű megírása. Az írásbeli felvételi vizsga két részből áll, egy nyelvi felméréből és egy általános tesztből (logikai, irodalmi, történelmi és általános szakmai kérdések).

Fekete Paula tanár

Dalfordító verseny

A nyelvgyakorlás ötletes formája
(Évkönyv, 2005)

2005. április 16-án a Kossuth-napon a német nyelvet tanuló diákok számára dalfordító versenyt rendeztünk. Három fős csapatokkal nevezhettek a versenyre a vállalkozó szellemű „műfordítók”. A megnyitó műsora után a kollégium két termében gyülekeztek a csapatok. Kilenc osztályból jöttek a versenyzők. Először meghallgatták közösen a négy német dalt, melyek közül kedve szerint kiválaszthatott minden csoport egyet. Ezután minden csoport kapott egy CD-t, és discman segítségével mindenki már csak a kiválasztott dallal dolgozott tovább. Nemesak a pontos fordítás volt a feladat, hiszen egy dal szövegénél nem csupán a szótári alakok használata a célszerű, hanem figyelembe kell venni a dal ritmusát, hangulatát is. A fordítás nehézségeivel a diákok nagy lelkesedéssel próbáltak megküzdeni. A munka végeztével a legjobban sikerült „műveket” a lelkes és önként jelentkező versenyzők elő is adták, és társaik körében igen nagy sikert arattak. A megmértetésen a következő osztályok vettek részt: 10/6, 10/b, 11/c, 9/6, 9/a, 9/b, 10/a, 10/4, 11/d.

I. helyezett a 10/b osztály, Részség a boldogság miatt című dallal.

II. helyezett a 11/c osztály, 99 luftballon fordításával

III. helyezett a 9/6 osztály, szintén a 99 luftballonnal

Pallagi Péterné tanár

Oktatási kísérletek, projektek

Még egy esély?

Felnőttoktatás ma és holnap
(Évkönyv, 2004)

1973-ban Kiskunfélegyházán a felnőttoktatás a mi iskolánkban indult először a szakmunkások szakközépiskolája képzési formában, levelező munkarend szerint. Azóta ez tagozatként folyamatosan működik. Az évek során figyelembe véve a térség iskolahasználóinak igényét és a munkaerőpiac szükségleteit, az oktatás struktúrája és munkarendje állandóan változott (2 éves esti, 3 éves levelező mun-

karend szerinti oktatás párhuzamosan, 4 éves cipőipari és ruhaipari szakközépiskola).

A létszám fokozatos emelkedése volt a jellemző a 80-as évek végéig, a 90-es évek első harmadáig. Az 1992/93-as tanévtől fokozatos létszámcsökkenés figyelhető meg. Általános tendenciaként említhető a beiratkozottak életkorának csökkenése és munkahelyi támogatottság mérséklődése, sőt megszűnése. Ellenérdeklétté vált a legtöbb munkaadó az alkalmazott továbbtanulását illetően.

A fenti iskolatípus kifutása után egységes középiskolaként működik a tagozat. A 9. évfolyamra 8. osztályos végzettséggel, magasabb évfolyamra a KT értelmében időbeszámítással vesszük fel a tanulókat.

A oktatási struktúra, amelyben ez az iskolatípus is működik, korszerűtlennek, merevnek mondható. Régi didaktikai módszereket, eszközöket használunk, s ezzel egyre nehezkesebb átadni a tudást olyan szinten, amely versenyképes a munkaerő-piacon is. Ezt felismerve az iskola vezetősége úgy határozott, hogy csatlakozunk a „Bázisiskola” programhoz. Ez egy az OKI (Országos Központok Intézet) Felnőtt Oktatási és Kisebbségi Központja által felügyelt projekt. Lényege, hogy a 8 kiválasztott iskola együttműködve próbál régi és új módszereket meghonosítani. Ennek segítségével az intézmény a „Második esély iskolájává” válhat. Ez azt jelentené, hogy a tanulók, akik nem tudtak élni az első eséllyükkel a nappali oktatásban, második esélyként érettségijükhöz juthatnak, s ennek segítségével lehetőséget kapnak az átképzéshez, esetleg a továbbtanuláshoz vagy a munkahely megtartásához. Látható, hogy ez a tanulói réteg egyre nehezebb helyzetbe kerül, vagy a munkahely nem támogatja az oktatásban, vagy nagy ismeretdeficittel indul. Ebben az új helyzetben nekünk is másfajta módszereket, stratégiákat kell alkalmaznunk. A tanári munka átalakulása mellett nagy szerephez jut majd a digitális technika. A tanári szerepkör lassan átalakul mentoráló, tanulás tanulását segítő szereppé.

Sajnos a helyi és az országos statisztikákból kitűnik, hogy a tanórán kívüli ismeretszerzésre egyre kevesebb idő marad (szigorú munkarend, család, életforma). Egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a tanuló az ismeretei nagyobb részét a tanórán szerzi, magyarán azzal marad, amit az órán megtanul. A kísérlet, amelynek tevékeny részesei vagyunk, arról szól, hogyan lehet az egyre magasabb követelményrendszernek (kétszintű érettségi) megfeleltetni a tanulókat, akkor is, ha egyre kevesebb idő jut a tanulásra, és nagy ismerethiánnyal indulnak. Látható, hogy új, hatékonyabb oktatási technikákat kell alkalmaznunk. Milyeneket? Ez a legfontosabb kérdés.

Használhatunk „gyári félkész és kész konzerv” technikákat, illetve egyéni új didaktikai módszereket is. A bázisiskolák kiválasztásánál a merítés úgy történt, hogy egy-egy jellemző környezetre kerestek iskolákat, hogy így jobban lehessen modellezni a valóságot. Ezért találunk „apró falvas”, nagyvárosi, kisvárosi, budapesti nem elit iskolát, roma alapítványi középiskolát. Ezek a „kiválasztottak” létrehozhatnak majd egy tudásbázist, amelyet a saját problémáik megoldása során építenek fel. Ebből a működő, hitelesített „megoldás halmazból” választhatja ki a többi intézmény a számára lejobban adaptálható módszert.

Ezt az innovációt azért a felnőttoktatásban vezették be, mert ez a tanulói réteg a legfogékonyabb a hatékonyabb tanulási stratégiára, hiszen tanulni jöttek. Fogékonyság, mivel munkaerő-piaci tapasztalataik vannak: a tudásnak mérhető piaci értéke van, eladható, vehető, mint a kenyér vagy a kóla.

Egy hosszú folyamat elején vagyunk, de „a tízezer mérföldes utazás” is egyetlen lépéssel kezdődik

„második esély” team

Rendezvények 2005/ 2006

Szeptember 1-től egy hónapig a szakiskolai 9/4, 9/5 osztályokban és a felnőttoktatás 10/a osztályában kísérleti jelleggel különböző kompetenciákat fejlesztő órákat tartottak; a tanulók egy hónapig nem kapnak osztályzatot.

Október 21. szakmai konferencia Budapesten (Dr. Kis Katalin tanárnő beszámolót tart az iskolában szervezett tevékenységekről).

November 2. Második Esély – konferencia iskolánkban a programban résztvevő iskolák és a programot irányító OKI munkatársainak részvételével.

Április 20. záró konferencia Budapesten (iskolánk képviselőinek részvételével)

Szakiskolai Fejlesztési Program II. – SZFP II.

Napjainkra egyre nagyobbak a követelmények, (..) az iskolai teljesítmények a szakiskolák 9-10. osztályaiban viszont nem kielégítőek. A bukás, a lemorzsolódás aránya igen magas, sok itt az olyan fiatal, akinek a szociokulturális hátrányai, tanulási, magatartási problémái miatt speciális gondoskodásra lenne szüksége.

A szakiskolában folyó munkát viszont nehezítik a hiányos tárgyi, anyagi feltételek. A velük foglalkozó pedagógusok sincsenek kellőképpen felkészülve erre a sajátos nevelőmunkára, jogosan emlegetik szakmai magárahagyatottságukat. Tény az is, hogy az elmúlt évek szakmai fejlesztéseiből legkevésbé a szakiskolák részesültek. Ezen problémák megoldásában próbált segítséget nyújtani a Nemzeti Szakképzési Intézet a Szakiskolai Fejlesztési Program I. illetve II. pályázat meghirdetésével.

A program az alábbi célkitűzések megvalósításában nyújt segítséget:

- a tanulók tegyenek eleget a tankötelezettségnek, csökkenjenek a bukások, a lemorzsolódások
- sajtóítsák el azokat a készségeket és ismereteket, amelyek elengedhetetlenül szükségesek az életben való eligazodáshoz, a szakmai ismeretek megkezdéséhez és befejezéséhez
- a szakiskolák készüljenek fel az uniós tagsággal járó kihívásokra, kiemelten fejlesztve az anyanyelvi, idegen nyelvi és informatikai kompetenciákat
- a program keretében kifejlesztett rendszerrel képesek legyenek az alapiskolai végzettséggel nem rendelkezőket is felkészíteni a szakképzésre.

Iskolánk a **Szakiskolai Fejlesztési Program II.** pályázatot nyerte meg.

A program hat évig működik – tájékoztat iskolánk igazgatója, Reicher József –, a látványos végeredmény (siker!!) lényegében tehát 2011 után látható majd, de a részeredmények nyilván már menet közben jelentkezhetnek, sőt kell is hogy jelentkezzenek.

A program elsősorban nem nagy anyagi támogatást jelent. (A Város önkormányzata sem ad a költségvetési kereten felüli többlettámogatást – írta az Előterjesztés – a működési feltételek biztosításával segíti a Programban foglaltak megvalósítását.) A haszon abban áll, hogy lehetőség van a programban résztvevő iskoláktól a kidolgozott és bejártott tananyagot a megvalósítási módszerekkel együtt átvenni, valamint a munka során nyert tapasztalatokat megbeszélni. A munkát egy központi szakértői csoport irányítja, s ők tanácsadással, tapasztalataik átadásával segítenek, ugyanakkor hozzánk látogatva óralátogatásokat is tartva ellenőrzik a végzett munkát. (A tevékenységhez szükséges eszközfejlesztést biztosítják.)

A tevékenység bizonyos mértékben a Második esély folytatása és kiterjesztése a szakiskolára. Nagy szükség van ezekre a programokra, hiszen a világváltozás nálunk is lecsapódik, és nincs erre kellőképpen felkészülve sem a pedagógus, sem a szülő.

Tehát a szülőket is fel kell készíteni („A szülőnevelés” akár külön feladatkör is lehetne, hiszen kevés van köztük, aki tudja, s talán mi pedagógusok se tudjuk igazán, hogy ebben a modern gépesített világban, amelyből otthon szinte teljesen hiányzik a fizikai munka, hogy lehet a gyereket munkára szoktatni, vagyis megszerettetni vele a fizikai tevékenységet. És ez csak egy gond a sok közül.)

Az iskolában pedig tudomásul kell vennünk, akár tetszik, akár nem, hogy a **te-kintélyelvű tanítás** napja leáldozott, a „hogyan tovább”-ot pedig meg kell tanulnunk. *A szakiskolai fejlesztési program ebben is segít.*

szerkesztőbizottság

Szaktantermek

Számítástechnika KOSSUTH-KKFH.

(Évkönyv, 2002)

Mesterséges, szükségtelen a létfenntartáshoz, rontja a testet s lelket, időt rabló. Akkor biztosan valami nagyon jó és nélkülözhetetlen dologról lehet szó: i,nformatika. Olyan, mint a drog, ha rászoksz nehezen tudsz nélküle élni. Az elvonási tünetek már egy-két nap múlva jelentkeznek. Kezdesz ideges lenni. Az újaid bizsergnek a billentyűk után, a szemed hiányolja a „nagy kékséget” a monitoron, fülednek hiányzik a gép kellemes surrogása. Ilyenkor lelki szemeddel és füleddel érzed, elképzeld, ahogy a gép beindul. Kedvesen sippant üdvözlés gyanánt, majd a fekete monitor kivilágosodik, megtelik étellel. Bejelentkezik az operációs rendszer, nyitva a kapu, és te is belépsz a MÁTRIX-ba.

What is the Matrix?

Nos, erre a filozófiákon is túlmutató, a Matrix mikéntjére, végső soron az élet értelmét boncolgató kérdésre most nincs lehetőség válaszolni, de a KOSSUTH-

KKFH.HU-ra mint Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola számítógépes hálózatának rövid történetére, IGEN.

I.E. (Internet előtti korszak)

Mára már az idő homályába vesző terminus. A jelenlegi technikai szint mellett már mosolyogni való a Commodore korszak, a 224-es terem fapados gépei (az öregek talán még emlékeznek rá). De ez volt a hőskorszak, amikor ismerkedtünk, kísérleteztünk a számítógépekkel. Ennek az időszaknak a csúcsa volt, amikor a 224-es terem 15-16 db gépét Novell hálózat alá szerveztük. A technikai hiányosságokat lelkesedéssel pótoltuk. Ekkor a még nem létező számítástechnikai munkaközösség egy személyből állt, majd két tagra bővült 1996-tól.

A fordulat éve 1997

Ha hasonlítani szeretnénk valamihez azt a momentumot, ami történt az intézmény és az iskolai informatika életében, akkor talán az evolúció azon történéséhez lehetne, amikor a szerves anyagon megjelent az egysejtű élet.

A Sulinet, az oktatási minisztériumi program keretében az intézmény hozzájutott 17 db. munkaállomáshoz, egy szerverhez, bérelvonalis internet hozzáféréshez. Az iskola önrésze a számítástechnikai kabinet fizikai kialakítása volt a villanyszerelő tanműhelyből. Így utólag jelképes is lehetne, hiszen egy „régizakma” adta át a helyét az újnak. A terem kialakítása a kor követelményei szerint történt (berendezés, villamosság, védelem). Létrehoztuk a szerver szobát, ami afféle „klubszobaként” is működött, amíg ki nem nőttük.

Közben folyamatosan nyújtottuk be a pályázatokat, amiből néhányat sikeresen meg is nyertünk. Ebből többek között olyan eszközöket szereztünk be, amelyek nagyon megkönnyítették a számítástechnika oktatását (pl. LCD kivetítő, és projektorok: a monitor képét lehet kivetíteni a falra).

Létrehoztuk az iskola számítógépes hálózatát: kialakításra került az szgt.2. (2. számítógép-terem), gépek jutottak minden irodába, tanáriba. Majd következett az szgt3. és az szgt4. Ebben nagy segítséget nyújtott a szemléletváltás és megértés, hiszen a Tanműhelyben jelképesnek számító helyiségek szűntek meg, kerültek át-helyezésre (pl. CNC műhely, szakoktatói).

Jelen

Jelenleg az iskola számítógép-állománya több mint 130 gépből áll, és a hálózaton több mint 1000 felhasználót adminisztrálunk. Minden diákunk találkozik informatikával az itt eltöltött diákévei alatt. Minden irodában van számítógép, amely alkalmas az adott feladat ellátására. Az Internet az iskola egész területén hozzáférhető mindenkinek (a megfelelő jogosultságokkal). Minden kollégának tudunk biztosítani belső e-mail-t és tárhelyet a belső hálózaton. Folyamatosan fejlesztjük az iskola WEB-lapját (KOSSUTH-KKFH.HU). Idén a harmadik szoftverüzemeltető osztály végez. És még sorolhatnám az ezen a területen elért sikereket. Sikerenek gondolom (gondoljuk a kollégákkal) mindazt, ami a számítástechnikával történt az intézményben az elmúlt néhány év alatt. Siker, hogy létre-

jött a számítástechnikai munkaközösség, mert már ennyire sokan vagyunk, és a szertár, ahol 8 munkaállomás van. Siker a multimédiaterem létrehozása a 210-es teremben, és a kollégiumban a már második kisebb számítógép-terem kiépítése.

Természetesen vannak megoldandó feladatok is (nem is kevés), és nálunk sem kolbászból (processzorból) van a kerítés. De amikor leülök a gép elé és bekapcsolom, vagy amikor a sikeresen vizsgázó szoftverüzemeltetőknek (a tanfolyamok esetében számítógép-kezelő) átadjuk az oklevelet, vagy egy új gépet kapunk, esetleg egy kedves, bátorító mosolyt csalogatunk a felhasználók arcára, mert sikerül választ adni a furmányos kérdéseikre, akkor valahogy messzebb kerülnek a gondok.

ifj. Piroska István; piroska@kossuth-kkfh.hu

Gondolatok a multimédiás oktatásról

(Évkönyv, 2003)

multimédia = írott szöveg, grafikus adat, kép, hang együttes bemutatása, illetve rendszerbe foglalása (Idegen szavak és kifejezések szótára)

A Világbanki osztályok indulásával párhuzamosan iskolánk a multimédiás oktatás számára szükséges eszközöket kapott 2000-ben, értéke több tízmillióban fejezhető ki (asztali számítógép, hordozható számítógép, lézernyomtató, lapolvasó, digitális fényképezőgép, projektor, hifi egység, televízió, videolejátszó, videokamera, szoftverek). Hosszas tanakodás után az eszközök a 210-es helyiségben kaptak helyet, a mellette található 211-es termet jelölte ki az iskola vezetősége előadói teremként. Elkezdtük a multimédiás felszerelés tesztelését, arra voltunk kíváncsiak, mit tudnak, és főleg hogyan lehet beépíteni a kép- illetve hanganyagot a tanórai oktatásba. Igazi csapatmunka kezdődött, a technikai feltételek megteremtésére felkért kollégáknak sikerült egy olyan előkészítő és előadói termet kialakítani, amely a jelen kor technikáját alkalmazza.

2002 áprilisában ünnepélyes keretek között vettük birtokunkba a két termet. A nagyszámú érdeklődő figyelmétől kísérve a tanárok (Fekete Zoltán, Kapus György, Palásti Norbert, Pethő Károly, Piroska István), és a műszaki tanárok (Csikai Pálné, Dányi Judit, Erdélyiné Szabadi Ibolya) tartottak hosszabb-rövidebb ismertetőket. Az előadók saját szakterületük keretében mutatták be a kapott, vagy a saját maguk által készített CD-ket. A digitális tananyagok megtekintése magasfokú audio-vizuális élményt nyújtott.

A médiaterem szükségességének, felhasználhatóságának érdekében érdemes felidézni az előadó kollégák véleményét:

Jól kihasználható a pályaorientáció tantárgynál, az egyes szakterületek bemutatására; a műszaki rajznál a CAD programokat össze lehet hasonlítani a hagyományos rajzkészítéssel. **(Csikai Pálné műszaki tanár)**

A diákok nemcsak a száraz tananyagot tanulják meg, hiszen el lehet "vinni" őket virtuális múzeumokba, ahol megismerhetik a különböző korok találmányait, be lehet mutatni a magyar természettudósok, feltalálók életútját. **(Pethő Károly fizikatanár)**

Az előadótermet mindannyian használjuk, szebbnél szebb, jobbnál jobb digitális anyagok kerültek bemutatásra. A vetítések nem voltak öncélúak, mindig egy adott tananyag magasabb szintű megértését segítették elő.

Az eszközbeszerzést tovább folytatjuk, új büszkeségünk a digitális tábla. Mire e sorok megjelennek, sokan kipróbálhatták már a XXI. század technikáját.

Ember és természet munkaközösség
Fizika tagozat

Iskolai sportcsarnok: testnevelés és sport az iskolában

(Évkönyv, 2004)

A 35 éve átadott iskolaépületben rendszeres és aktív sportélet zajlik, sportcsapatunk 1990-ben az iskola névváltoztatása okán vette fel a Kossuth ISK Kiskunfélegyháza nevet, és sikeresen szerepel a különböző sportrendezvényeken. Tékint-sünk vissza az eltelt 35 évre, felsorolva a már hagyományosnak számító versenyeket. A bajnokságok, kupák megnevezése után az eddig megrendezett sporttalálkozó-k számát és a sportágakat tüntetjük fel:

Délkerületi Bajnokság (29) asztalitenisz, atlétika, kézilabda, kosárlabda, lövészet, sakk

Garbai Kupa (18) kézilabda, kosárlabda, labdarúgás

KÖZGÉ Kupa (16) leány és fiú kézilabda

Petőfi Kupa (12) teremfutball

Toyota Szaki Kupa (10) teremfutball

És két legfrissebb győzelem: fiú kosárlabda csapatunk a KÖZGÉ Kupán első helyezést ért el, illetve iskolánk tanulója, Nagy Gábor (10/a) a megyei sakkverseny harmadik helyezettje lett.

Ezeket a versenyeken a „jók közt a legjobbak” képviselték színeinket. Az iskola sportköre házibajnokságokat is szervez, a Kossuth- napok programjából sem hiányozhat a sport, a vetélkedés, na és a Tanár- Diák sporttalálkozó-k sem, ahol min-két félnek lehetőség adódik a visszavágásra is.

A diákok mellett, vagy inkább velük párhuzamosan felnőtt dolgozóink is sportolnak. Rendszeresen részt vesznek a Felnőtt Dél Területi Bajnokság rendezvényein. A Rozsdás Kupa három intézmény vetélkedője, ahol Baja, Kiskunhalas és Kiskunfélegyháza szakiskoláinak alkalmazottai „dolgozzák meg” egymás izmait és zenélő bokáit teremfutball ürigyén. Házon belüli futballderbi, a Csülök Kupa, amely évek óta „méltó régi nagy híréhez.”

Itt mondunk köszönetet azoknak a diákoknak és felnőtt dogozóknak, akik sportéletünk szervezésében eddig is sokat tettek, és ezután is tenni fognak.

A testnevelő tanárok munkaközössége sok munkával és sok segítséggel alakított ki egy leány és egy fiú kondicionáló termet, és lehetőséget teremtettek szabadidős sportok (tollaslabda, asztalitenisz) gyakorlásához is.

1969. március 24. Ez a dátum szerepel a régi évkönyvben. Nagy idő telt el azóta, egy egész emberöltő. Ám a sok örömteli esemény mellett el kell mondanunk

azt is, amit mindenki tud, mert naponta látja: az idő nem múlt el nyomtalanul a tornaterem és a szabadtéri sportpályák felett sem. Állapotuk ékesen bizonyítja, hogy rájuk férne már egy kis felújítás.

A Testnevelő munkaközösség

A tornacsarnok rekonstrukciója az iskolabővítés záróakkordjaként 2007-ben fejeződött be, a helyiség új parkettát kapott, és új világítótesteket szereltek fel.

Téremfoci, 2006

Hétköznapok

Pillanatképek

(Évkönyv, 1993)

Hajnali hat óra. Pislákoló, álmos fények a házak ablakaiban. Az állomásra befutnak az első reggeli vonatok, fékeznek az első buszok a laktanyával szemben, és megindul az első diákáradat a szakmunkásképző felé. Nyűgösek, morcosak még a gyerekek, de hát menni kell.

A portásfülke felől árad a fény. A bejárat mellett Terike, a boltos várja a koránkelőket. Előtte a pulton kifli, kakaóstatasak... reggelinek, uzsonnának való. Perceken belül hosszú sor kanyarog az elárúsító polc előtt.

A folyosókon gyülekező diákcsoportok. Ha álmosabbak, a félhomályban bóbiskolnak, van, aki a lépcsőre ül szunyókálni. A szorgalmasabbak a fénycsövek alatt helyezkednek el, füzettel, könyvvel a kézben pótolják az elmaradt tanulnivalót.

* * *

Fél hét. Felbődül az iskolarádió: *Repül a bálna, repül a bálna.... kicsi vagyok, kicsi vagyok, ha felnövök beléd rugok...*...üvöltik a hangszórók. Ettől a hangerőtől biztos mindenki magához tér. Egyre több a diák, egyre hangosabban társalognak, ha érteni akarják egymást ebben a hangorkánban. A vállak akarva-akaratlan ritmusra mozognak.

6,50: A tanulók felsorakoznak az ajtók előtt, egy-egy későn jövő végigvágat a folyosón, hogy idejében az osztálya elé jusson. 6,55-kor felberreg a csengő. Megérkezik a tanár, az osztályok ajtajában megfordulnak a kulcsok. Az iskola hatalmas oktatási gépezete beindul.

* * *

9,20. Végre uzsonnaszünet. A lépcsőkön egyre nagyobb sebességgel árad fel-le a diáksereg. Ki-ki siet a cél felé: az osztály elé, a büfébe vagy cigarettaáztatni.

Az iskolarádió fontosabbnál fontosabb közleményeket hirdet: moziszerda, színház, megbeszélés az osztálybizalmiknak... de ki figyel oda?

Az első emeleti folyosón az ügyeletes kávéfelelős igyekszik a 106-os felé. Kezében nagy fehér termosz, „mindennapi kávékat add meg nekünk ma”- szakad fel a tanári lelkekből a fohász! Aztán megint berreg a csengő– uzsonnaszünetnek vége. Alámerülni.

* * *

12 óra. Akinek aznap csak hat órája van, felszabadulva vágat haza, vagy az ebédlőbe. Most az ételkiosztó pult előtt kanyarognak a sorok.

A lépcsőkön újra diákok igyekeznek felfelé. Ismét előkerül a köpeny meg a váltócipő. Indul a délutáni műszak.

14,40. Lassan kiürülnek a termek, csak néhány délutános osztály marad, fáradt, türelmetlen diáksereg. Ólomlábakon jár az idő, a költő szavaival „*az óra áll...a perc telik.*”

Végre fél hat. Télen ilyenkor már sötétek az utcák, az iskolában fények gyulladnak, vidám lárma a folyosókon, hazafelé igyekeznek a nappali tagozat utolsó diákjai – és megint vannak szembejövők: a lépcsőkön felfelé baktatnak az estisek.

A hatalmas ablakokon bebámul a hold. Végigpásztázza a folyosók virágerdejét, ezüstös fényével megsimogatja az osztályban állókat, ülőket, és csodálkozik:

egy fárasztó nap után hogy maradt bennük még mindig erő tanítani és tanulni..

P. K.

Új épületünk a Honvédlaktanya

(Évkönyv, 2006)

(..)Hogy az indóházból kivergődünk, egy egész épület-tömb állja el szemünk elől balfelől a kilátást,- írja a Félegyházi Nagy Képes Naptár- ez az egyemeletes épület, nagy portájával és sok melléképületével a honvéd-kaszárnya, melynek bakan-csos, derék lakói jó magyar fiúk, tisztjei pedig a félegyházi társadalomnak kedves és nélkülözhetetlen szereplői (...) A leírásból könnyű ráismerni arra az épületre, amelyben jelenleg iskolánk néhány osztálya tanul. Az intézmény többéves terem-gondja oldódott meg – sajnos csak időlegesen - azzal a lehetőséggel, hogy három évre megkapta az iskolával szemben található, a Kossuth utca 35. szám alatt álló épületet, amelyben kényelmes tantermeket és tanári szobát sikerült kialakítani.

Ha valaki belép a huszárlaktanyába, ahogy még ma is nevezik (pedig soha nem tartózkodtak benne huszárok), és az árkádos, boltíves kapualj után felmegy a széles lépcsősoron, majd megcsodálja az első emelet széles folyosóit, világos termeit, valószínű fel sem merül benne a gondolat, hogy ez egy száz évnél idősebb épület. A Félegyházi Hírlap 1890. június 22-i számában ezt olvashatjuk róla: *„... Aka-szárnyánk építése befejezéséhez közeledik. Egész pompájában díszlik a kolosszá-*

lis épület, mely arányos tagjaival kellemes benyomást tesz a szemlélőkre...A tágas, szellős termek egészen modern berendezésűek lesznek. A folyosók jó szélesek és világosak, egyszóval a modern igényeknek majdnem minden tekintetben megfelelőek” (...). A laktanya felépítéséig hosszú, kacsaringós út vezetett. A hadsereg elszállásolásának problémájával először 1846-ban találkozunk, ugyanis az itt átvonuló katonák magánházakban szálltak meg, s ez nemegyszer konfliktusra adott okot (főleg a lányos házaknál!). Később a befogadásért a családok pénzt kaptak, amit a szállásbiztos fizetett ki.

Ekkor merül fel először a gondolat, hogy az itt tartózkodó katonáknak állandó lakhely kell, vagyis kaszárnyát kell építeni. Meg is kezdődik a szervezkedés, egyes bizottságok jöttek létre, amelyek előkészítették az építkezést. A város levéltárában, múzeumában, könyvtárában található iratok alapján nyomon követhetjük az építkezés ügyének hosszadalmas folyamatát.

1889. június 4-én a Vállalkozók lapjában megjelent az árlejtési (pályázati) hirdetés: *“A Kun-Félegyházán létesítendő, egy honvéd zászlóalj befogadására alkalmas, s összesen 102983 ft. 76 kr-al előirányzott katonai laktanya felépítésének biztosítása végett árlejtés hirdetik. A vonatkozó írásbeli ajánlatok, melyek szólhatnak az összes munkára együtt, vagy külön az egyes munkanemekre, folyó évi június 16. d.e. 10 óráig Kun-Félegyháza város polgármesteri hivatalához adandók be, ahol a tervek, költségvetés és építkezési feltételek is megtekinthetők. Bántapénz a költségvetési összeg 10%-a.”*

Ezután megkezdődött az építkezés (1889. szeptember), de végleges terv még mindig nincs, ugyanis a felküldött Fligauf Károly és Léderer Gusztáv által készített tervezethez a honvédelmi miniszter kiigazításokat kért, a végleges tervet Gregersen G. és Fia (Budapest) készítette el 1890 elejére. Az építési leírás nagyon egyszerű volt (a terv annál bonyolultabb): *“Az egész építmény közönséges, jól égetett faltéglákból, a homlokzat ugyanilyen, de kiválógatott téglákból, egyszerű téglanyersfalazat módjára állíttatódik elő, a fedőzetek földcseréppel lévén befedendő; faragott követ csupán a lépcsőzetnél vétetik figyelembe.”*

1890. augusztus 12-én megtörtént az épület átvétele, a bizottság 9 kisebb építkezési hibát talált, melyet az építető sürgősen ki is javított (burkoló kövek cseréje, padlásfolyosó megerősítése, hibás cserepek kicserélése, egyes helyiségek újrameszelése stb.) Átadási ünnepségről nem számolt be a korabeli sajtó, de 1890. október 19-i Félegyházi Hírlapban ezt olvashatjuk: *“Az új kaszárnyának máris van hatása, amennyiben a sok baka nem jön-megy a városban, nem ácsorog, nem rendetlenkedik, hanem odakint tartózkodik, és csak olykor jön be egy kis vakációra a városba.”*

A kaszárnya végleges átvétele 1891. decemberében történt meg. Eszerint az építkezés 110624 Ft. és 72 kr.-ba került. (Ez az összeg csak az építkezést fedi, nincs benne a kisajátításokért kifizetett összeg, tereprendezés stb.)

A vállalkozóknak kifizetett összegeket az 1892. január 8-i Laktanyaépítési Bizottság jegyzőkönyvéből ismerhetjük meg.

Az épületről, és a benne folyó tevékenységről az elkövetkező időszakban nem sok információnk van.

1914. július 31-i mozgósítás után a kaszárnya kicsinek bizonyult, több mint 6000 katonát a házaknál szállásoltak el. A 38. gyalogezred teljes egészében, a 30. gyalogezred és az 5. tüzérezred nagyobb részt félegyháziakkal töltődött fel.

Az első világháború idején 1918. november 17-én a Kiskunfélegyházi Nemzetőrség 4. századát helyezték el a kaszárnyában.

1918 végétől a frontról hazaérkező katonák tartózkodtak itt (pl. novemberben a szabadkai 6-os és 4-es honvédség).

1919. februárjában a 6. gyalogezred egy töredéke volt a kaszárnyában, ők kerültek összeütközésbe az ipariskola előtti téren a leszerelt katonákkal.

A laktanyában helyezték el a budapesti tengerészkülönítmény 200 katonáját (parancsnokuk Neuberger Frigyes), akik a februári megmozdulás után visszaállították a törvényes rendet a városban. Szintén ebben az évben itt szerveződött a Kiskun Vörös Ezred, augusztus 6-tól a kaszárnya román megszállás alá került.

1930-ban a Mária Valéria helyett a Horthy Miklós nevet vette fel.

1938-ban a XX. törvény alapján megkezdődött a kecskeméti 7. gyalogezred 3. zászlóaljának felkészítése a háborúra. Ők, valamint a 37-es gyalogezred (a 3. zászlóaljban voltak a kiskunfélegyháziak) vettek részt a doni ütközetekben.

1941-ben a város felajánlotta a laktanya tulajdonjogát a honvédelmi kincstárnak egy kikötéssel: ha nem honvédelmi célokra használja, akkor újból városi tulajdon lesz. Az épület 1942. januárjától a honvédség tulajdonába került.

A hadsereg átszervezése miatt, 1945-1949. között a kaszárnyát honvédelmi raktárként hasznosították, 1950-51-ben a 4. Harckocsi és rohamlöveg zászlóalj parancsnokság volt itt, 1952-2002. december 31-ig újból raktárnak használták, ezután az épület a város tulajdonába került.

Az I. és II. világháború hősi halottainak tiszteletére a hálás utókor kopjafát állított, és minden évben január 12-én (a doni csatára emlékezve) megkoszorúzzák a laktanya falán az emléktáblát, és az udvarban található kopjafát.

Piroska István tanár

A műemlék jellegű épület termeit először 2005 szeptemberétől két tanév idejére vették igénybe iskolánk tanulói, de az ismét fellépő tanteremhiány miatt az idei, 2009/2010-es tanévben újra átjárnak ide tanulni az intenzíves és a felsős osztályok.

Zajos napok

Fejezetek az iskolabővítés történetéből (2006-2007)

(Évkönyv, 2007)

Tágasabb lett a tanműhely

Új tantermekkel bővült a kiskunfélegyházi Kossuth Lajos Közép- és Szakiskola tanműhelye. A megközelítőleg 70 millió forintos beruházás munkáinak zömét a diákok végezték el a gyakorlati óráik alatt. Az új tantermek ünnepélyes átadásakor Csabai Csaba, az iskola gyakorlati oktatás vezetője lapunknak elmondta: a beru-

házást a különböző szakképzésekből befolyt összegből finanszírozták. A munkálatok többségét az intézmény szakoktatói, valamint tanulói végezték el. A kereskedelmi, a közlekedési, a mérőszobai és a felsőfokú akkreditált szakképzési termeket az emeleten alakították ki. (...) Nem ez az utolsó átadási ünnepség: félmilliárdból egy év múlva teljesen megújul az iskola. (Petőfi Népe 2006. szeptember 5.) Az ünnepélyes átadásra 2006. augusztus 30-án került sor Ficsór József polgármester jelenlétében.

Az iskolarekonstrukció

(2006. április 4 - 2007. július 31.)

Az 1969-re elkészült épületkomplexumot már évekkel ezelőtt „kinőtte” az intézmény, hiszen évről évre gyarapodik a tanulók száma, egyre több különböző profilú új osztály indul. A 90-es évek végére már kénytelen volt az intézmény igénybe venni a Bajcsy Iskola szabaddá vált épületét, majd 2005-től a hajdani Honvédlaktanya irodahelyiségeit, amelyeket először tantermekké kellett átalakítani. A kibővítés az utóbbi esztendőben már égető szükségé vált. A rekonstrukcióra a város többször is pályázott, míg végül az ötödik nekifutásra nyertünk a következő pályázattal: Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola, Kollégium rekonstrukciója, bővítése a Magyar Köztársaság címzett támogatásával, Kiskunfélegyháza Város Önkormányzata beruházásában. Az elnyert közel fél milliárdos összeg önrészt az Önkormányzat vállalta fel.

Az átalakítás és a bővítés terveit a Funkció és Szerkezet Mémóki Iroda készítette. A kivitelezési munkálatokat a budapesti székhelyű Generál Építőipari Szolgáltató HOLDING KFT végzi különféle alvállalkozók bevonásával. A műszaki ellenőrzés az Építőipari Beruházási és Ingatlanhasznosító kft. feladata. A munkálatokban a folyamatos kivitelezés során egyszerre átlagban 30 fő dolgozik. A felújítási munkákat 2006. április 4-én kezdték el, az első lépés a kollégium külső-belső felújítása volt, ennek a munkálatnak a javarészt augusztus 25-én fejezték be.

Megszépült kollégium

A rekonstrukció eredményeként 2006-ban, első ütemben a kollégium felújítására került sor. A harmincéves épületen kívül és belül egyaránt meglátszott az idő múlása, jól látható nyomokat hagyott a természet és a nagyszámú diáksereg három évtizeden át tartó „koptató tevékenysége”.

Szeptemberben, a tanév kezdetekor még folytak a munkálatok, de a tanulókat már el kellett helyeznünk, ami nem kis nehézséggel járt. A lépcsőház még nem volt kitakarítva, mikor a diákok már megkezdték a beköltözést. Dicséretükre legyen mondván, a zavaró körülményeket fegyelmelmentesen vették tudomásul, és kulturáltan alkalmazkodtak a feltételekhez. Október végére aztán sikerült mindent teljes mértékben birtokba venni.

A 200 férőhelyes épületben a felújított fűtés- és a melegvízrendszer, a zuhanyzók, a mosdók, a WC-k higiéniaailag és esztétikailag egyaránt megfelelnek a 21.

század igényeinek. Kicserélték a nyílászárókat (ablakokat, ajtókat) is. A hálók, a tantermek, irodák új melegpadló-burkolatot kaptak. A falak hőszigetelése és újravakolása is megtörtént. A kollégium külsőleg is impozáns látványt nyújt, az utcán járók közül sokan megnézik.

Szeretnénk köszönetünket nyilvánítani mindazoknak, akik bármilyen formában is részt vettek a felújításban, ígérjük, hogy ezt a megújult „második otthon” megpróbáljuk megővni, vigyázunk rá.

Bereczky Károly kollégiumvezető

Az iskola főépületének külső-belső tatarozása, kibővítése

A munkálatok megkezdésével az iskola életében is új fejezet kezdődött „tanítás az építkezés zajában” cím alatt: dübörgött a légalapács, sivített a fúrógép, zúgott a lift, amivel az építőanyagot szállították fel, és a bontási anyagot le. Dolgoztak a folyosókon is, cserélték a fűtőtesteket, majd a nyílászárókat stb., de a tanítás egyetlen napra sem szünetelt, az épület „lakói” jóformán zokszó nélkül igyekeztek alkalmazkodni a körülményekhez. 2006 május-júniusában a végzős osztályok záróvizsgái (érettségi, szakmai vizsga) a szemben lévő Honvédlaktányában folytak, ott volt a diákok évvárója is, amelyen Reicher József igazgató úr egy teherautó platóján állva mondta el az ünnepi beszédet.

A 2006/2007-es év megnyitója ellenben már a tornacsarnokban volt.

El kell fogadnunk, hogy ebben a tanévben nem megy minden olyan simán, mint régen – hallottuk az évnytón - nem lesz könnyű, de megéri, hiszen a megújított, kibővített épület előnyeit mindannyian élvezzük majd.

És valóban nem volt könnyű, a zajok mellett a régi szárny harmadik emeletének lezárása is növelte a gondokat, pótolni kellett a használatból kiesett tantermeket.

2007 márciusában a helyi újság így ír: „A tervek szerint halad a Kossuth Lajos Középfiskola és Szakiskola rekonstrukciója. A szakemberek jelenleg a főépület új emeletrészen dolgoznak (...) A felújítás második ütemében ... új szerverszobát, szertárat, vizesblokkokat alakítottak ki a főépület legfelső szintjén. A munkákból az intézmény tanulói is kivették a részüket, az építőipari és fémipari képzésben részesülő diákok végezték el a helyiségek festését, a padlóburkolást, parkettacsiszolást és lakkozást, valamint az ő kezük munkáját dicséri az új lépcsőkorlát is – tájékoztatta lapunkat Csabai Csaba a gyakorlati oktatás vezetője. (Félegyházi Közölny 2007. március 9.) Az iskola tanulói a szakmai gyakorlat keretében végezték és végzik a szükséges kőműves, asztalos, lakatos és villanyszerelési javításokat is”.

A harmadik majd a negyedik szint elkészültével az iskolatörténet egy újabb fejezettel bővült: következett a költözködés időszaka. (Ennek volt egy megelőző fázisa is 2006 júniusában, mikor a harmadik emelet szertárait kellett felszabadítani.)

Március 9-10-én zajlott az átpakolás az első és a második emeletről a harmadikra, a „földszintet” március 19-én költöztették. Padok, székek, bútorok, könyvek, iratcsomók, számítógépek... „vándoroltak” a liften vagy a lépcsőkön, és kisebb karavánok előfordultak ugyan, de semmi komolyabb kár nem esett. Az egész jól

előkészített és pontosan megszervezett „akció” volt. Az előkészítés Csabai Csaba oktatásvezető szervezőképességét dicséri, a szervezés az igazgatóhelyettesek Csergő József, Horváth Gyula, Wieder Judit érdeme, a zökkenőmentes költözködést a pedagógusok, a tanulók, az iskola egész „személyzete” vitte végbe.

A kollegák „vették a lapot”, rugalmasak voltak a munkavégzésben, volt, aki a szabadidejéből is időt áldozott, hogy minden idejében a helyére kerüljön– mondja Wieder Judit igazgatóhelyettes.

A tanulók kommentálás nélkül segítettek a munkában, szerintem még élvezték is– folytatja Horváth Gyula –, és nagyon gyorsan, ügyesen dolgoztak. Egy tantee-rem kiürítése és a padok felhordása 10 perc alatt végbement.

Nem volt különösebb gond az órarenddel sem– teszi hozzá Csergő József „össze lehetett hozni”, hogy a diákok a lazább órákon, főleg a testnevelés idején segítsenek a pakolásban.

„Ez jó mulatság, férfimunka volt”- idézhetnének Vörösmarty veretes szavait, miután a rendezkedés befejeződött, de ez mostani csak ideiglenes állapot, amely a tanév végéig tart, hiszen a munkálatok tovább folynak, most a földszint, az első és a második emelet rekonstrukciója folyik az ütemezéseknek megfelelően.

„Örvendetes számunkra - mondja Csabai Csaba gyakorlatioktatás-vezető, hogy az eredeti pályázatban nem szereplő külső homlokzat is megszépül, új, hőszigetelt vakolatrendszert kap, amely a kicserélt, hőszigetelt ablakokkal együtt energiatakarékossá teszi az új fűtésrendszert.”(...)

Az ütemterv szerint a munkálatok július 31-én fejeződnek be, ezután lesz majd a megújított épület átadása. Ezt követően egy újabb fejezet kezdődik: a jó értelemben használt „visszarendeződés” időszaka. De ez már az iskolavezetés és az alkalmazottak jól átgondolt tevékenysége lesz. Célunk– mondja az egészért felelős direktor –, hogy a szó konkrét és elvont értelmében minden a helyére kerüljön, és mindenki, iskolánk minden dolgozója és a tanulója megtalálja a helyét: vagy a régit (az építkezés előtít) vagy az újabbat, jobbat a réginél.

Összeállította **P.K.**

Helyi kiadványunk az Iskolaújság

(Évkönyv, 2002)

Már 1994 óta terveztük a diákönkormányzati képviselőkkel, hogy újraélesztjük az iskolaújságot. Néhány lelkes tanuló vállalta az anyaggyűjtés, a riportsorozat-készítés nehéz feladatát. Próbáltunk témakörönként szerkesztőket választani, ami csak eleinte működött, a későbbiek során a “kinek milyen ötlete van” elv lépett életbe.

Lassan körvonalazódott a lap arculata, a szerkesztői gárda is állandósult (legalábbis a 95-96-os tanévre). Az 1/2-es osztályból Hanó Tünde és Tánzos Anikó, a “nagyobbak” közül Czombos Zoltán a IV /b-ből, Molnár Edit és Hideg Gabriella a III/b-ből fáradozott azon, hogy iskolatársaikat olvasnivalóval lássák el.

Nem lennénk igazságosak, ha elhallgatnánk fő-fő tanári segítségünk nevét, hisz ha Ipacs tanárnő nem könyörül meg rajtunk, és nem enged be az akkor még egyetlen számítástechnika terembe, soha nem jött volna létre a “nagy mű”.

Így viszont az első kis riportok elkészülése után hozzáfoghattunk az újság végleges formájának kialakításához (...).

A névadáskor megpróbáltuk szándékainkat az iskola nevével összhangba hozni, így jött létre a „díjnyertes” újság-cím, a KOSSUTHOS—SOKK. Szinte egyöntetűen e mellett szavaztak fiúk, lányok.

Az első szám 1995 márciusában hagyta el a fénymásolót, és a diákönkormányzat képviselői segítségével jutott el az olvasókhoz.(...)

A következő tanévben új csapat váltotta fel az előző garnitúrát, az ő nevüket is meg kell említenünk, hiszen ők is “úttörő” munkát végeztek, bár nekik azért könnyebb dolguk volt, mert a már kialakult arculatot fejleszthették tovább.

A régiek közül Hanó Tünde, Tánczos Anikó, Molnár Edit, Hideg Gabriella szorgoskodott tovább, az újak közül Magony Rita az 1/11-es osztályból és Huszti Franciska a III/c-ből a cikkírásban jeleskedett, Szabó Csaba(III/c), Nagy Ferenc István, Bakondi Béla (III/a) és Udvardi Anita (IV/c) pedig az írások számítógépes beszerkesztésével segítették a lap megjelenését. Újságunk 1997-ig jelent meg. Cikkeket, verseket, utamros írásokat sok-sok tanulótlól kaptunk.

Pár év kihagyás után Fekete Zoltán tanár úr irányításával az iskolai újságírás szerencsére folytatódik. 2001 decemberében SULI TREND (A LAP) címen újra iskolaiújság jelent meg. Így, ha a cím változott is, az iskolai lap-kiadás nemcsak történelem.

Tóth Erzsébet tanárnő, a KOSSUTHOS-SOKK felelős szerkesztője

Rendezvények

Kossuth-év

(2002. március 14–szeptember 19.)

(Évkönyv, 2003)

március 14.: iskolai ünnepség, a Kossuth-év kezdete: irodalmi-zenés összeállítás, valamint egy jelenet Illyés Gyula Fáklyaláng című drámájából. Közreműködnek az Irodalmi Színpad tagjai: Domján Adrienn, Fehér Tamás, Gácsai Katalin, Hegyi Judit, Klucsics Sándor, Szécsényi Erika, Szirmai Ildikó, Égető László, Guzsics János, felkészítő: Piroska Katalin) és az iskola kórusa Adorján Ferencné irányításával

március 20.: városi szónoklatverseny az iskola könyvtárában. A verseny győztese Gácsai Erika (I.12/e), második helyezett Klucsics Sándor (I.12/d). A Városháza dísztermében rendhagyó történelemóra az intenzíveseknek (dr. Kedves Gyula őrnagy, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum tudományos munkatársa tart előadást “Kossuth mint hadvezér” címen)

április 4.: Kossuth-vetélkedő a nappali tagozat diákjainak részvételével

Néhány érdekes feladat a vetélkedő anyagából:

– Kossuth-nóta éneklése (5.p)

– keresztretjtvény megfejtése Kossuth életével kapcsolatban (5.p)

– rövid dolgozat összeállítása: hogyan mutatnád be Kossuthot egy külföldinek (5.p)

– toborzóbeszéd írása majd bemutatása (10.p)

Győztesek a 10/5 osztály tanulói

április 12.: kirándulás Monokra, Kossuth szülőhelyére

május 3.: Kossuth-kiállítás megnyitója a multimédia teremben (a kiállítás szervezői: Pethő Éva és Szurmikné Sándor Emma)

május 6.: az esti tagozat Kossuth-vetélkedője hét esti tagozatos osztály részvételével (szervezők: Farkas Józsefné és Mátyus Imréné)

Néhány érdekes feladat a vetélkedő anyagából:

• Nevek a távcsőben

• Versek Kossuthról

• Világelső szobor (keresztretjtvény)

május 10.: Kossuth-fa ültetés; Retkes Sándor Kossuth-képének felavatása az iskolában;

július 28-augusztus 4.: nyári Kossuth-tábor Monokon

részvevők: Berta Aranka, Kovács Norbert, Pál Anikó, Szombati Krisztina

(Az iskola Kossuth-albuma alapján összeállította **Mátyus Imréné** tanár)

120 éves az iskolánk

megemlékező ünnepségsorozat az évforduló alkalmából
(Évkönyv, 2005)

(Az irodalmi összeállítások, megemlékezések szereplői az Irodalmi Színpad és a Humán Színjátszókör tagjai, szövegösszeállítás, betanítás: Piroska István, Piroska Katalin, Csanádi Istvánné, kórusvezető: Adorján Ferencné, vetítés: Zolnai Ferenc, hangtechnikus: Nemcsok Antal)

2004. október 20. Elképzeléseink (Az ünnepségeket megtervező megbeszélés Ópusztaszeren)

THAN ERNŐ: KOSSUTHIÁDA

(elbeszélő költemény 120 részből a költő halványrózsaszín korszakából)

részletek

*Állj hát elő, képzett tanerő!
Ily szókkal jött a direktor elő:
Van-e benned IQ, tehetség s erő:
120 éves évfordulónk szuper legyen, s nyerő?
(....)*

*120 rózsabokor, 120 elemes torna,
Mit játszottak elődeink 120 éve, mint ma?
Inaskorom története, cégtábla és cégér,
Szindarab és vacsora is a kedves vendégér'!*

*Tán Kossuth-nyakkendő? Vetélkedő, „Vágós” ?
Szakmánk családfája? Kossuth-nap? „rádiós” ?
Bronzból tudás fája? Szakmai belépő?
Külön újság? Persze! Leg-leg vetélkedő?(...)*

*Volna még ezernyi vagy még több is: ötlet,
De a helyszín bezár, csillag jó, sötét lett.(...).*

*Sír az egyik szemem, és nevet a másik
Ebbe a cipőba fogam belevásik.
Direktorok gyöngye, hogy legyen? Mikorra?
Ezt vagy azt választod, pro legyen vagy kontra?*

*Ötletek tárháza, se hossza se vége!
Hogyan is válasszak mindebből? Elvégre
Beérik termése, ha jó a vetése,
Csak győzze az iskola költségvetése.*

*Epilógus
Ott voltál, vagy mégsem? Láttad, vagy átélted?
Vajúdtak a hegyek, és egeret szültek?
Tudnod kell, az ember mindig vokalizál,
A pénz pedig mindig és jól lokalizál.*

(a szerző eddig ismeretlen kéziratát fellelte, és az irodalom kincsei közé emelte
Hudák János gyűjtő)

2004. december 8.: Megemlékezés az iskolaalapításról

Iskolánk diákja, Fodor Krisztina (11/c) és Kovács Imre (iskolánk volt tanulója) vetítéssel egybekötött műsort mutatott be a Városháza dísztermében a képviselőtestületi ülés előtt.

2005. február 1.: Rövid, vetítéssel egybekötött történelmi összeállítás az iskola-kezdésről. (Szereplők: Fodor Krisztina, Pulya Erika (11/c) és Kovács Imre.)

2005. február 8.: (a hajdani ünnepélyes megnyitó napja)

Az iskolai ünnepség műsora:

1. Epizódok az intézmény 120 éves történetéből (a zenés- irodalmi összeállítás (szereplői: Nyerges Dóra (9/b), Hatvani Tamás (10/c), Vince Ágnes (11/a) Fodor Krisztina, Pulya Erika, Seres József (11/c), valamint korhű ruhákban a 10/b és a 11/c osztályok tanulói
2. Az iskola jelene (bemutatta Reicher József igazgató)
3. Pályázatok hirdetése az iskola múltjával kapcsolatban
4. 120 mozdulatból álló box-aerobic (bemutatták a 9/5, 9/6, 9/a és 10/b leánytanulói, betanította és közreműködött Kornokovics Györgyi tanárnő).

2005. február 26.: Régi és mai diákok, tanárok találkozója

Hol vagytok, régi barátok?

Az öregdiák-találkozó gondolata már az „ötletbörzén” felvetődött, szinte mindenki úgy gondolta, nagyon fontos, hogy az egykori növendékek összejöjjenek. Aztán a kezdeti bizonytalankodások után hozzákezdünk a szervezéshez.(..) Először a tanulók szüleivel léptünk kapcsolatba, kérdőíveket küldtünk a családoknak, ennek segítségével az osztályfőnökök felmérték, melyik diáknak van olyan hozzátartozója, aki hozzánk járt iskolába (..).

A helyi tévében, rádióban, újságban is népszerűsítettük a rendezvényt, és nagyon bíztunk benne, hogy sok ismerős fog majd összejönni 26-án.

Sok jó ötlet és sok önzetlen segítő révén „összeállt” a találkozó programja, és végül minden a vártnál is jobban sikerült. Délután négykor már sokan gyülekez-

tek az előcsarnokban, kisebb-nagyobb beszélgető csoportok nézelődtek az emelet folyosóin, hiszen az iskola kisebb múzeummá vált erre a hétre. Régi tablók kerültek a falakra, nagy panókon képek sorakoztak. Abban bízunk, hogy sok jelenlevő felismeri majd magát a hetvenes, nyolcvanas években készült fotókon és a nyolcvanas évek számtalan videofelvételén. Sok régi iskolai tárgy is kiállításra került, régi bizonyítványokat, munkakönyvet csodálhattak meg a látogatók. A hármas teremben pedig néhány szakma színes, színvonalas bemutatásával találkozhattunk. A múlt és jelen együtt jelent meg a könnyűipar, a szolgáltatás, a fémipar eszköz- és termékgyűjteményeiben.

A műsor a tornacsarnokban öt óraker kezdődött. Először a Piroska házaspár által összeállított műsorban jól válogatott vetített képek, lényegre törő mondatok adtak élvezetes ízelítőt az iskola 120 éves történetéből. (Az ismertető nem élt vissza a hallgatók türelmével, csak 12 percig tartott).

Ezt követően az intézmény vezetője, Reicher József beszélt az iskolával szembeni elvárásokról, azokról a sokszor képtelennek tűnő kihívásokról, amelyekkel az intézménynek meg kellett birkóznia.

Ezután már a felhőtlen szórakozás következett. A „humán” diákszínházszók remek jelenetei mindenkit jókedvre derítettek (betanította Csanádi Istvánné és Hídeg János), az ezután következő látványos tánc is osztatlan sikert aratott.

A jó kétórás tartalmas műsort rövid szünet követte, ezután következett az est fénypontja, az állófogadás: a szépen megterített asztalokon finomabbnál finomabb ételek várták a mintegy 200-250 résztvevőt, mindenki kedvére válogathatott, volt hidegtál, pörkölt, majonézes inycncfalatok, különböző saláták, mindezt az iskola konyhája biztosította.

A nyüzsgő, beszélgető résztvevőket szemlélve bebizonyosodott, hogy az ilyen találkozókra szükség van, aki eljött, az biztos jól szórakozott. (...)

Az emlékév utolsó rendezvényének a **tanérvárót** választottuk, rendhagyó formában, rendhagyó tartalommal, és rendhagyó meghívottakkal. A mai diákok mellett felkértük a részvételre a 70-es 80-as évek volt tanulóit is, közülük sokan nemcsak szakmát kaptak az iskolától, hanem már érettségi bizonyítványt is szerezhettek itt. A meghívottak között szerepelt a város vezetősége is, valamint az iskolával partneri kapcsolatot fenntartó intézmények, cégek, vállalatok vezetői és képviselői, olyanok, akik akarnak tenni, és sokat tesznek is az iskoláért. (Számukra és az iskola nyugdíjasainak szép meghívó készült.)

Szép elképzeléseink voltak: a rendezvény színhelye az iskola udvara lett volna (múszor az udvari színpadon, négy személyes asztalok, fáklyavilágítás).

Az időjárás azonban közbeszólt, az udvar helyett a tornacsarnok adott helyet a rendezvénynek. Természetesen csak a helyszín változott, a forma, a tartalom nem.

Színvonalas műsort láthatott a sok egybegyűlt: a szavalók (a mostani és a régi estisek) szívhez szóló versekkel fejezték ki kötődésüket a hazához, a városhoz és az iskolához, (közben hangzottak el az ünnepi beszédek). Majd az iskolai színházszók vidám jelenetben idézték a 120 évvel ezelőtti év végi vizsga eseményeit, az udvaron berendezett tengerparti plage (Berecz Mária betanítása) viszont a legfontosabbat juttatta eszünkbe, azt, hogy most tanérváró van, és a vakáció következik.

A fogadás sem maradt el, a tornacsarnokban helyeztük el a székeket, asztalokat, a finoman elkészített ételkülönlegességek, és az izléses terítés mindenkit elkápráztatót. (Köszönet a sok finomságért a konyha vezetőinek és dolgozóinak). A tornateremben volt hely – a jó zene mellett – a táncra, a vidám tréfálkozásra. (És közben- gondolom, a mi bosszantásunkra- rendbe jött az időjárás is, akár az udvaron is mulatható, aki akart.)

Jó volt így az év végén megállni, visszanézni a múltra, de az eltelt tanévre is. Mindenkinek volt mire emlékeznie.

Szurmikné Sándor Emma tanár, az egyik szervező

Kossuth –nap

2007. április 21.

(Félegyházi Közlöny, 2007. május 4.)

Idén április 21-én rendeztük meg hagyományos iskolanapunkat, a Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskolában a Kossuth-napot. A jó hangulatú rendezvényen többek között fellépett Dömötör Tamás beatdobos, aki a technikai eszközöket megszégyenítő módon „adta ki magából” a különböző effekteket, hangokat. Iskolánk amatőr táncosai kápráztatták el a népes diáksereget. Lévai Dóra latin tánca és a kollégisták szirtaki tánca szó szerint magával ragadta a nézőket – ami közös táncban nyilvánult meg.

„Politikai” színezetet kizárólag a két diákpolgármester-jelölt kortesbeszéde adott a programnak.

Környezetünk helyreállítása és a Föld Napja programsorozat keretében diákjaink begyűjtötték a „bűnjeleket”, az eldobált csikkeket iskolánk környékéről. Reméljük, ezzel a szomszédos házak lakóinak is örömet szerezünk.

Évről évre több osztály nevez be a főzőversenyre, melyen szülők, diákok és tanárok együtt készítik és fogyasztják el a jobbnál jobb falatokat. Most is így volt.

Ezen a napon legálisan ütközhetek diákok és tanárok – persze csak a focipályán, a tanár-diák barátságos labdarúgó tornán.

Miután adtunk a testnek, volt energiánk különböző erőnlétet igénylő versenyszámokban indulni. Egykaros súlyemelés, biciklibó verseny, melyet szó szerint kell érteni – aki a legmesszebbre dobta a kerékpárt, az nyert. Technikai ügyességet, rátermettséget kipróbálандó a Kiskun Autósiskola, Kiskunfélegyházi Rendőrség Közlekedésrendészeti Alosztálya és a Félegyházi Tűzoltók által biztosítottak programokat. Az ütközőpad élethűen demonstrálta, hogy milyen veszélyekkel jár a biztonsági öv nélküli közlekedés.

Ezen a napon az ismeretek bővítése mellett a szórakozás, a játék kapta a legnagyobb hangsúlyt. Sokak örömét szolgálta a támogatóink által felajánlott sok-sok ajándék.

A szervezők

Színjátzás az iskolában

Irodalmi Színpad

(Évkönyv, 2002)

Az iskola tornacsarnokában a lelátón 500-600 ünneplőbe öltözött diák izeg-mozog, beszélget. Körben a futballkapuk mellett állnak is, nyilván türelmetlenek...

Aztán énekelni kezd a kórus, megszólal a zene, és bevonulnak az Irodalmi Színpad tagjai, a mikrofonok elé állnak, és mondani kezdik a verseket..

A nézőtérén egyszerre csend lesz, a nyüzsgő sereg elhallgat, és rájuk figyel. Ez számukra a siker.

Hosszú és fáradtságos az út, míg eljutnak ideig. Lássuk, hogyan készül a "műsor". Az Irodalmi Színpad szereplőgárdája a szavalni tudós és szerepelni szerető diákokból áll össze, akikre rendszerint az osztályfőnökök, a magyartanárok hívják fel a figyelmet, vagy néha az iskolai szavalóversenyek győzteseit soroljuk a tagok közé. A névsor évről évre változik, a szereplők két-háromévenként teljesen kicserélődnek, a végzős diákok elmennek, helyükre újjak lépnek, de mindig marad néhány tehetséges "húzóerő", akik a többieknek is segítenek szerepelni tanulni. A kis csapat a próbákon gyakran közösséggé formálódik (egy-egy produkcióra hetekig készülünk). Segítik, tanítják egymást, ők is fejlődnek, s a gyakoroltatás során a műsor szövege is változik, "beérik".

Az irodalmi összeállítás szemelvényeivel kapcsolatos tudnivalókat megbeszéljük, megismerkedünk alaposabban a szerzőkkel, a szövegeket értelmezzük. Ha ezek után sem értik igazán, ki is cseréljük az alkotásokat. Ezután ők döntenek el, hogy melyik verset ki adja elő.

Egy-egy jó hangulatú készülődés, gondolom, az ő emlékezetükben is megmarad (például az 1999-es betlehemes játék vagy a 2000-es ballagás próbái).

Néhány jól sikerült előadásra is szívesen emlékezünk (az 1996-os március 15-i műsor, az 1999-es "Kisherceg" -bemutató, a 2000. október 23-i szereplés az iskolában és a városi megemlékezésén, vagy az utóbbi 2002-es márciusi ünnepség).

A hosszú évek során sok tehetséges diákszereplő nyújtott emlékezetes "alakítást" az Irodalmi Színpad műsoraiban. Íme néhány „nagy név” a teljesség igénye nélkül a népes szereplőgárdából: Pálinkás Melinda, Dencs Anikó, Kiss Julianna, Németh Veronika, Vincze Krisztina, Tarjányi Ferenc, Lajkó Mátyás, Eszik Irén, Makai Mónika, Buknicz Mirella, Kasza Mónika, Czákó Ervin, Keresztesi Nóra, Csáki Tímea, Kovács Béla, Magyar Lajos, Réczy Enikő, Horváth Orsolya, Kovács Imre és végül az idei év szereplői: Nyilas Tibor, Klucsics Sándor, Juhász Árpád (I.12/d), Szécsényi Erika, Szirmai Ildikó, Gácsi Katalin, Domján Adrienn (I.12/e), Égető László, Guzsik János (I.12/a) és Fehér Tamás (10/a).

Egy-egy ünnepség sikere nemcsak az Irodalmi Színpad munkáját dicséri, rajtuk kívül még sokan kiveszik a részüket a munkából: az iskola kórusa Adorján Ferencné tanárnő irányításával, Strennérné tanárnő és osztályai valamint a XII/c tanulói (a tömegjelenetekben), Piroska István (számítógépes szövegszerkesztésben), Makra Flóra (a szöveg válogatásában és "történelmi hitelének" ellenőrzésében), ifj.Piroska Istvánt (a háttérzene összeállításában), Nemcsok An-

tal oktatástechnikus és Oláh Sándor diák XII/c (hangtechnika), Retkes Sándor, Retkes Antalné tanár, Némethné Franciska (díszlet, dekoráció). Külön kiemelendő Wieder Judit igazgatóhelyettes munkája, aki hosszú évek óta szinte az Irodalmi Színpad tagjaként támogatta és segítette a tevékenységet.

„Lélekcserélő idők járnak, fiam”

(2007. március 14.)

1888-ban vagyunk. Félegyházi úrihölgyek üldögélnek a nappaliban március 14-én, saját emlékeiket idézgetik a nagy történelmi esemény kerek évfordulója kapcsán, az unokának szeretnék bizonyítani, hogy a nők is vannak olyan fontosak a történelem forratakában, mint a férfiak. Elsősorban a híres asszonyokról beszélnek, talán egy kicsit pletykálnak is, és szavuk nyomán megelevenednek a korabeli híres nők alakjai, Szendrey Júlia, Teleki Blanka, Laborfalvi Róza meg a regényhős Baradlayné, és a hozzájuk tartozó férfiak, Jókai, Petőfi, Vasvári....

Röviden összefoglalva ilyesmiről szólt a március tizenötödöt köszöntő emlékműsor 2007-ben. A 9/b-s lányok (Kállai Júlia, Juhász Anikó, Tóth Deme Eszter, Vágó Szandra) vállalkoztak rá, hogy a 19. századi lányokat, asszonyokat „életre kelték”, Csanádi tanárnő segítségével korabeli ruhákba öltözködtek, hoztak a régi korokat idéző tárgyakat, még újságjuk is volt a századforduló idejéből. Az Irodalmi Színpad többi tagja Seres József, Kecskés Árpád, Nyerges Dóra, Dorogi Henrietta, Gál Andrea, Németh Gábor, Héder Ádám pedig a felidézett hírességek műveiből idéztek.

A rendhagyó irodalmi-zenes összeállítás megmozgatta a szereplők fantáziáját: a kilencedikesek úgy határoztak, hogy jövőre Teleki Blanka híres perét szeretnék bemutatni.

Piroska Katalin tanárnő

2006 októbere

Humán színjátszók

Karácsonyi ének

(Évkönyv, 2004)

Dickens kisregényének dramatizált zenés feldolgozása Müller - Tolcsvay: Az is-ten pénze című musical dalbetéteit felhasználva.

*A darabot betanították: Csanádi Istvánné és Berecz Mária tanárnők,
kórusvezető: Adorján Ferencné tanárnő*

December 17-én déli tizenkettő körül angolos eleganciájú hölgyek és urak vala-mint takarítónők, betörők és kísértetek gyülekeztek az iskola tornacsarnoka előtt. Odabent a nézőtérrel szemben kanapé, állólámpa, a másik oldalon íróasztal, szé-kek, felette felirat Scrooge és Marley, körben a pannókon utcarészlet, behavazott falusi táj.

Igen, Dickens világa egy kicsit ideköltözött. A ruhák a 19. századot idézték, de az események, amiket láttunk, azok akár napjainkban is történhetek volna. A pénz “dé-monai” a mai embert is megkörtömekezik, a múlt és jövő képei minket is “kísértenek”, egymást szerető, egymásért aggódó családtagok ma is vannak, és kapzsi bankárok is, akiknek nem ártana megtanulni, hogy nem a pénz a legfontosabb a világon....

Ha a sok diák, aki a nézőtéren ült, ezen csak egy kicsit is elgondolkozott, akkor értelme volt a hosszú, fáradságos, de talán mégis örömteli munkának, amivel a fel-készülés járt, és nem volt hiábavaló a “külső és belső” összefogás, amely nélkül, ahogy mondani szokás “ez a produkció nem jöhetett volna létre. “

Az ötlet, a Karácsonyi ének bemutatása Csanádi tanárnőé volt, ő írta át a kisre-gényt színpadra. Az angol karácsonyt egy kicsit “magyarította”, de ez csak előnyére vált a darabnak, mert így közelebb került a tanulókhöz. (Legalább én is díszíték fát - mondta az egyik szereplő a próbán -, mert otthon nem szoktunk).

A színpadra állítás nagy hozzáértést és több mint két hónapi szívét-lelket bele-adó ténykedést igényelt elsősorban a két tanárnőtól, de a több mint húsz szereplőtől is, akik a következők voltak: Scrooge-Kecskés Árpád, Marley- Feny-vesi Csaba. A többiek: Albert Zsófia, Deák Pál, Farkas Erzsébet, Fodor Kriszta, Fricska Zoltán , Forgó Judit, Kürthy Róbert, Molnár László, Nacsá Barbara, Nokta Henrik, Oláh Nóra, Piroska Andrea, Pulya Erika, Szél Lajos, Szondi Attila, Tullius Erzsébet, Ceigersmidt Andrea, Timár Rita, Stranzky Kriszta.

Az előadáson nagyon sok jó ötletet láttunk. Hangulatos volt a zenei aláfestés, a dalok. (A hangtechnikát a próbákon Oláh Sándor, volt tanítványunk, az előadá-sokon Timár István irányította.) Hatásos volt az árnyjáték, a táncok, a mozgás. A szereplők a képességükhöz mérten a legjobbat produkálták. Mindegyiket külön-külön meg kellene dicsérni. (Azért kiemelném a főszereplő tökéletes szö-vegtudását, Fenyvesi Csaba átélt játékát, Pulya Erika, Tulliusz Erzsébet jó mozgá-sát). Mutató volt a díszlet (Molnár István, a Kiskunfélegyházi Holló László Képzőművészeti Kör tagja rajzolta, és besegített az iskola asztalos és varrós tan-műhelye is). A szép ruhákat a Kecskeméti Katona József Színház kölcsönözte in-gyen, a frizurákat Antal Erzsébet fodrásznő készítette.

Külön kell szólnunk a december tizenhetedik esti jótékonysági előadásról, melynek bevételét az iskola néhány nehéz anyagi helyzetű tanulója kapta. Harmadszor a Karácsonyi ének a félegyházi Művelődési Házban került színpadra január 22-én, a Magyar Kultúra napján rendezett ünnepségen. Itt az előadás rövid Móra-műsorral is kiegészült, Berecz Mária tanárnő betanításában.

Mindhárom előadáshoz a "háttér" a felsoroltakon kívül iskolánk alkalmazottai biztosították, ők betűrendben, a teljesség igénye nélkül a következők: Ipacs Lászlóné tanárnő (a szórólapok készítése); Kis Jánosné tanárnő (az adakozás megszervezése); Mátyus Imréné tanárnő (az előadás utáni fogadás megszervezése, a felszolgált finomságok az iskola konyháját dicsérik); Nemcsok Antal (hangfelvételek készítése); Móczár Réka gépirónő (a szöveg leírása és sokszorosítása); Pirosva Katalin tanárnő (a szöveg lektorálása, szövegmondási hibák javítása); Rády László (szállítás).

A kollégisták a színpad berendezéséhez nyújtottak segítséget.

Köszönet mindnyájuknak, de elsősorban a betanítást és az egész munka megszervezését, irányítását végző két tanárnőnek, Csanádi Istvánnénak és Berecz Máriának

A humán színjátszók egyéb bemutatói: Bűvös erdő (2000); Rudolf, a rénszarvas (2002); Kis herceg a nagyvárosban (2002), Holle anyó (2003)

Dickens: Karácsonyi ének (2003); Sötétség és a fény (2004); Micimackó (2004); Öt jelenet az iparosokról; (2005); Karinthy: Visszakérem az iskolapénzt (2005); Eric Kastner: A két Lotti (2006).

A két Lotti

Kirándulások

Útjaink

(Évkönyv 2002)

Közösen megélt utazásainkat nemigen lehet dióhéjba szorítani: olyan sokfelé voltunk, olyan sok mindent láttunk. Bár az utakból, a látnivalókból tulajdonképpen semmi nem elég. Mindegyik kirándulás külön-külön is nagyon sok szép órát, szép élményt adott a résztvevőknek: gyönyörködést, rácsodálkozást, ismereteket, feltöltődést, na és az együttlét varázsát is. Soha el nem felejthető nevetéseket (amit csak így együtt, egymást értve tudunk igazán élvezni!), kinek-kinek egyéni élményeket, amire visszaemlékezni is jó, nemhogy átélni azokat. Minden utunk kapcsolódás volt, ugyanakkor összekovácsolódás is: egy-egy velencei nonstop út “gyönyörűen” szakadó esőben, viharban óriási hálósákba burkolózva; vagy a salzkammerguti tavak ragyogása (és hideglelőssége, amiben néhány kolléga megmártózott!); vagy a lengyelországi sípályák csúsztatósága (különösen azok számára, akik nem síeltek, csak nézték a “talpasokat”!).

De akár a csongrádi nyaralások közös élménye is szép emlék. Olyan emlékek ezek, amelyeket elvisz az ember magával egész életében.(...) Szép pillanat volt, amikor néhányunk legelőször látta meg a tengert életében, vagy amikor saját szemünkkel “figyelhettük meg” a velencei vízutakat (...)

Végigjártuk Erdélyt, megcsodáltuk a a Kárpátok óriási fenyveseit, voltunk a vereckei hágónál és az otthoni tájak közül Esztergomban, ahonnan együtt mentünk át Szlovákiába az új Valéria hídon (...)

Minden utunkban az volt a gyönyörűsége, hogy a sok érdekesség mellett érzelmileg is mélyen hatottak ránk. (...) Jó felidézni az emlékeket a képek, videofelvételek alapján.....

Fülöp Antalné tanár

Kalandtúra Erdélyben

– ahogy a hegymászást kipróbáló magyartanár látta –

(Évkönyv, 2005)

2004 nyarán iskolánk kirándulást szervezett Erdélybe, a Pádis-fennsíkra. Eme nemes, nevezetes kaland látszólag egyszerűnek tűnt, de mint ahogy ez később kiderült, nagy tévedés volt ezt hinnünk.

Kegyetlen kiképzőnk Jaksa Imre és ifjabb Piroska István voltak, akik minden nap több kilométer kötelező egészségügyi sétát írtak elő számunkra. Mindezt természetesen a legizgalmasabb, lábtörő, bokagyötrő hegyi terepen kellett nyomnunk. A fiatalabbak egészen jól bírták, de az idősebb intenzíves rókák, valamint a kevésbé tehetséges, testnevelésből örökös felmentett tanáregyedek – például én – küzdöttek a halálfélelmükkel és a róluk lefolyó tömény izzadsággal. (Persze nincs igazunk, ha csak állandóan sír a szánk!)

Az egy hét alatt megismertük a környék nevezetességeit, fantasztikus tájakon jártunk. Bőrünkön érezhettük a friss hegyi levegőt, testközéleben találkozhattunk hatalmas, vadon élő állatsordákkal. Aki nem járt ilyen helyen, próbálja elképzelni, milyen érzés lehet az, amikor 40-50 ló vágat el mellettünk teljesen szabadon úgy, mint abban a bizonyos farmerreklámban! Csúsz ez az érzés!

Jártunk olyan barlangokban, ahol a júliusi meleg ellenére is megmaradt a jég, sőt hógolyózni is lehetett. Egy sziklaparkányról lenézve pedig megláthattuk az egész tájat, és érezhettük magunk alatt a majdnem 100 méteres mélységet. Az sem egy utolsó élmény, mikor egy csúszós fán akarsz átkelni alattad a hömpölygő hegyi patakka, de akit mindez esetleg untatott volna, az kipróbálhatta ugyanezt lánccal kivitelben is. A részletes túraismertetés helyett érdemesebb megnézni a fotókat, azt hiszem, azok magukért beszélnek!

Az együtt töltött idő összekovácsolta a társaságot, az esténként megrendezett táborüzeknek nagy sikere volt. A lányok intenzív román nyelvleckébe kezdtek, hogy hamar kapcsolatba tudjanak lépni a jóképű román erdészekkel, eközben a fiúk a pultos lányokat próbálták több-kevesebb sikerrel becserkészni.

A felkorbácsolt érzelmekre némileg hűsítően hatott az a hűvös hegyi patak, amelyben a nap végén megmártózhattunk. Be kellett érnünk a 10-15 fokos hőmérsékletű vízzel, hiszen más tisztálkodási lehetőség nem volt. Persze emellett a kis menedékházban volt egy kis számítógép tele mp3-as zenékkal. Sok közülük nem ugyanaz volt, mint a megszokott magyar slágerlista, de legalább elúzte a környéken ólálkodó, vacsorára éhes tehéncsordát.

Az írás végén be kell vallanom, hogy a „mű” reklámcélokot is szolgált. Szeretném, ha jövőre többen lennétek, akik eljöttök velünk, hogy gazdagabbak legyetek néhány izgalmasnak mondható élménnyel. A siker garantált, nem úgy, mint az olcsó tévéreklámok esetében.

Hideg János tanár

Krakkói kirándulás

(Évkönyv, 2006)

(részletek)

2006. április 6-tól 10-ig iskolánkból egy 44 fős diák-tanár csapat nyakába vette a világot. Szomorkás, nem sok jót ígérő időben indultunk el. A rossz idő ellenére valamennyiünkben ott bujkált a remény, hogy sok csoda vár ránk a következő öt napban. Első szálláshelyünk Aggteleken volt (...).

A szépségek vetélkedése is lehetett volna aznapi jelmondatunk, mivel következő úticélul a szlovákiai műemlékvédelem gyöngyszemét, az Andrásyok betleri kastélyát és a hozzá tartozó múzeumot tűztük ki.(...)

Következő megállónk Késmárk volt. A város látványossága az a protestáns templom, melynek még szögei is fából vannak.

A lemenő nap derengő fényében értük el Krakkót, Lengyelország egykori fővárosát. Szálláshelyünk a Visztula partján a Wawel szomszédságában, egy kolégiumban volt. Nagy kirándulásaink egyike a wieliczikai sóbányába vezetett. A

több kilométer hosszú földalatti útvonal sóból faragott egyedülálló szépségű termekben át haladt. A legszebb talán a Szt. Kinga kápolna sóból faragott csillára és az oltárképei (...).

Este sétáltunk Krakkó zsidó városrészében, ahol a Szeroka /főutca/ máig őrzi zsidó jellegét. Itt láttuk a Remu'h és az Izsák zsinagógát. Azokon a köveken lépkedtünk, ahol a Schindler listája című Oscar-díjas filmet forgatták. A történelem szólt hozzánk a kövekből, falakból és a tekintetekből.

Talán a másnap felvezetésének is tekinthetjük az esti hangulatot. Vasárnapi programunk elé néztünk a leginkább várakozással és egyben félelemmel is. A II. világháború idején öt éven át keltett félelmet az auschwitzi tábor híre és neve a hitleri Németország által megszállt országok népeiben. Lengyel nyelven Oswiecim és Brzezinka ma múzeumként őzi a múlt szomorú, megdöbbentő és figyelmeztető emlékeit. A tisztelet és emlékezés koszorújával adóztunk a 18-as magyar barakkban. A cinikus felirat a volt auschwitzi tábor főkapuján máig hirdeti „Arbeit macht frei” – A munka szabaddá tesz.(...)

Napi városnézéseink során felfedeztük Krakkó híres főterét a Ryneket ,a Mária Templomot ,a Posztóházat a Zsigmond Katedrális, a Jagello Egyetem Múzeumát, a Barbakánt és a Florianska kaput. Természetesen a szórakozás sem hiányzott mindennapjainkból. (...)

Utunk hazafelé Lengyelország téli fővárosán, Zakopánén keresztül vezetett. Alföldi gyerekek lévén ámultunk és bámultunk a hatalmas hegyek láttán. (...) Polakwengry dwa bratanki!

Toth Katalin tanár

Az utóbbi évek emlékezetes külföldi iskolai kirándulásai: Szlovákia 2002. október; Burgerland 2003. április; Prága 2003. október.

Burgerland, 2003

Iskolai ünnepek

Fergeteges gólyabál

(Évkönyv, 2005)

Ha új tanév, akkor új gólyák, azaz gyűlnek a költöző madarak. Újoncaink minden alkalommal rutinosabbnak tűnnek, de mégsem tudnak túljárni a tapasztalt, öreg rókák eszének járásán.

A feladatokat a gólyabálon két részre osztottuk. Az izgalmasabb rész – véleményem szerint – a gyakorlati jellegű feladatokból állt. Ilyen volt például a tojásdobálás, a vizes léggömbökkel való produkció, valamint a különféle ruhadarabok fel- és levétele. Ezt követően diákjainknak azt kellett megmutatni, hogy mennyire ismerik az állatvilágot. Ezzel kapcsolatban a legörültebb próbatételek egyike az volt, amikor különféle állatokat, apró férgeket kellett begyűjteni és behozni az iskolába. A győztes az lett, akinek a legtöbb élőlény volt. Az élelmesebb diákok még a fák kérge alól is kiszedték a gilisztákat és a százlábúakat(...)

A furfangos feladatok előtt azonban minden osztálynak be kellett mutatni egy rövid jelenetet valamelyik filmből. Itt találkozhattunk a Mátrix szereplőivel, de el látogattak hozzánk a Sikoly című alkotás sztárjai is, valamint a Csillagok háborúja harcossai. Ez utóbbi film életre keltésében magam is segítettem az osztályomnak (9/3) A többség nagy csodálkozására elvállaltam az egyik főszerepet, Darth Vadert alakítottam. Hagytam, hogy diadalmaskodjék felettem a jó, vagyis hogy a diákjaim legyőzzenek a kegyetlen csatában.

Nagyon hiányos lenne a beszámoló, ha nem beszélnénk arról, hogy az est zárásaként dalos kedvű személyek még kipróbálhatták magukat híres zeneszámokban ismert előadók imitátoraként.

Úgy érzem, felesleges többet mondani a gólyabálról, hiszen ez is azon élmények közé tartozik, amelyet mindenkinek személyesen kell átélnie. Teljesen alaptalanul tartom azokat a félelmeket, amelyekkel sokszor az elsősök viseltetnek e nevezetes rendezvényt kapcsolatban. Igaz, hogy mindenkinek játszania kell, és tényleg nevetünk egymáson, de szerintem pont ettől válik az egész igazán izgalmassá. A gólyaeskü letételével pedig mindenki egy nagy közösség szerves, pótolhatatlan tagjának érezheti magát ezután.

Hideg János tanár

Apáca-show

(**Bolondballagás**, 2000)

(Évkönyv, 2002)

Minden tanévben van egy-egy olyan osztály, amely emlékezetessé szeretné tenni önmagának és az iskolának is az itt töltött utolsó időszakot, ilyen volt a mi osztályunk is, az intenzív III/a, amely 2000 májusában végzett. Lényegében ezért szü-

letett az “apáca-show” a bolondballagásra, amelyet talán farsangi jelmezbálhoz lehetne hasonlítani.

Sokat törtük a fejünket, míg eldöntöttük, minek öltözzünk (nagyon igaz a mondas, hogy minden kezdet nehéz). Mindenki igyekezett feleleveníteni baráti kapcsolatait más iskolák diákjaival, ki szerettük volna deríteni, ki milyen jelmezben öltözik majd. Valami különlegeset szerettünk volna bemutatni, amit más biztos nem csinál.

Hosszas töprengés és vita után jutottunk arra a döntésre, hogy apácaként kellene kivonulni a Kossuth utcára, ez azért is volt szerencsés gondolat, mert az osztályunk nagyobb része lány. Persze az ötletet meg is kellett valósítani, s ez nem volt egyszerű feladat (például az apácaruhákat el kellett készíteni, sőt engedélyt kérni az egyháztól, hogy így öltözve vonulhassunk ki). Sokat segített az egész munkában az osztályfőnökünk, Mátyus Imréné.

A kivonulást az iskola vezetőségének is engedélyeznie kellett. Évek óta nem hagyták jóvá, hogy tőlünk osztályok az utcára vonuljanak zöldnapon, de nekünk megengedték.

Sokat gondolkoztunk a műsoron is. Ezt az osztály úgy építette fel, hogy legyen egy produkció az utcán nézelődőknek, ez a rész főleg táncos vonulásból állt, és legyen egy másik az iskola “lakóinak” a tornacsarnokban. Ez utóbbi a táncolás mellett énekszámokból állt. Persze az “apácák” nem gregorián dallamokat énekeltek, hanem ismert dallamokra írt találó “csasztuskákat” tanáraikról.

Aztán eljött a nagy nap, mikor “élesben” kellett a műsort előadnunk. Az osztály “megtörve bár, de fogyva nem” a szerenád éjszakája után igyekezett minél “tökéletesebben előadni magát”, próbáltunk komolyak maradni, mert már a látványunk is nevetést csalt az arcokra, s ez ránk is visszahatott.

A nagy előkészületek eredménye nem maradt el, harsány ujjongást, óriási tapsot kaptunk, tanáraink is dicsértek.

Akkor talán fel se fogtuk, hogy vége, ezzel a pár órás vidám bolondozással számunkra befejeződött a felhőtlen diákélet, s már csak az utolsó felvonás, az érettségi van még hátra. De tanárainknak (s persze magunknak) köszönhetően “remegő térdde!” ugyan, de mindannyian sikeresen vettük az akadályokat.

Mezei Mária a volt III/a tanulója, jelenleg az iskola szaktanára

Ballagtunk

(Évkönyv, 2004)

2003. május 11-én, szombaton az évszakhoz képest kicsit hideg reggelre ébredtek. Az udvarunkat harmat lepte be, de a kora hajnal ellenére nyüzsg az egész ház, anyukámék már a konyhában ügyködnek, készül az ünnepi ebéd, mennyei ilatok áradtak kifelé.

Ballagási ruhám kikészítve a szobámban. A mi iskolánkban a végzősök általában sötét ruhát csináltak, a miénk azonban drapp volt, sötét pólóval, fiúk pedig sötétszürke öltönyt varrattak. Mi, lányok úgy határoztunk, hogy egységesen a nadrágot vesszük fel, nem a szoknyát. Ez most a hűvösben kimondottan jól jön.

A buszról leszállva indulok a megszokott úton az iskola felé, de ez most olyan más, mint tegnap, a nehéz táska helyett az eltelt négy év emlékeit viszem. Felidézem az első nap szorongásait, eszembe jutnak az osztálytársakkal töltött kellemes órák, újra érzem a feleltetés előtti gyomorszorító feszültséget, de most még erre is szívesen gondolok vissza.

Az iskola bejárata gyönyörűen feldíszítve, virágoktól roskadoznak a folyosók, az osztályok, és minden kidíszített táblán megható idézet olvasható. A mi osztályunk ajtaján piros rózsából kirakott szív díszeleg, és odabenn minden padon egy szál szegfű. Minden csodálatos, és olyan megható.

Az udvarra sietek, kezdődik a ballagási műsor főpróbája. A lépcsőn lefelé kedvenc verssoraimat mondogatom a szövegeből:

„Arra születtem, hogy kisgyerek legyek,

S anyám mellett lassan játszom az életet.....

Az udvaron is nagy a nyüzsgés, már kezdenek gyülekezni a szülők, rokonok, ismerősök. A színpadot még díszítik, a technikus a mikrofonokat rendezi. Mi, a szereplők gyorsan elpróbáljuk a fontosabb mozzanatokat, aztán sietünk vissza az osztályba.

10 óra van. Kezdődik iskolánk hagyományos ballagási ceremóniája. Megindul a végzős diákok menete. A sort az igazgató úr, Reicher József vezeti két végzős diák, Juhász Rita és Juhász Szilvia kíséretében. Őket az iskolazászlót vivő diákok követik (Lantos Norbert, Kelemen Péter), majd sorba jönnek az osztályok. A színpad előtt kicsit lassítanak, mert ekkor hangzik el a bemutatásuk, a megdicsértek között büszkén hallom a saját nevemet is. A ballagók megkapják a tarisznyát. Ezután a zászlósok felmennek a színpadra, majd minden végzős osztály a számára kijelölt helyre vonul. Mi, a szereplők (az osztályunkból rajtam kívül Benke Brigitta, Albert Zsófia, meg Juhász Szilvia) gyorsan a színpadra megyünk.

Megkezdődik a műsor. Énekel a kórus, megható szavakat, szép versrészleteket mondunk, és hallgatjuk a tőlünk búcsúzó (Fehér Tamás, Szerbienkó Anna, Rávai Mariann) köszöntését. Ezt az ünnepélyes zászlóátadás követi. Közben a nap is ki-süt, az igazgató úr már ragyogó napsütésben mondja el beszédét, és adja át a jutalmakat az arra érdemeseknek.....

Lassan befejeződik az ünnepség. Egy kicsit megkönnyebbülünk, hogy túl vagyunk rajta, a szemünk még könnyes egy kicsit, de már újra nevetünk, a szívünk mélyén érezzük azonban, hogy ezután másképpen lesz minden, a gyermekkor végét ért.

Berta Aranka volt 12/b osztályos diák

Az egyik szemem sír....

(Részletek Reicher József 2007-es igazgatói beszédéből)

A ballagásra készülve napok óta egy régi mondás megbicsaklott formája jutott eszembe: az egyik szemem sír, a másik meg sír, mert annyi lehangoló dolog van manapság sorolhatnánk, ugye?

Aztán tegnap délelőtt megláttam a csíkos bohóctérdrzokniba bújó, barbibabának öltözött, boldogan ugráló 12/a-sokat...

Aztán azt, hogy az építkezések miatt hónapok óta feldúlt iskolaudvar is méltó lett a ballagáshoz (..), hogy a Huszárlaktányában rendben megtörténtek az érettségi előkészületek. (...) És akkor úgy éreztem, hogy az óriási terheket jelentő építkezés idején folyó tanítás dacára is helyreállt a rend. És most már az egyik szemem sír, a másik meg nevet, ahogy illik a ballagáshoz.

Sír, mert elválunk, és nevet, mert felnőtt a gyermek, és életének egy hosszú és nagyon jelentős szakaszát - remélhetően sikeresen - lezárta.

Nevet, mert a „gyerekek” vidámak, mert élük az életüket, mert követelik a jusukat, mert fiatalok, és teszik, amit tenni kell.

És bízunk benne, akkor teszik, amikor kell: ki az érettségi utáni szakmaszerzésben, vagy a felsőfokú továbbtanulás során, ki a szakmai vizsga után a nagybetűs életben, vagy újra az iskolában, ki a munka mellett megszerzett érettségire gondolva, hogy valóban én csináltam meg ?

Igaz tehát, hogy csak akarni kell?

Igen. Akarni kell (...)

Útravalótok:

***„Tőled is függ, hogy jövönk
Sötét lesz-e, vagy ragyog***

(Márai Sándor)

Barbibabák, 2007

A JUBILEUMI TANÉV PEDAGÓGUSAINAK NÉVSORA

Adorján Ferencné tanár, Ágoston Tibor igazgató, Árvainé Borits Éva tanár, Aszódiné Sánta Noémi tanár, Babar Andrea Julianna tanár, Bajági Imre gyakorlatioktatás-vezető helyettes, Ballabás Sándor tanár, Balog László szakoktató, Balog Pál szakoktató, Dr. Bánki Horváth Mihály felnőttképzési tagozatvezető, Bánóczki Krisztina gyógypedagógus, Baráth László tanár, Benséné Szabó Ágota felnőttképzési tagozatvezető-helyettes, Berecz Zsolt szakoktató, Bertalan Márta Erika tanár, Boda Zoltán szakoktató, Böröcziné Nagy Erika tanár, Bujdosó Imre tanár, Csabai Csaba Pál műszaki igazgatóhelyettes, Csalárné Tóth Erzsébet tanár, Csanádi Istvánné tanár, Cseh Imre szakoktató, Csenkiné Zatykó Helga tanár, Csergő József tanár, Csernyánszky Erzsébet kollégiumvezető, Csincsák Zoltán kollégiumi nevelő, Dányi Judit tanár, Daróczi Anita tanár, Daróczi László tanár, Dencsné Bflok Klára szakoktató, Domokos Sándor tanár, Dongó Péter tanár, Dongó Sándor szakoktató, Dr. Kása Zsuzsanna tanár, Endre Zsófia tanár, Erdélyiné Szabadi Ibolya tanár, Fekete Paula tagintézményvezető-helyettes, Fekete Róbertné dr. tanár, Franca Károlyné szakoktató, G. Kovácsné Papp Nelli tanár, Görög Szilvia tanár, Hatvani Erzsébet Mária fejlesztőpedagógus, Hideg János László tanár, Hidegné Kohajda Edina tanár, Horváth Gyula tanár, Hudák János tanár, Huszka Zsolt koll. nevelő, Jaksa Imre Csaba tanár, Jendrics László tanár, Kapus György tanár, Kardosné Molnár Szilvia tanár, Kátai Urbán Attila gyakorlati oktatásvezető helyettes, Katona Ottó tanár, Keresztesi István tanár, Kertész János tanár, Kis Erika tanár, Kis Jánosné Fábíán Mária tanár, Kisné Sváb Ildikó pszichológus, Kollát Emese tanár, Kovácsné Seres Andrea tanár, Kürtösi József tanár, Ladányi István szakoktató, Lantos Erzsébet tanár, Lekrinszki Éva tanár, Luchmann Gábor tanár, Makra Flóra tagintézményvezető-helyettes, Maros Erzsébet fejlesztőpedagógus, Mészárosné Gémes Anikó szakoktató, Móczár Zoltán tanár, Molnár Imréné Tóth Margit szakoktató, Nagy Lajosné kollégiumi nevelő, Nagyné Patkó Anikó tanár, Nemes Zoltán szakoktató, Nemesné Nagy Ágnes kollégiumi nevelő, Pajkos Csaba tanár, Pallagi Péterné tanár, Pataky Bálint tanár, Pethő Éva Gyöngyi tanár, Pethő Károly tanár, Pintér Zsolt szakoktató, Rádi Istvánné tanár, Rádiné Bense Tünde kollégiumi nevelő, Rigó Rozália tanár, Sallai Béla tanár, Seres Katalin intézményegység-vezető

Strennéné Pajkos-Szabó Katalin tanár, Surján Attila kollégiumi nevelő, Szakál Ágnes tanár, Szappanos Tünde Ildikó tanár, Szarka Vince tanár, Szépe Ferencné tanár, Szikszai László kollégiumi nevelő, Szilágyi Zoltán szakoktató, Szurmikné Sándor Emma tanár, Szűcs Krisztina tanár, Takácsné Veres Katalin tanár, Tanácsné Oroszi Melinda könyvtárostanárné, Tarjányi Miklósné kollégiumi nevelő, Timárné Barna Kata tanár, Tóth Erzsébet Katalin tanár, Tóth Lajosné kollégiumi nevelő, Tóthné Mezei Mária tanár, Törköly Csaba György tanár, Udvari Dezső szakoktató, Valentin-Bodor Zsuzsanna tanár, Varga

Zoltán tanár, Vargáné Fekete Judit tanár, Vidéki Attila István tanár, Vízhányó József szakoktató, Vízhányó Mihályné szakoktató.

Óraadó pedagógusok: Árvai János, Gajzerné Csányi Mária, Ipacs Lászlóné, Körömdyné Dr. Kis Katalin, Makány Jánosné,

Dr. Nánási Éva, Piroska Katalin, Serege Gábor, Szunyi Anikó, Téti Tímea

GAZDASÁGI-TECHNIKAI ALKALMAZOTTAK NÉVSORA

Bálintné Tapodi Anita, Balogh János, Bányai Lászlóné, Bense Lajosné, Besze Barbara, Boda Sándor, Bodor Mihályné Kele Rozália, Bodorné Szikora Erzsébet, Borzainé Lukács Mónika, Csányi Zoltán Józsefné, Cseh Attila, Csenki Anett, Csenki Csabáné, Dobosné Kókai Erzsébet, Dora Imréné, Dora Sándorné, Drozdik Zoltán, Fekete Erika, Ferenczi József, Görög Tamás, Gyovai Norbert, Gyuricsné Füzesi Gerda, Hatvani Béla, Horváth Imréné, Juhászné Keserű Csilla, Kalmár Ilona, Kis István Gusztávné, Kisné Patai Edit, Kovács Mátyásné, Lajkó István, Lajos Zsoltné, Megyesiné Molnár Anna, Móczár Józsefné, Nagy Józsefné, Nagy-Pál László, Nemcsok Antal, Németh Antalné, Ócsai Mihály, Ozsvárné Kovács Éva, Paraginé Kovács Mária, Pék István, Rádi László, Rádi Lászlóné, Rádi Mátyásné, Rigó Gábor, Tajti Ferenc Péter, Tajtiné Fábrián Erzsébet, Tarjányi Árpád, Tarjányi Árpádné, Tarjányiné Hegedűs Orsolya, Törteli Ilona, Udvari Dezsőné, Veres-Balog Istvánné, Vidács Gyula Józsefné, Vidács Imréné, Virág Ildikó, Viszt Péterné, Zolnai Ferenc

A JUBILEUMI TANÉV TANULÓI

NAPPALI TAGOZAT

Szakközépszkolai képzés (9-11. évfolyam)

9/a osztályfőnök: Szakál Ágnes

Ács Alexandra, Baksai Norbert, Buri József, Cseri Alexandra, Farkas Ramóna, Fodor Dóra, Gyurgyik Ramóna, Huszár Krisztián, Juhász-Varga Anita, Karsai Barbara, Minkó Éva, Nagy Ibolya, Némedi Ildikó, Nyári Vivien, Rigó Dalma, Sisák Diána Livia, Szabó Mercedes, Szász Melánia Mária, Szűcs-Szabó Rózsa, Tápai Kitti, Tarjányi Renáta, Tóth Tünde, Török Adrienn, Varga Zsuzsanna, Vidács Anita

9/b osztályfőnök: Árvainé Borits Éva

Humán szakmacsoport: Agárdi Bernadett, Ajtai Beáta Alexandra, Baranyi Lilla, Csendes Cseperke Ágnes, Csurgó Beatrix, Dér Beatrix, Faragó Anett, Gréczi Andrea, Kerékgyártó Adrienn, Mizsei Beáta, Nagy Annamária, Rácz Mária, Rostás Cintia, Sándor Kitty, Surányi Orsolya, Süveges Dóra, Török Andrea, Váradí Martina Mária, Víglási Roxána, Wallus Alexandra

Közlekedés szakmacsoport: Bartek Sándor Richárd, Berényi Benjámin Jenő, Czáp József Attila, Dér Gábor, Dora Zsolt, Erdei József, Farkas Márk, Galló Gábor, Hell Pál, Kali György, Kiss István, Kopjás Máté, Lovas Richárd, Lövei József, Mécs Gábor, Palotás Sándor, Polyák Róbert, Rácz Zsolt, Stekina János Gábor, Szalai Antal Péter, Szarka Dávid, Szivák Richárd, Vincze Richárd Tamás, Zugi Roland

10/a osztályfőnök: Hideg János

Ajtai Mária Rita, Bálint Dorottya, Bangó Brigitta, Bata Alexandra, Bori Edina, Bosnyák Vivien, Csuka Ferenc József, Csuka Nikolett, Dósa Mirtill, Együd Anita Adrienn, Fazekas Ivett, Herczeg Tamara, Iványi Brigitta, Juhász Anita, Karsai Dóra Hajnalka, Kovács Adrienn, Major Edina, Makány Szilvia, Németh Ádám, Orosz Norbert, Seres Dénes, Seres Tímea, Sinkó Andrea, Szabó Krisztina, Szabó Nikolett, Szabó Szilvia, Szekeres Renáta, Szentpéteri-Horváth Ádám, Tarjányi Jenő, Tisza Henrietta, Tóth Imola, Tóth Renáta, Trunzel Kitti, Vidács Alma

10/b osztályfőnök: Csergő József

Humán szakmacsoport: Baranyi Liza, Börcsök Renáta, Csöke Ákos, Juhász Laura, Karsai Ildikó Anett, Kertész Anett, Kolozsvári Sándor, Ladnai Tímea, Makai Zoltán, Megyei Éva, Molnár Zsannett, Nánási Szilvia, Urbán Anita, Virág Alexandra, Közlekedés szakmacsoport: Csáki Lajos, Fazekas Miklós, Harmat Pál, Pancza Richárd, Tímár Tamás Zoltán, Tóth Attila, Tóth Roland, Vakulya István, Vass Gábor, Zsolnai István

11/a osztályfőnök: Strennerné Pajkos-Szabó Katalin

Baranyi Barbara, Barta Bettina, Bíró Tímea, Bozsó Judit Viktória, Czinkóczi Alexandra, Dora Katalin, Döme László, Gondi István József, Hangyási Éva Anett, Horváth Tibor, Juhász Katalin, Jung Tamás, Karádi Ingrid, Kocsis Bence János, Kovács Ibolya, Molnár Lajos József, Nagy-Pál Anita, Nánási Dániel, Nyerges Nándor, Polyák Nóra, Szabó Réka, Varga Lilla, Zetkó Zoltán, Zsikla Nikoletta

11/b osztályfőnök: Daróczy László

Humán szakmacsoport: Bakró Gyöngyi, Baranyi Kitti Edit, Csengődi Krisztina, Erdei Krisztina, Fekete Zita, Gáspár Edina, Gera Vincencia Alexandra, Gurdics Evelin Marianna, Holler Alexandra, Horváth Ildikó Piroska, Kállai Bernadett, Répa Kata, Schiszler Anna, Tószegi Hajnalka, Tóth Anita, Ubornyai Katalin

Közlekedés szakmacsoport: Borsos Ádám, Bozó Tibor, Czákó Mihály Imre, Cseri Ferenc Imre, Csik István, Fodor Dávid Krisztián, Harmath Zoltán, Jéga-Szabó Dávid, Keserű Gábor, Kiss Árpád, Klement István, Patai József, Patyi Ádám, Rác István, Rádi Sándor, Simonyi Márk, Sipos-Szabó Sándor, Szalai László, Tarjányi Erik

12/a osztályfőnök: Móczár Zoltán

Behány Nelli, Blaskovics Renáta, Boros Zsanett, Fődi Nóra, Héder Ádám, Karsai Mónika, Kis Barbara, Kolinászi Csilla, Kovács Andrea, Lantos Szilvia, Németh Gábor, Pellikán Anita, Pintér Anita, Pintér Mónika, Réczy Gabriella, Ritzel László Barna, Sallai Renáta, Sóti Brigitta, Tarjányi Brigitta, Tóth Alexandra, Tóth Barbara, Tóth Rozália, Varga Henrietta, Vikor Alexandra

Gimnáziumi képzés

10/c osztályfőnök: Csalárné Tóth Erzsébet

Bárkányi Mihály Flórián, Bartos Ibolya Anett, Csenki Gyöngyi Csilla, Dongó Mónika, Dora Máté, Farkas Barbara, Farkas Enikő Georgina, Guba Csilla, Gulyás Katalin, Gurdics Ádám, Hudoba Kaludia, Illés Krisztina Andrea, Janovics István, Juhász Ágnes, Karádi János, Kis Gábor, Király Kaludia, Kis Mónika, Kispál József, Konkoly János, Krizsán Anikó, Lakner Nóra, Losonczy Rózsa, Nagy-György Ádám, Nagy Mária, Nemes-Nagy Renáta, Nyerges György, Rác-Szabó Miklós, Sárosi János, Szarka Bernadett, Szatmári Mónika, Tarjányi Csilla, Török Hajnalka, Tresz Zsolt, Trója Máté

11/c osztályfőnök: Endre Zsófia

Beke Milán Dániel, Csáki Krisztina, Csányi Katalin, Dobák Dalma, Garaczi Melinda, Gáspár Bernadett, Hódi Erika, Huszti Gábor, Káldi Ferenc, Kaszab Klaudia, Keresztesi Zsolt, Kovács Gábor, Makai Tibor, Marton Dóra, Mózes Mónika, Nagy Helga, Némedi Varga Viola, Pimbor Lajos, Rác Zsanett, Simó Zsuzsa Brigitta,

Szabó Nándor Zsolt, Szepesi Gábor, Tímár Tímea, Tóth Viktória, Vágó Szandra, Viglási Krisztina

Szakiskolai képzés (9-10. évfolyam)

9/1 osztályfőnök: Pethő Károly

Ajtai Gyula, Bányai Máté, Bárkányi László Csaba, Béres Péter, Botos Mihály Krisztián, Csík Zsolt, Dávid Tamás, Fekete Gábor, Gyöngyi Bence, Hevesi Márk Lóránt, Homoki-Szabó László, Hunyadi Árpád, Karádi Péter, Kondocs Richárd, Kovács Ádám, Krisztián Tamás, Minkó Tamás, Mizsei Alex János, Nagy Ferenc, Nánási Márk, Paragi Dávid Ferenc, Patai Sándor, Pege Dávid, Rostás Richárd, Tápai Tibor, Vincze Tibor, Vincze Tibor, Zombori Martin

9/2 osztályfőnök: Bertalan Márta

Ábel Szabolcs, Bakró Zsolt, Csáki Márk, Csoma Ákos, Gál László Szabolcs, Harkai Dávid Valentin, Kocsis János, Kocsis Péter József, Konkoly Tamás, Kovács Márk, Makai Dávid Antal, Monostori Béla, Mózes Krisztián, Olajos Péter Pál, Rabb Sebastian Norbert, Rádi László, Samu Adrián Csaba, Tóth József Dániel, Vakulya Márk, Vékás Levente, Véd Dávid István, Vesze Viktor

9/3 osztályfőnök: Varga Zoltán

Barcsa László, Bugyik Dezső, Busa Sándor György, Csiszér Máté, Dávid Gábor, Dora István, Farkas János, Gömöri József Márton, Horváth Dávid József, Kovács Péter, Markolt Richárd, Molnár Tamás, Németh István, Nyúl-Tóth Imre, Orosz Norbert, Orsola Róbert, Patai Zoltán, Petróczi Ervin, Rác Miklós Zsolt, Sütő József, Szél Arnold, Tasi László, Tonté Gyula

9/4 osztályfőnök: (volt osztályfőnök: Szűcs Krisztina) Tanácsné Oroszi Melinda

Ajtai Katalin Dzenifer, Berkes Andrea, Berkes Szimonetta, Bíró Ágnes, Czákó Barbara, Csontos Katalin, Csordás Alexandra, Endre Nikolett, Fehér Renáta, Fehes Vivien, Gémes Adrienn Erika, Gera Dóra, Gonda Vivien, Hódi Csilla Gréta, Jankó Mária, Jankuczi Ibolya Zelma, Jantyk Marianna Judit, Kis Mónika, Kecső Nikolett, Kiss Barbara, Kolompár Márta, Kovács Vivien, Krupa Tóth Dóra, Kullai Patrícia, Lantos Szilvia, Lovász Alexandra, Mizsei Angelika, Rigó Alexandra, Rónai Mariann, Stengl Adrienn Szonja, Szakál Dávid, Szomora Szilvia, Tóth Dorina, Tóth Kitti, Trója Eliza, Varga Vivien

9/5 osztályfőnök: Pallagi Péterné

Balla Éva, Balogh Gyöngyi, Banyák Éva Nikolett, Bársony Erika, Bódi Beáta, Busa Ramóna, Dorogi Tímea, Farkas Ilona, Görög Kinga Piroska, Hornyák Nóra, Jakab Lilla, Jankó Andrea Rozália, Jankuczi Zsuzsa, Jankó Mercédesz, Jakab Tünde, Juhász Viktória, Kányási Rita, Kátai Anita Julianna, Kolompár Bettina, Mózser Anita, Nagy Olajos Márta, Pécsi Barbara, Rác Alexandra, Rózsa Nikoletta, Seres

Csilla, Somodi Andrea, Szigeti-Papp Anikó, Szivák Szimonetta, Tary Mónika, Vereb Réka

9/6 /d osztályfőnök: Szurmikné Sándor Emma

Balogh Zoltán, Dóka Nándor, Fodor Lajos, Gyöngyösi Balázs Ádám, Ladnai Ádám, Ladnai Attila, Lelkes Imre Roland, Mészáros Norbert, Szegei Márk

10/1 osztályfőnök: Szurmikné Sándor Emma

Ajtai Lajos, Bakó Attila István, Bali Zoltán, Czombos Attila, Csúri Szabolcs, Dukai Richárd, Eiler János Csaba, Erdélyi István, Holló-Szabó István Lajos, Horváth Viktor, Jámbor Róbert, Katona András, Kiss József, Krisztin Attila, Mészáros Róbert, Lantos Dániel, László Róbert, Müller Dániel, Németh István, Pápai Imre, Simokovics Mihály, Szabó Richárd, Székesi Martin, Tóth Ákos, Tóth Ferenc, Varga Zoltán, Varga Zsolt, Vetró Gábor, Vinkó Norbert, Virág Ákos, Vörös Norbert

10/2 osztályfőnök: Adorján Ferencné

Agárdi Szilárd, Balogh Tibor, Farkas Tamás, Gajdacsi Zoltán, Hreskó Richárd, Huszka Márk, Jani Gyula, Kátai Tibor, Katona Gábor, Kócsó Nándor, Lesták Ottó, Magyar Imre, Milóczy Dániel, Mizsei György, Novák Zsolt, Páli János István, Papp Kázmér Attila, Pataki Ferenc Sándor, Rádi Roland, Sólya Péter Norbert, Szabó Dániel, Szabó Gábor, Szentés Szilveszter, Tápai István, Tóth Csaba, Tóth István, Tóth Márk, Tót-Andor Tibor, Tusori György

10/3 osztályfőnök: Kis Jánosné

Ajtai Gyula, Baranyi Jenő, Beke István, Cseh Zsolt, Faragó József Dávid, Farkas Endre, Holló György, Hürkecz Norbert, Illés-Német Imre, Katona Norbert, Keleti Dániel, Király Norbert, Kozák Mária, Lakatos Imre, Lakatos Szilveszter, Major István, Mezőfi Richárd, Nagy Ernő, Nagy Szilárd, Pál Péter, Papp Gábor József, Rác Dávid, Rác László, Rác László, Simonyi Tibor, Terbe Tamás, Toldi Tamás, Tóth Imre István

10/4 osztályfőnök: Seres Katalin

Balogh Nóra, Barna Szilvia, Berta Tímea, Berta Zsanett, Bíró Hermina Beáta, Bodó Bence, Farkas Dávid, Gál Katalin, Hajagos Krisztina, Halek Inez, Jakab József, Lantos Bejámin, Lukács Sarolta Kitti, Magyar Lilla Erika, Mihályfi Liliána, Nagy-Pál Tünde, Papp Anita, Patai Alexandra, Raffai Ráhel, Szabó Márta Alexandra, Szabó Zsuzsanna, Szappanos Nikolett, Szénási Ramóna, Tapodi Zsanett, Tóth-Barna Henrietta, Varga Alexandra Xénia

10/5 osztályfőnök: dr. Fekete Róbertné

Balogh Bettina, Cseh Alexandra, Csenki Renáta, Csontos Barbara, Fodor Sarolta, Gurdics Anita, Jakab Szilvia, Kovács Beáta, Kőrösi Beáta, Lajos Katalin Rita, Magó Ildikó, Maródi Ádám, Németh Nikolett Anikó, Nyikos Melinda, Rác

Krisztina, Rádi Kinga, Rózsa Stella, Seres József, Szikora Szilvia, Torbán Hajnal-
ka, Tóth Bettina, Vízkeleti Vivien Ildikó, Völgyi Evelin, Zsetkó Alexandra

Szakképző évfolyamok

1/11/1 osztályfőnök: Horváth Gyula

Géplakatos: Berkes Dániel, Bíró András Zoltán, Csóka Zoltán, Kelemen Sándor, Kocsik Emil, Kolompár Zoltán, Kovács Adrián, Kovács Benjámin, Lakatos Róbert, Mészáros Mihály, Németh Mihály, Sahin István, Szabó László, Szikora Balázs, Tóth Tibor, Ürmös Péter

Gépi forgácsoló: Bálint Ádám, Farkas Norbert, Ficsór Péter, Gondi István, Görög József, Gubcsi Dávid, Jelenovits Tivadar, Karádi Norbert, Kaszab Roland, Keserű László Mihály, Piroska Gábor, Szabó Gyula Tibor, Szász Gábor, Tóth László, Tóth Miklós, Ürmös Zoltán

Gázfogyasztóberendezés- és csőhálózat-szerelő: Bárkányi Tibor, Csillag Gábor, Gürtler Soma Tamás, Herczeg Mihály, Horváth Dávid, Horváth Ervin, Kelemen Dávid, Kóré Kálmán, Kőrösi Sándor, Lévai Sándor, Mihály Ádám, Tóth Gábor László, Ubornyai Antal

1/11/2 osztályfőnök: Katona Ottó

Asztalos: Baranyi Zsolt, Barta Róbert, Borsos Zoltán, Dancs Péter, Domán Károly, Dora Ákos, Fábíán Zoltán, Farkas Bence, Hunyadi Mátyás, Illés András László, Kasza Tamás, Kis Dávid, Kis Péter, Mikó Árpád, Nagy Dávid, Nagypáti Norbert, Palásti László, Pap Mihály, Szabó Máté

Szobafestő, mázoló és tapétázó: Boda János, Borsodi Richárd, Csáki Márió, Cseri Norbert, Gulyás Balázs, Halál István, Héjja András, Jobbágy Miklós István, Makány Ottó, Pallagi Zoltán Richárd, Szabó Roland Lajos, Tóth Martin, Tóth Tibor

1/11/3 osztályfőnök: Kertész János

kőműves: Balog János, Busa Sándor, Csenki Gábor Attila, Dányi Attila Kálmán, Erdei-Nagy Krisztián, Eszik Roland, Gyovai András, Gyugel Norbert, Harmath Ferenc, Katona Mihály, Major Tamás Gyula, Rác Péter, Tóth Árpád, Tóth János, Vesze Richárd

épületburkoló: Balla Mátyás, Balog Tibor József, Balogh Gábor, Bari Attila Tibor, Czinege Ákos Kálmán, Dora Sándor, Fazekas Zsolt Pál, Jani József, Jónás János, Kozák Gábor Márk, Meszes Tamás, Nagy Dávid, Palásti Attila, Szentesi Viktor, Tóth-Deme Péter, Tóth-Deme Zsolt, Vakulya István

1/11/4 osztályfőnök: Nagyné Patkó Anikó

Fodrász: Ajtai Éva, Balasi Bernadett, Banó Bianka, Bányai Aranka, Bertalan Edina, Csonka Melinda, Farkas Zita Evelin, Fekete Szandra Brigitta, Hajdú Marietta, Hódi Annabella, Jéga Szabó Mónika, Kertész Farkas Imola, Keskeny Katalin,

Kiss Viktor, Koncsik Zoltán, Kovács Henrietta, Molnár Milán, Nyerges Adrienn, Oláh Adrienn, Rádóczi Bettina, Sánta Vivien, Szabó Bettina, Szabó Ildikó, Szűcs Adrienn, Urbaniczki Barbara

Női szabó: Bajzáth Anikó, Fekete Szilvia, Horváth Erika, Hucsi Katalin, Juhász Brigitta, Kelenczés Bernadett, Mizere Anikó, Nemcsok Renáta, Piroska Barbara, Szabó Krisztina, Tóth Nikolett, Vízhányó Éva

1/11/5 osztályfőnök: Domokos Sándor

Hegesztő: Berkes Roland, Berta József, Csontos József, Holler Roland, Horváth Tamás, Ivacska Béla Lajos, Macha Imre, Nánási Dávid, Nyerges Norbert, Pál József, Péter-Szabó Antal, Rácz Mihály, Rigó Richárd, Sinkó Lajos, Sipos Tamás, Szabó Zoltán, Szabó Zoltán, Terjék Norbert, Turcsányi Alex, Virág Zoltán

Karosszerialakatos: Csontos Márk Imre, Darányi Gergely, Demeter Krisztián István, Fekete Dávid, Horváth Norbert, Keresztes István, Kollár Csaba, Proviccs Benke, Ruskó Ferenc, Slezák Lajos, Szalai Zsolt, Szeleczki Roland, Tímár Sándor, Tóth Mihály

1/11/6 osztályfőnök: Pallagi Péterné

Élelmiszer-és vegyiáru eladó: Atkári-Gyóni Alexandra, Bagi Martin, Barna Beáta, Bosnyák Diána, Csík Ádám, Csiszér Patrícia, Eszik Annamária, Felföldi Edina, Fűrj Elizabeth, Gál Brigitta, Gera Ágnes, Horváth Brigitta, Juhász Gabriella, Kabók Klaudia, Kiss Vivien, Kókai Mónika, Koncz Vivien, Kovács Brigitta, Kovács Erzsébet, Kun Szabó Tamás, Magony Szilvia, Mészáros Renáta, Olajos Nikolett, Petrik Brigitta, Petró Alexandra, Píkó Florentina Szilvia, Piroska Mária, Pozsár Renáta, Sebők Beáta, Seres Melinda, Surányi Anita, Szarka Krisztina, Száz Kitti Éva, Szikora József, Tápay Brigitta, Tóth Nikolett Judit, Uhor Gabriella, Vidács Szabina Mária

2/12/1 osztályfőnök: Keresztesi István

Géplakatos: Bíró Attila, Fekete János, Kothencz Zsolt, Nagy Orbán, Némedi Varga Róbert, Patai Tamás, Pálincás Zoltán, Piroska József János, Tapodi Albert János, Türke Balázs

Gépi forgácsoló: Antal Balázs, Burány Áron, Csomor István Dávid, Faragó Zoltán, Kiss Péter, Kovács Norbert, Mizere Ferenc, Szabó Attila, Szegedi Tamás, Willy Tamás

Gázfogyasztóberendezés- és csőhálózat-szerelő: Hunyadi László, Mogyoró Tamás, Palatinus Zsolt, Szabó Tibor Ákos, Szűcs László

2/12/2 osztályfőnök: Katona Ottó

Asztalos: Bódor Imre, Góbor Dávid, Hekkel László, Milon Gábor, Novikov Norbert, Pántlika Tibor, Polyák Sándor, Réczy Károly, Romsics Gábor, Rózsa György, Szabó Roland, Urbán Marcell, Ványik Zsolt

2/12/3 osztályfőnök: Erdélyiné Szabadi Ibolya

Szobafestő, mázoló és tapétázó: Balog Péter, Csáki Richárd, Huszka Dávid, Huszka György, Juhász László, Kecskés Dávid, Kocsis Árpád Gábor, Kocsis Gábor László, Lantos Szilárd, Lippai Norbert, Loboda István, Lovas Tibor, Olajos Zoltán, Sárkány Tamás, Szabó Tamás, Tamási Márk Mihály, Tóth Barna József

2/12/4 osztályfőnök: Móczár Zoltán

Épületburkoló: Almási Tamás, Balogh Tamás, Czakó István, Csatlós Imre, Dencs István, Endre Béla, Farkas Roland, Fehér Tamás, Incze Attila, Kecső Norbert, Kékes-Szabó Tibor, Kuklis Ádám, Lantos Tamás, Márk Norbert, Márk Roland, Mészáros Ferenc, Tholt Pál, Tóth Tamás, Vízkeleti Csaba István

Kőműves: Knipfer Ferenc, Pintér Tibor, Szikora Mihály, Virág Zoltán József

2/12/5 osztályfőnök: Nagyné Patkó Anikó

Fodrász: Ajtai Viktória, Balogh Aranka, Bánki Dóra, Bene Vivien, Bobek Enikő, Csík Tibor, Farkas Emma, Farkas József, Kiss Erzsébet, Mester Marietta, Molnár Patrik Tamás, Német Enikő Erzsébet, Palócz Zsuzsanna, Pap Mónika, Péli Ramona, Rónai Éva, Sipos Nikoletta, Szőke Zsuzsanna, Ugrina Alexandra

3/13/2 osztályfőnök: Vidéki Attila

Ács-állványozó: Cser András, Csomós Attila, Kis Czákó Dávid, Kis Tamás, Magyar Richárd, Sallai József, Szőke Dávid, Tóth László

Érettségire épülő szakképzés

1/13/1 osztályfőnök: Hudák János

Szociális, gyermek- és ifjúságvédelmi ügyintéző: Ánosi Zita, Butty Alexandra, Faddi Judit, Faragó Barbara Ilona, Fehér Andrea, Fekete Tünde Mária, Forgács Mária, Gulyás Ildikó, Horváth Marianna, Jakab Anett, Kerekes Szilvia, Kiss Szilvia, Krizsán Beáta, Miczki Vera, Molnár Orsolya, Papp Nikoletta, Rácz Annamária, Retkes Alexandra, Rigó Anita, Simon Nikoletta, Szalai Erika, Tárnoki Ildikó, Tóth Anikó, Tóth Mónika, Veres Ildikó, Vidács Dóra

1/13/2 osztályfőnök: Bujdosó Imre

Autószerelő: Dér Péter, Gémes Dávid, Klucsó Tibor, Lajos Mihály, Seres Attila, Sponga Dániel, Szabó Zsolt, Szántó Imre, Szilágyi József, Topolai János, Tóth János, Urbán András, Zsolnai Norbert

Autóelektronikai műszerész: Batancs Zsolt, Marton Dávid Gergő, Nagy Roland, Süveges Zsolt, Szécsény Róbert

FELNŐTTOKTATÁSI TAGOZAT

E/10/A osztályfőnök: Benséné Szabó Ágota

Almási Anita, Bagi Szabolcs, Bajzák Nikolett, Barta Anita, Bertalan Edina, Bíró János, Csáki Erika, Csenki Renáta, Csomán Ildikó, Dencs Szilvia, Farkas Sándor, Ficsór Péter, Harkai Ferenc, Hekkel László, Horváth Rita, Katona András, Kardos Gyula, Kelencés Bernadett, Kovács Attila, Kovács Attiláné, Lajos Katalin, Lantos Tamás, Lukács Dalma, Mihály János, Mizere Anikó, Molnár Róbert, Molnár Tibor, Morvai-Szabó Ágnes Éva, Papp Andrea, Papp Gábor, Pávlicz Gábor, Rózsa György, Sánta Vivien, Simsik István, Sipos Nikoletta, Sutka Sándor, Szabó Ildikó, Szabó Kitti, Tarjányi Zsuzsanna, Tisóczki Csilla, Tóth Barbara, Tóth Katalin, Tóth-Lőrinc Béla Gergely, Ürmös Zoltán, Varga László, Vörös Rudolf, Tóth Imre István, Zámbó László

E/11/A osztályfőnök: Dr. Bánki Horváth Mihály

Ács Nikoletta, Baksa Roland, Benkó Zsolt, Bense Tünde, Csontos Alexandra, Ferenczi Gyöngyi, Fialat Szabina, Géri Zsoltné, Gyenes Andrea, Kerti Henriett, Kis Szilvia, Kiss Péter, Kocsis Tibor Mihály, Kopaszné Hatvani Tímea, Kovács Józsefné, Kovács Norbert, Pomázi Tibor, Rácz László Istvánné, Sánta András Zoltán, Surányi László, Süveges Sándor Jánosné, Szalinka Róbertné, Szűcs László, Uhor Gabriella, Vidács Szabina, Zsigó András

E/11/B osztályfőnök: Sáringer Katalin

Dencs István, Fazekas Ferenc, Gyurkovics Krisztina, Hódi Miklós, Karádi József, Kis Kludia Tímea, Kis Tamás, Kispál Szimonetta, Kormányos Csilla, Kovács István, Kratochil Lajos, Lakatos Roland, Lévai Annamária, Lippai János, Mihály László, Mizsei Istvánné, Nagy Istvánné, Nagy Zita, Nemcsok Krisztina, Pallagi Ildikó, Patkós Ferenc, Peregi Szabina, Piroska József János, Polyák Edina Aranka, Rózsa Csilla, Szabó Marianna, Szabó Melinda Krisztina, Szabó Norbert, Takács Vivien Szabina, Tipold Krisztián, Tóth Dávid, Túri Henrietta, Virág Mária, Zetkó Andrea

Szakképzést előkészítő évfolyam

9/7 R osztályfőnök: Seres Katalin

Antalicz János, Basa Szilárd, Gál Mihály, Gál Zoltán, Jakab László, Kolompár Alex, Molnár Roland, Molnár Sándor, Óvári Elemér, Sándor Richárd, Turcsányi Krisztián

9/8 R osztályfőnök: Csincsák Zoltán

Ajtai Richárd, Balogh Richárd, Kozák Veronika, Rácz Miklós, Sárközi László, Szarvas Antal, Varga Kristóf, Véninger Csaba

Speciális szakiskolai képzés

9/9 S osztályfőnök: Vargáné Fekete Judit

Balázs Tibor, Baranyi Krisztina, Baranyi Zoltán, Berta Péter József, Fehér Ádám, Fodor Attila, Horváth Dávid, Jakab László, Kanalas Norbert, Kolompár Albert, Kósa Roland Tibor, Kőrösi Roland, Mizere Zoltán, Pomázi Péter, Szabó Edina, Tamási Éva

9/10 S osztályfőnök: Babar Andrea

Baranyi Zsolt, Csiszér Károly, Farkas Sándor, Fehér Szabolcs, Fodor Tamás, Gál Sándor Zsolt, Gondi Erik, Kolompár Hilda, Kovács Melinda, Lakatos Mónika, Rácz Gina, Radics Georgina Szabina, Stirzinger Viktor, Szepesi Terézia, Török Zoltán, Varga Zoltán

10/6 S osztályfőnök: Vargáné Fekete Judit

Ajtai Nikolett, Berkes Péter, Bite Tamás, Felföldi Zsuzsanna, Karádi Richárd, Kátona Balázs Zsolt, Kálai Szilvia, Kocsmáros Alexandra, Kurucz Attila, Mezei Attila, Mike József, Némedi-Varga György, Pintér Anita, Szabó Szabina, Tonté Éva

1/11/7 S osztályfőnök: Babar Andrea

Bolti eladó: Battancs Ákos, Fehér Szilvia, Homoki Szabó Nikolett, Radics Zsannett, Vincze Ildikó, Volkovics Lea, Volkovics Viola

Bőrtárgykészítő: Cseh Brigitta, Fúri István, Kovács Anita, Kovács Julianna, Nagy Tamás, Papp Dávid, Tóth-Barna Renáta

Ipari termékbontó: Dobák Attila, Dobos Sándor, Eperjesi Ferenc Krisztián, Kókai Gusztáv, Kovács Tamás, Kuklis László, Tari Mihály

3/13/6 S osztályfőnök: Valentin-Bodor Zsuzsanna

Kőműves: Bognár Zoltán, Görög Bence, Magyar Zoltán

VÉGZŐS OSZTÁLYOK

12/b osztályfőnök: Kardosné Molnár Szilvia

Humán szakmacsoport: Bakos Noémi, Juhász Anikó, Kállai Júlia Gyöngyi, Kovács Melinda, Kővágó Klarissza Szilvia, Sebők Zsanett, Szabó Szilvia, Szikora Tamás, Tóth Deme Eszter

Közlekedés szakmacsoport: Boda Zsolt, Csőke László, Farkas László, Fazekas Zoltán, Juhász Imre Péter, Karsai László, Kertész Farkas Bálint, Konkoly Tamás, Lány Bence, Magyar Ferenc, Sándor Medárd, Szél László, Tápai Márk, Varga Tamás, Zombori Richárd

13/a osztályfőnök: Rádi Istvánné

Ádám Brigitta, Balog Henrietta, Balog Sándor, Besze Andrea, Csáki Alexandra, Császár Bea, Dalmadi Richárd, Fábian Enikő, Füttyü Lívía, Gyenes Orsolya, Jung Péter, Klein Sándor, Kollár Krisztina, Kurucz Beáta, Mondok Roland, Móricz Lilla, Pap Anita, Pege György, Révész Krisztina, Seres Beáta, Szabó Fanny, Szerecs Brigitta, Tarjányi Inez, Törteli Izabella, Trungel Renáta

12/c osztályfőnök: Kapus György

Ficsór Erika, Fricska Annamária, Horváth Andrea, Hup Richárd, Kocsis Zoltán, Lippai Tamás, Pallagi Nikolett, Polyák Zsuzsanna, Rekedt István Ádám, Szabó Aranka, Tóth József, Tóth Kálmán, Tóth Katalin, Vincze Brigitta

2/12/6 osztályfőnök: Bujdosó Imre

Hegesztő: Balla Róbert, Bartha Szilárd, Csikó Zoltán, Csontos János, Deák József, Dobos József, Farkas Gábor, Fiedler Nándor Krisztián, Galló Ádám, Gondi Béla Gürtler Zsolt, Győri Tibor, Hirsch Béla, Hódi Norbert, Karádi József, Kis Attila, Kócsó Gábor, Konkoly Imre, Krizsán Csaba, Mester Zsolt, Mészáros László, Mészáros Tamás, Somogyi László, Szabó Gábor, Szabó Szabolcs, Szikora János, Tábori Ede Tamás, Tóth Tamás, Varga József

2/12/7 osztályfőnök: Tóthné Mezei Mária

Élelmiszer- és vegyiáru-kereskedő: Apró Vivien, Borsos Ildikó, Dávid Dóra, Fialtal Szabina, Gábor Gyöngyvér, Gera Anikó, Halász Alexandra, Hegedűs Petra, Kispál Szimonetta, Kokovai Tünde, Koncsik Csilla Erika, Kovács Anita, Kozma Sándor Zsolt, Lévai Annamária, Maráczai Mónika, Marton Anett, Megyeri Mária, Molnár János, Pap Ibolya, Peregi Szabina, Popa Viktória, Rác Gabriella, Rádóczi Eliza, Seres Petra, Sinkó Zsanett, Sipos Szabó Lili, Tasi Dóra, Varga Melinda, Varga Orsolya

2/12/8 osztályfőnök: Sallai Béla

KarosszerialakatosBori András, Czuppon Richárd, Csontos Sándor, Falusi Zoltán, Gál Róbert, Gáspár István, Kalányos Sándor, Király József, Kovács Sándor, Kustos Gábor, Parádi Alex István, Próvics Máté, Szabó Viktor, Vincze János

3/13/1 osztályfőnök: Horváth Gyula

Gépi forgácsoló: Csernák Roland, Gondi Tamás, Hinkel Péter, Horváth Zsolt, Juhász Imre, Káldi Csaba, Katona János, Kovács József, Rácz Kitti, Sinkó Csaba
Géplakatos: Bagi Szabolcs, Bíró János Szabolcs, Jónás Szabolcs, Kiss György, Klemencsics Norbert, Mózes Attila, Nagy Olajos Roland, Paprika Sándor, Rózsa Tibor, Rutai Zsolt, Tóth László, Varga László, Végh István, Vörös Rudolf

3/13/2 osztályfőnök: Vidéki Attila

Ács-állványozó: Kolompár Tamás, Malitsek Ferenc, Molnár Róbert Dezső, Nadrai Tamás, Szabó Zoltán

3/13/3 osztályfőnök: Vízhányó József

Asztalos: Bíbok Zoltán, Csorba Tamás, Csúri József, Dávid Mátyás, Kovács Ferenc, Simonyi András

Szobafestő, mázoló és tapétázó: Bagi Róbert, Bársony Gábor, Barta Dávid, Hegedűs Zoltán, Kasuba-Tóth István, Ladányi Richárd, Markolt Zoltán, Nagy Dezső Gábor, Ónodi Balázs, Vágó Márk

3/13/4 osztályfőnök: Kertész János

Épületburkoló: Aczél Albert, Bodnár Tamás, Bozsik Norbert, Börönte Norbert, Illés Dániel, Karsai Szabolcs, Kővágó Dániel, Nagy Ferenc, Rácz Gergely, Tóth Róbert, Tóth Rolland, Ürmös Kriszitán, Vata Zsolt, Zelenka Tamás

Kőműves: Börönte Szabolcs, Farkas István, Gazdik Mihály, Hornyák Richárd, Kovács András, Lajkó Tamás, Molitor Zsolt, Molnár Attila, Muzslai Sándor, Surányi Tibor, Urbán Róbert

3/13/5 osztályfőnök: Dányi Judit

Fodrász: Ambrus Edit, Bojsza Beáta, Csabai Lilla, Erdei Edina, Flóris Judit Erika, Gonda Nikoletta, Kis Kludia Tímea, Nemes Andrea, Petrik Bernadett, Pulya Mihály, Rózsa Csilla, Szabó Marianna, Takács Vivien Szabina

Nőruha-készítő: Ambrózi Anita, Csabai Szimonetta, Jordán Izabella, Kecskeméti Anita, Kövecses Anett, Rózsa Krisztina, Víg Mónika

2/14/1 osztályfőnök: Tóth Erzsébet Katalin

Kereskedő: Csábi Anasztázia, Fazekas Kitti, Görög Erzsébet, Huszka Tímea, Katona Krisztina Piroska, Kovács Marianna, Oláh Zsuzsanna, Pataki Kitti, Seres József

Szociális, gyermek- és ifjúságvédelmi ügyintéző: Balla Tamás, Fekete Edina Olga, Mezösi Diána, Pintér Nikoletta, Rabi Ildikó, Sallai Zsuzsanna, Szegedi Ildikó

2/14/2 osztályfőnök: Jendrics László

Autószerelő: Balázs Norbert, Czákó Zsolt, Farkas Ottó, Géczy Roland, Szabó Imre, Szabó Zsolt, Tóth Attila, Tóth Tibor

Autóelektronikai műszerész: Balla Tamás, Jaksa Imre, Kovács Sándor, Tóth Gábor

3/15/1 osztályfőnök: **Jendrics László**

Közlekedés gépészeti technikus: Batancs Dániel, Csordás Ádám István, Horváth Tamás, Ipacs Sándor, Kis-Bús Sándor, Könyves Kálmán, Majorszki Róbert, Nagy Tamás, Német Gábor, Récz László, Seres Tamás, Szepesi Ferenc, Varga Viktor, Zeffler László

2/12/9 S osztályfőnök: **Valentin Bodor Zsuzsanna**

Ipari termékbontó: Bálint Róbert, Báthori Árpád, Horváth Csaba, Kaczynski Tamás, Kálmán József, Mészáros István Attila, Tónté József

Textiltermék összeállító: Ritka Mariann, Tekes Andrea, Tónté Viktória, Varga Anikó

Bőrtárgykészítő: Csontos Erika, Fricska Marianna, Gulyás Andrea, Szalinka Szilvia, Tarjányi Katalin, Tarjányi László

E/12/A osztályfőnök: **Szunyi Anikó**

Bajáki Gábor, Balasi Bernadett, Balla Tamás, Beszéné Palotás Andrea, Bokor Edit, Brilla Bettina Diána, Csányi Imre, Csordás Tamás, Csuka Mónika Mária, Dallos Szabolcs, Dienes Róbert, Domonyik Marianna, Drozdikné Gondi Éva, Erdei József Györgyné, Fábíán Mária, Farkas Zsolt, Fekete Erika, Fekete Krisztián, Feketű Imre, Gulyás Edina, Halász Edit Klára, Hegedűs Iván József, Jávorka Ágnes, Jónás Szabolcs, Kis Sándor Márk, Korponai Zoltán, Meleg Imre Zoltán, Molnár János, Novák Dóra Enikő, Nyerges Bence, Pál Attila, Papp István, Sebők Anett, Szabó Csaba Lászlóné, Szabó Zsolt, Szepesi Hajnalka, Tóth István, Váradi Zoltán, Vastag Zoltán, Vincze Réka

Tartalomjegyzék

Előszó	3
Iskolánk jelképei	5
Ajánló	7
A Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola történetéből	8
Az útkeresés évei (1845–1883)	8
A kibontakozás (1884–1913)	9
Oktatás az első világháború időszakában (1914–1920)	14
Oktatás a két világháború között (1921–1938)	15
Oktatás a második világháború alatt (1939–1945)	19
Oktatás a második világháború után (1945–1950)	21
A 608-as ipariskola	26
1951-1970	26
1970-1989	27
A közelmúlt	29
A Kossuth Lajos Középiskola és Szakiskola (1990-2007)	29
Az önálló iskola utolsó igazgatója, Reicher József	33
A jelen (1990-2007)	34
Szemelvények az iskola évkönyveiből (1993-2007)	36
Szakmák	36
A szakképzés régi és új formái	36
Kereskedőképzés régen és ma	37
Az ácsok „magas beosztásban” dolgoznak	39
A hegesztéshez „jó kéz” kell	40
Az életre nevelém a lakatostanulókat	41
Új szakma az autószerelés	43
Lisap fodrászversenyek	43
Érettségire felkészítő évfolyamok	44
Volt egyszer egy cipőipari szakközép	44
Az intenzívesek	45
A képzésforma folytatása az „intenzív” 10/ c	46
Világbanki képzés	46
Ötéves a humánképzés	47
Felsőfokú akkreditált képzés	48

Dalfordító verseny	49
Oktatási kísérletek, projektek	49
Még egy esély?	49
SZFP II.	51
Szaktermek	52
Számítástechnika	52
Gondolatok a multimédiás oktatásról	54
Iskolai sportesernők	55
Hétköznapiak	57
Pillanatképek, 1993	57
Új épületünk a Honvédlaktanya	58
Fejezetek az iskolabővítés történetéből (2006-2007)	60
Iskolaújtság	63
Rendezvények	65
Kossuth-év	65
120 éves az iskolánk	66
Kossuth-nap	69
Színjátszás az iskolában	70
Irodalmi Színpad	70
Humán színjátszók (Karácsonyi ének)	72
Kirándulások	74
Útjaink	74
Kalandtúra Erdélyben	74
Krakkói kirándulás	75
Iskolai ünnepek	77
Fereteges gólyabál	77
Apáca-show	77
Ballagtunk	78
Az egyik szemem sír	80
Az intézmény dolgozói a jubileumi esztendőben	81
A jubileumi év tanulóinak névsora	83
Tartalom	95
Képek az iskola közelmúltjának életéből	97
A jelen képei (2008-2010)	101

Iskolánk dolgozói, 2001

Szalagozótánc, 2004

Az estisek karácsonyi ünnepe, 2006

Télc (Csehország), 2003

Bihari túra, 2006

A szereplőgárda és felkészítőik a 120 éves évfordulón

Tanévzáró, 2004

Fényképezte és az összeállítást készítette Tóth E. Katalin tanár

Pályaválasztási kiállítás Kecskeméten és Kiskunfélegyházán 2009-ben

A humán controlling ügyintézők őszinte vizsgaöröme 2009

Az ember tragédiája a 2009-es szalagavató ünnepségen

„Bolondballagás" 2008-ban

Ballag már a vén diák tovább ...

„Forradalmi hangulat” március 15-én

Karácsony ünnepe a 10/b, 11/b és 12/b humán tagozatos diákjaival 2009-ben

Eredményhirdetésre várva a 2008-as érettségien

Lakatos tanműhely

Varró tanműhely

Festők a vizsgamunkáikkal

Asztalosok munka közben

Az új kabinetben modern körülmények között gyakorolják a mérést diákjaink

A jubileumi tanév megnyitója

Az új iskolai fodrász-tanműhelyünk